

မြီးကျော်စာပေ

အမှတ်(၂၄၃)(၃၇၇)၊ လမ်း-၃၀ နှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်ထိပ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ခ-၀၁-၇၀၄၂၉၇၊ ၀၁-၃၀၉၅၅၈၊ ၀၁-၇၀၃၃၉၈၊ ၀၉-၅၀၂၉၀၆၅

ရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ

ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း ၏ စာအုပ်(၃၄)မျိုးနှင့်

- ၁။ ရွှေတိဂုံအံ့ဖွယ်ကိုးပါး
- ၂။ ကလေးမာကြာကျမ်း
- ၃။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမှ နတ်ကောင်းမ
- ၄။ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်မှား အာပိယလား
- ၅။ မိဘကျေးဇူး
- ၆။ အိမ်မက်တိတ္တုံနှင့် အသားလုပ်ကျမ်း
- ၇။ သွေးတိုးနှင့် လေငန်း
- ၈။ လောကီသိမှတ်စရာ အဖြာဖြာ
- ၉။ လောကီမှတ်ရာ အဖြာဖြာ
- ၁၀။ လောကီပညာ အဖြာဖြာ
- ၁၁။ ရှင်သီဝလီ (ဦးကုန္ဒက)
- ၁၂။ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်
- ၁၃။ (၃၈)ဖြာမင်္ဂလာ(ဘုရားရှိခိုး)
- ၁၄။ အောင်ခြင်း(၈)ပါး(ဘုရားရှိခိုး)
- ၁၅။ အောင်ချမ်းသာ(ဘုရားရှိခိုး)
- ၁၆။ ပြည့်လုံးချမ်းသာ(ဘုရားရှိခိုး)
- ၁၇။ စကြာအေး(ဘုရားရှိခိုး) နှင့် ရှင်သီဝလီဂါထာ ပါဠိအနက်
- ၁၈။ ဗုဒ္ဓနိတိ
- ၁၉။ ဓမ္မနိတိ
- ၂၀။ အလွယ်ဆုံးပေဒင်(ဆုထူးပန်ဦးကျော်)
- ၂၁။ အကောင်းဆုံးပေဒင်(ဆုထူးပန်ဦးကျော်)
- ၂၂။ မိသားစုအိမ်သုံးပေဒင်(ဦးကျော်)
- ၂၃။ ကိုင်ရိုလက္ခဏာပေဒင်(မင်းသော်တာ)
- ၂၄။ ဦးဖေ(မင်းသော်တာ)
- ၂၅။ မိလိန္ဒ(ဦးကောင်းထွန်း)
- ၂၆။ ဘာသာကြီးလက်စွဲ(ဦးကောင်းထွန်း)
- ၂၇။ ဆယ်စောင်တွဲ(ရှေးဗုဒ္ဓဟောင်း)
- ၂၈။ ထူးဆန်းသောအိမ်မက်များ(မင်းဇော်)
- ၂၉။ သောတာပန်(ဦးဝင်းထိန်)
- ၃၀။ ဗန်းမော်ဆရာတော်(မင်းသော်တာ)
- ၃၁။ ဆေးမြီးတို(ဦးကံမင်း)
- ၃၂။ နံတော်မော်ကျဘုန်း(ဦးကျော်သူ)
- ၃၃။ လူတံခတ်နည်း(ဦးစိန်ဖြင့်)
- ၃၄။ လောကီလမ်းညွှန်(မင်းသော်တာ)
- ၃၅။ မေဒင်အလင်းပြ(စလေဦးကံမင်း)
- ၃၆။ စိုက်ပျိုးနည်းပဒေသာ(မင်းသော်တာ)
- ၃၇။ ချက်နည်း၊ ပြုတ်နည်း၊ မုန့်လုပ်နည်း (ဒေါ်မြမြအေး)
- ၃၈။ စပိုမှူးလက်စွဲ(ဒေါ်မြမြအေး)
- ၃၉။ နိုင်သွယ်စိမ်း(၅၂)မျိုးမရှိမဖြစ်(နိုင်သွယ်)
- ၄၀။ နိုင်သွယ်ဖြူ(၇၂)မျိုးမရှိမဖြစ်(နိုင်သွယ်)
- ၄၁။ နိုင်သွယ် Dic (ကျောင်းသားသုံး)(နိုင်သွယ်)
- ၄၂။ နိုင်သွယ် အတိစာနိ(မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်)
- ၄၃။ Coastal Islan (နိုင်သွယ်)
- ၄၄။ (နိုင်သွယ်)ကလေးများအတွက် Eng (နိုင်သွယ်)
- ၄၅။ မိန်းမတို့လျှို့ဝှက်ချက်(အောင်မြတ်ဦး)
- ၄၆။ အာဖရိကမှဆိုး(ဦးအောင်သင်း)
- ၄၇။ စာပေဩဇာ(ဦးအောင်သင်း)
- ၄၈။ ယနေ့လူငယ်(ဦးအောင်သင်း)
- ၄၉။ နစ်ကိုယ်သီ(ဦးအောင်သင်း)
- ၅၀။ စာပေရေးရာဆောင်းပါး(ဦးအောင်သင်း)
- ၅၁။ ဘုရားရှိခိုးမှဟောင်း(မောစရိယာဦးစိန်ဖြင့်)
- ၅၂။ အလွယ်ဆုံးအင်္ဂလိပ်စာ(ဦးသိန်းလွင်)
- ၅၃။ ၅-ဘာသာစကားပြောနည်း(DI-မျိုးအောင်)
- ၅၄။ ၆-ဘာသာစကားပြောနည်း(DI-မျိုးအောင်)
- ၅၅။ နေမင်းရာဇာပုံပြင်များ
- ၅၆။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟာသများ
- ၅၇။ အဆောင်ကျောက်နှင့် ဂဏန်းပေဒင်
- ၅၈။ အခြေခံနာမည်ပေးနှင့် ရာသီခွင်
- ၅၉။ လက်မှတ်ကိုကြည့်၍ လူကံခတ်ခြင်း
- ၆၀။ အခြေခံပေဒင်လက်ဝါးဖြင့်မုန့်လုပ်ချက်
- ၆၁။ ဗြိတိန်ဒုတိယမြောက် အယ်လီဘတ်ဘုရင်မကြီး
- ၆၂။ ဗုဒ္ဓ၏အစွမ်းထက်သော ဂါထာတော်ထူးများ

ဝိမုးနင်

အောင် စိတ်

- စိတ်ကိုနိုင်မှအောင်မြင်မည်
- စိတ်လှည့်စားမှုကိုသတိထားပါ
- ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုအသိဖြင့်ထိန်းပါ

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးမှဆီနီရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောက်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ဒိုင်မာသည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး။

Supplied by
www.myanmarbookshop.com

ဝိမ္မိနန္ဒ

အောင်စိတ်

ပြည်လုံးကျွတ်

ပြန်ချိရေး

မိုးကျော်စာပေ

၃၇၇၊ လမ်း-၃၀ (အပေါ်)

ဗိုလ်ချုပ်လမ်း

ဖုန်း-၇၀၄၂၉၇၊ ၂၄၂၄၀၇

အောင်စိတ်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၅/၂၀၀၃ (၁)
- အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၈၀/၂၀၀၃ (၁၁)
- အကြိမ် - သတ္တမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိမိလှိုင်
မိုးကျော်စာပေ
အမှတ် (၁၂၉/၂)၊ မီးခုံးလမ်း၊
သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်သူ - မင်းမင်းဇော် (ဒေါ်စောညွန့်)
၁၆၃၊ ၄၆-လမ်း
- ဖြန့်ချိရေး - မိုးကျော်စာပေ
အမှတ် (၃၇၇)၊ လမ်း-၃၀
အပေါ်လမ်းထောင့်၊ ရန်ကုန်။
- ဖုန်း - ၇၀၄၂၉၇၊ ၂၄၂၄၀၇

ထုတ်ဝေသူ၏ မှတ်ချက်

ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီးပီမိုးနင်း ပြုစုရေးသားခဲ့သော ကျမ်းပေါင်း မြောက်မြားစွာအနက် ဤ "အောင်စိတ်" သည် တစ်ကျမ်းအပါအဝင် ဖြစ် သည်။

ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း၏ ကျမ်းစာများကို ဖတ်ရှုကြရသဖြင့် ကိုယ့်အဆင့် အတန်း ကိုယ့်အရည်အချင်းအလျောက် အဟုတ်တကယ် ကြီးပွားတိုးတက် သွားကြသူများလည်း မနည်းလှပေ။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော "အောင်စိတ်" သည် ယခင် ထွက်ပြီးသော "အောင်စိတ်" နှင့်အထားအသို၊ အဖြတ်အရပ်မှစ၍ ကွာခြား နေသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ယခင်ထွက်ခဲ့ပြီးသော "အောင်စိတ်" ကော်ပီမှာ စကားလုံးမှားများ ဖြင့် ပြုတ်သိပ်နေရုံသာ မဟုတ်သေးဘဲ စာကြောင်းလိုက် ပါဒလိုက်ပင် တစ်မျက်နှာမှ တစ်မျက်နှာသို့ မှားယွင်းပါရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပေသည်။

ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ် ချွတ်ယွင်းလောက်အောင် မှားယွင်းချက်များကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သုတ်သင်၍ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ရပေသည်။

ထုတ်ဝေသူ
၂၅. ၈. ၈၈

အမှာစာ

ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းရေးသားသော “အောင်စိတ်” စာအုပ်သည် လွတ်လပ်ရေးမရမီက ရေးသားခဲ့သော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ အချို့စာသားများ မှာ ယခုခေတ် နှင့် အနည်းငယ်ကွဲလွဲမှု ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုအချက်များ မှာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဇွဲသတ္တိနှင့် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်ကြံ ခိုင်စေရန် နှင့် စိပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး မနိမ့်ကျစေရန် အတွက် ရည်ရွယ်ရေး သားထားသော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ကွယ်လွန်သွားသောဆရာ ကြီးပီမိုးနင်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို ဂုဏ်-ပဋိပညာအားဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ထပ်မံ၍ ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကျော်ညွန့်

ပီမိုးနင်းသားများစာပေ

မကွီးကုန်း၊ ကမ်းနားလမ်း၊ သုံးဆယ်မြို့၊

သာယာဝတီမြို့နယ်။

နေ့စွဲ-၁၀-၈-၈၈

သတိပေးကြေငြာခြင်း

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ၃၈လမ်း၊ အမှတ်၂၂၄နေ ဦးစိန်လှအောင် ၁၂/ကတတ(နိုင်)ဝဝ၉၆၀၈ကမူပိုင်အခွင့်အရေးရှိထားသောအောက်ပါစာအုပ်စာမူ(၄၃) မျိုးကို ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဝန်းသံတန်းမြို့နယ်၊ လမ်း၃၀၈နှင့် ဒိုလ်ချပ်လမ်းထောင့် အမှတ် ၃၇၇ မှ နှိုကျော်စာပေလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မိမိလှိုင် ၁၂/သယတ (နိုင်)ဝဝ၉၆၀၈ အားလွှဲပြောင်းပေးအပ်ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိပေးထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းရေးသား သောစာပေများမှာ အလွန်ကျန်းမာစွာ ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်းအာဂဿ၊ ဘဝတိုက်ပွဲ၊ တကယ်လူချွန်း၊ တိုးတက်ကြီးပွား လူဖြစ်နည်းတက်လမ်း၊ ကမ္ဘာမင်တံ၊ သမီးဂုဏ်ရည်၊ ကြီးပွားရေး အောင်စိတ်၊ လူပေါက်လူစကားပြောနည်း၊ သုခချမ်းသာစိတ်ပညာ၊ ကုမ္ဘာ့သယံစိတ်ပညာ၊ ကမ္ဘာအလင်း၊ လောကမျက်မှန်၊ လူမှုရေးရာဟန်ကျပန်ကျ၊ မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စာ၊ အရင်းမရှိ ကံလေ့ထိုးလိုက်၊ ထွက်သက်ဝင်သက်၊ စိတ်ဟန်ချီး ကျမ်း၊ လောကီပညာဂဏန်းပေဒင်၊ သားဂုဏ်ရည်၊ အပျိုလမ်းညွန့်၊ လူမျိုးလမ်းညွန့်၊ အချစ်အတွင်းရေး၊ အချစ်သူ့တ္တရ၊ အချစ်ဖြတ်လမ်း၊ အချစ်လမ်းညွန့်၊ မိန်းမစိတ်ကျမ်း၊ ကာမသဒ္ဓါ၊ ချွေတာရေးတို့ဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာမင်းသော်တာ ရေးသား သောစာပေများမှာ အလွယ်ကူဆုံးပေဒင်၊ မိသားစုပေဒင်၊ အကောင်းဆုံးပေဒင်၊ ကိုင်ရို လက္ခဏာ၊ လောကီရေးရာအဖြာဖြာတို့ဖြစ်ပြီး ဦးလိန်းလှိုင်ရေးသားသောစာပေများမှာ ငါးဘာသာကော၊ ပြောခြောက်ဘာသာကော၊ ပြော၊ အကောင်းဆုံးအင်္ဂလိပ်စကားပြော၊ အလွယ်ဆုံးအင်္ဂလိပ်စကားပြောအဆိုပါစာအုပ်များကို မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖောက်ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိ လျှင်ဥပဒေအရဦးစိန်လှအောင်နှင့် ဒေါ်မိမိလှိုင်တို့၏လွှဲအပ်ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိရေးအာရုံ

ဦးဝင်းထိန်း တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ B.A.H.G.P.R.L.D.B.L.D.M.L

အမှတ် ၅၈/၃၊ အဝေရာလမ်း၊ မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊

(ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင် ဥပဒေရုံးရှေ့)

ကျမ်းပြုဆရာ၏ နိဒါန်း၊ တည်းဖြတ်သူ၏ ဝေဖန်ချက်

အောင်စိတ်နှင့် အောင်နည်း	၁၁
လူ၏တန်ဖိုး	၁၁
ငါသည် အစွမ်းကောင်းသောသတ္တဝါ ဖြစ်၏	၁၃
အောင်မြင်ရန် လမ်းပေါ်အောင်လုပ်နည်း	၁၄
အောင်စိတ်ကို ရအောင်ရှာနည်း	၁၆
ကြီးပွားသူတို့၏စိတ်	၁၈
အထက်ကိုလှမ်းသောစိတ်	၂၀
အတတ်တစ်ခုခုကိုရှာ	၂၂
စိတ်စွဲခြင်းကြောင့်	၂၅
နည်းလမ်းနှင့် အလုပ်အထင်အမြင်တန်ဖိုး	၂၆
လောကကို မမုန်းနှင့်	၂၉
ပျော်သောစိတ်၏ သတ္တိ	၃၀
မြင့်မြတ်သောစိတ်ထားနည်း	၃၁
ကြီးမြင့်သောစိတ်များ	၃၄
ကြီးပွားအောင်လုပ်နည်း	၃၅
မှောင်ထဲမှာ မနေရ၊ အလင်းမှာ နေရမည်	၃၇
အဆဲခံရပေစေ	၃၈
မရှိစကား	၃၉
အဆွေ-ဤစာကိုဖတ်ပါ၊ အလွန်အဖိုးတန်၏	၄၃
လေ့ကျင့်ခြင်း	၄၈
အဆိုးကာကွယ်နည်း	၅၀
ကောင်းသောအချက်ကလေးများကိုတွေ့အောင်ရှာ	၅၃
မနှစ်လို့ဖွယ်သော အမူအရာ	၅၄

လူကိုကြောက်ခြင်း၊ လူလူချင်းမကြောက်ရ	၅၅
ခန့်ညားစွာနေရမည်	၅၆
လူကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်း၊ သေးငယ်သော အခွင့်အရေးကို	၅၈
ရအောင်ယူ	၅၉
အချက်ကို သိရမည်	၆၁
မဖြစ်မနေစိတ်ကိုထား	၆၁
စွဲမြဲသောစွဲ	၆၃
ယခုအချိန်ကို အသုံးချတတ်ရမည်	၆၅
စကားကို ငြီးငွေ့အောင်မပြောရ	၆၇
အပြောကောင်းလျှင် ရန်သူပင်လျှင် လက်နက်ချရ၏	၆၇
ကလေးကို မွေးမြူနည်း၊ စိတ်ကို စောင့်ထိန်းပေးရမည်	၆၈
အကျိုးယုတ်တတ်သည့် အလေ့အကျင့်	၆၉
နှိမ်လိုသောစိတ်	၇၀
ကြီးစားကြံ့စည်ခြင်းဖြင့် ထူးချွန်လာနိုင်ခြင်း	၇၁
ကြောက်စိတ်ကို ပျောက်အောင်ကုနည်း	၇၂
ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွေ့	၇၄
ဇွဲသွပ်စေတတ်သော အကြောင်းရင်းတစ်ခု	၇၅
ရွတ်ချခြင်းမပြုရ	၇၆
ကိုယ်ကျင့်တရား ဖြူစင်ရမည်	၇၇
သိပ်ပွေ့သောဆုံးမနည်း	၇၇
ကြံ့စည်စိတ်ကူးခြင်း အကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ့စွဲမြဲလှုပ်	၇၈
မင်္ဂလာနှင့် အမင်္ဂလာ	၈၂
အကြောက်စိတ်	၈၃
လက်ဝဲစိတ်တန်ဖိုး	၈၅
အထင်အမြင်စိတ်ကို ဖမ်းနည်း	၈၇

အစဉ်ကြဲလျှင် ဖြစ်ရမည်	၈၈
အမြင့်ကို မှန်းရမည်	၈၈
မှန်းထားခြင်း ကွာသူများ	၈၉
မစုနှင့်၊ တစ်ချက်ကောင်းစွန့်ရဲရမည်	၉၁
မည်သူမဆို ကြီးမြင့်နိုင်၏၊ အမှတ်မဲ့မနေရ	၉၃
ကြီးပွားဖြစ်ထွန်းနိုင်သူများ	၉၄
တကယ်စွမ်းလျှင် ဆိုးမြောက်ခံရမည်	၉၅
အခွင့်အလမ်းသာသူများ	၉၆
ကဗျာခေတ်မဟုတ် တိုးတက်သောစာပေ	၉၇
စာပေနှင့် မျိုးချစ်စိတ်	၉၈
မျက်စိရှင်ခြင်း	၁၀၁
စီးပွားပျက်ခြင်းသည် ကံကြောင့်လော	၁၀၁
အစ၊ အဆုံးတတ်သိရမည်	၁၀၃
ခေတ်မှီမောင်လုပ်	၁၀၃
လက်ဟောင်းခေတ်နှင့် အသုံးအဆောင်	၁၀၅
ရာဇဝင်နှင့် နိုင်ငံရေး	၁၀၆
ကြော်ငြာ တစ်ကိုယ်ကောင်းမကြံ့ရ	၁၀၇
တာဝန်ကို လွှဲတတ်ရမည်	၁၀၉
နိဂုံး	၁၁၀

ကျမ်းပြုဆရာ၏ နိဒါန်း

ဤကျမ်းငယ်၌ ပါရှိသော စကားများကို အစိုးနည်းသော ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ပါဠိမပါသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ပေါသည်ဟု မမှတ်အပ်ပေ။ စာဖြစ်ရုံ သဘောထားကာ ရေးရိုးရေးတမ်း ဖြစ်ကတတ် ဆန်းရေးသော ဆုံးမစာမျိုးဟု ထင်မှတ်ကာ ပေါသည်ဟု အယူမရှိအပ်ပေ။ စင်စစ်မှာ ဆုံးမဩဇာဒါဒစကား ဟောစာတမ်းမျိုးလည်း မဟုတ်၊ တာဝန်ရှိ၍ ရေးရသောသတင်းစာခေါင်းကြီးမျိုးလည်းမဟုတ်၊ ဝါသနာပါ၍ရေးသော ဆောင်းပါးစာမျိုးလည်းမဟုတ်၊ အလုပ်မရှိ၍ အလုပ်ရှာကာ ရေးသော သာမည စာမျိုးလည်းမဟုတ်၊ မလွဲနိုင်သော တရားစကားများကို လက်စွမ်းပြရန် ရေးသော စာလည်းမဟုတ်၊ အထူးထက်သန်သော စေတနာနှင့် အမျိုးသားအားလုံးတို့ အဟုတ် တကယ် ကြီးပွားချမ်းသာစေလိုသဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် မြန်မြန် ဆန်ဆန် မည်သူမဆို နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် ဖော်ပြသော အဟုတ်တကယ် ဖြစ်မြောက်အောင်မြင် အထင်အရှား အကျိုးစီးပွားကိုယ်တိုင် ခံစားရပြီးဖြစ်သဖြင့် လက်တွေ့ သိရသည့် အံ့ဖွယ်သော စိတ်ပညာကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ရာ နားလည်ရန် လွယ်ကူသည့် အတွက်လည်း ပေါ့ပေါ့ သဘောမထားအပ်ပေ။ ယုံယုံ ကြည်ကြည် ကိုးစား အားထားသောစိတ် နှင့်ဖတ်ရှု၍ ကျင့်သုံးက အဆုံး

မရှိရနိုင်သော ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်း အသီး အပွင့်တို့ကို ကြီးယူရရှိ ခံစားကြရစေဖို့ရန် ထက်သန်သောစေတနာနှင့် ရေးလိုက်သောစာများ ဖြစ်သဖြင့် အထပ်ထပ် ဖတ်ရှုကြပါကုန်။

သို့စေတနာနှင့် ရေးရာ၌ ကြီးပွားတိုးတက် လိုသော စိတ်အမှန် ရှိကြသဖြင့် ဖတ်ရှုသူများချေက ကိုယ်တိုင်စွမ်းသောနည်းဖြင့် တစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ အမျိုးသားတို့၏ ကြီးပွားလမ်းကို ထွင်ပြသော အနေဖြင့် အမြဲမပြတ်တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကြီးပွားရေး စိတ်ပညာကို အလုံးစုံ ကုန်စင် အောင် အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ဆက်လက်၍ ထုတ်ပါလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ ရေးထုတ်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များမှာ ရေးရာ ၌ ဖတ်ရှုသူတို့၏စိတ်မှာ အလေးမမူပေါ့သော သဘောထား ကြခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တို့ ဖျောက်ပျက်သည့် အခါ စာများပါပျောက်တတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ စာအုပ်အဖြစ် သီးခြား ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထုတ်ဝေခြင်းကြောင့် တိုင်းပြည် စာဖတ်သူ အရေအတွက် တိုးတက်များပြားခြင်း၊ ဖတ်သူများအနက် တစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်၊ တစ်ထောင်လျှင်တစ်ယောက်၊ အဟုတ်တ ကယ် အကျိုးခံစားကြရချေက ရေးသားထုတ်ဝေခြင်း၏ ချည်ခွယ်ချက် ပေါက်ရောက်အောင်မြင်သည်ဟု သဘောထားကာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်လိမ့်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ပီမိုးနင်း

တည်းဖြတ်သူ၏ ဝေဖန်ချက်

ကျွန်ုပ်သည် ဤကျမ်းငယ်ကို ဝေဖန်ခြင်းမှာ ဆရာပီမိုးနင်းကို ကျော်လွန်၍ ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ စင်စစ်ကား ဤကျမ်းငယ်ကို ရေး သားပေးသော ဆရာပီမိုးနင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ဆရာပင် ဖြစ်ပါပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဆရာအား ကျွန်ုပ်သည် လွန်ဆန်ခြင်းငှာ မပြုစ ကောင်းပေ။ လွန်လည်း လွန်ဆန်နိုင်ဖွယ် မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ဆရာရေး သားသော / စာကို တပည့်သည် တည်းဖြတ်ကောင်းချေသလောဟု ပြဿနာ ဖြစ်ပါအံ့။

“တည်းဖြတ်သည်. .” ဆိုသောစကားသည် သာမညမျှသာ အလွယ် တကူ အသုံးပြုထားသော စကားပင်ဖြစ်၏။ ဤကျမ်းငယ်တွင် စင်စစ် ကျွန်ုပ်၏အလုပ်ကား. . မြန်မာ့ဇေယျာ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ. . .

ဝေဖန်ချက်

- (၁) ၎င်းကျမ်းငယ်သည် ယခုခေတ် တက်လူများအဖို့ အရေးတ ကြီးလို၊ မလိုကို ဆင်ခြင်တိုင်းဆခြင်း။
- (၂) ကျမ်းငယ်၌ စာ အထားအသို၊ အစီအစဉ် ကောင်းသည်ထက် ပို၍ ကောင်းကောင် ကူညီ စီစဉ်ပေးခြင်း။

(၃) စာရေးဆရာ သတ်လစ်၍ ဖြစ်အပ်သော အနည်းအငယ်မျှသော ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးများကို ကူညီဖြည့်စွက်၊ ပြင်ဆင်ခြင်း။
ဤမျှသာ ဤစာအုပ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ကူညီခြင်း ဖြစ်ပေတော့ သည်။

ဤသို့ကူညီသည်မှာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ဤစာအုပ် ငယ်ကို ပုံမနှိပ်မီ . . ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် အစ၊ အဆုံး မတ်ရှုရာ စာသား၊ အကြံဉာဏ်များမှာ အလွန်ကောင်းမွန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ဤစာ အုပ်ငယ် အားဖြင့် . . လက်ငင်း အကျိုးကျေးဇူးခံစားရခြင်းကြောင့် အများ သောပြည်သူတို့လည်း ထိုသို့ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရစေရန်စေတနာထား ၍ ဤစာအုပ်ငယ်ကို အမြန် ရိုက်နှိပ်ပါဟု တိုက်တွန်းခြင်းပြုရပါ၏။

မြို့မမောင်

အခန်း(၁)

အောင်စိတ်နှင့် အောင်နည်း

အဆွေတို့ . . . လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အောင်စိတ်ရှိ၏။ အဆွေတို့ကိုယ်တိုင်၌တိုန်းအောင်းနေသော ထိုအောင်စိတ် ကို အကယ်၍ အဆွေတို့သည် အောင်နည်း သိပါလျှင် ဤကမ္ဘာတွင် ဧကရာဇ်မင်းပင်ဖြစ်နိုင်၏။ အဆွေ တို့ . . . အောင်စိတ်အောင်နည်းကို လုံးဝ သိအောင် အဘယ်သို့ ပြုမည်နည်း။

လူ၏တန်ဖိုး

လူ၏စိတ်သည် လွန်စွာတန်ဖိုးကြီးကြောင်း၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေကို မြင်သဖြင့် သိလောက်ပေသည်။ အဘယ်အတွက် တန်ဖိုး ကြီးသည် ဟူသော အကြောင်းကို သိလိုက စဉ်းစားရန်အချက်မှာ လောကဓာတ် တစ်ခုလုံး၌ လူသည်တန်ဖိုးအကြီးဆုံးသော၊ အမြင့်မြတ် ဆုံးသောသတ္တဝါ ဖြစ်၏။

ထိုအမြင့်ဆုံးသော သတ္တဝါ၏ ဘဝကိုရခြင်း စင်စစ်မှာပင် တန်ဖိုးကြီး ကြောင်း သက်သေထင်ရှား ဖြစ်လေသည်။

မည်သူမဆို တိရစ္ဆာန်နှင့် မတူ။ ကွဲပြား ထူးခြားသော မိမိ၏

သတ္တိတန်ခိုးတို့၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားလျှင် သိမြင်နိုင်လေသည်။
 စင်စစ်မှာကား... တန်ခိုးသတ္တိကောင်းကြီးများပင် ဖြစ်ကြလေရာ...
 နိုး၍နေသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊
 ပိုင်၍နေပြီးဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ တန်ခိုးကို တန်ခိုးမှန်းမသိကြပေ။
 ငါသည် လွန်စွာ ထူးမြတ်သော သတ္တဝါ ဖြစ်ပေတကား။ အသင်္ချေ
 အနန္တ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ သစ်ပင်၊ တော၊ တောင် ဟူသမျှ၌ ရှိကြကုန်
 သော မြင်နိုင်သောသတ္တဝါ၊
 မမြင်ကောင်းသော သတ္တဝါ၊
 မမြင်နိုင်လောက်အောင် သေးငယ်သော သတ္တဝါ။
 သတ္တဝါတို့၏ အတွင်း၌ ရှိကြကုန်သော အသေးဆုံးသော သတ္တဝါ
 တွေ၊
 သွေးတစ်စက် ရေတစ်စက်၌ ရှိသော သတ္တဝါ၊
 ထိုမျှလောက်များပြားသော သတ္တဝါတွေ၏ အစုအဝေး အဏ္ဏဝါပြင်
 ကျယ်ကြီး၌ မပါမဝင်၊
 သမုဒ္ဒရာ ကမ်းခြေ၌ ကောင်းကင်မှ ကျသောမိုးရေစက်ကလေး
 တစ်စက်လောက်ကဲ့သို့ သေးငယ်သော မနုဿလူအနည်းစု လက်ရွေး
 စင်ထဲမှာ အံ့ဖွယ်သောနည်းဖြင့်...
 ကံစွပ်မိ၍လော...
 ဉာဏ်စွပ်မိ၍လော... မသိရ၊
 ပါဝင်၍ နေသော ငါသည် အတိုင်းမသိ ထူးမြတ်လှပေသည်တကား။

အလွန်တရာမှ အဖိုးတန်ပါကလား။
 မရေမတွက်နိုင်သော မြေမှုန့်တို့၏ အကြား၌ ထူးထူးခြားခြား
 ဖြစ်ပေါ်၍နေသော စိန်၊ ကျောက်၊ ရတနာမျှ မက ငါ၏ထူးခြားခြင်းသည်
 အဆ၊ အပြန် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ပိုမို၍ ကြီးကျယ်လှပေ
 သည်တကား။
 အိုင်ယာလန်ထိပေါက်ခြင်းသည် ငါလူဖြစ်၍ လာရခြင်းနှင့် စာလျှင်
 ဘာမျှမဟုတ်ပါကလား။
 ဘီအေ၊ အိုင်အေ အောင်ရခြင်းသည် လူ ဖြစ်ရခြင်းနှင့် စာသော်
 အသေးအဖွဲ့ကလေးမျှပေတကား။

ငါသည် အစွမ်းကောင်းသော သတ္တဝါ ဖြစ်သည်

သူဌေးဖြစ်ခြင်း၊ မင်းဖြစ်ခြင်းသည် လူ ဖြစ်ခြင်းနှင့်စာလျှင်... ဘာမျှ
 ပြောပလောက်သော အရာမဟုတ်ပါကလား။ ငါသည် မြတ်သော
 သတ္တဝါပေတကား။
 ထိုမျှလောက် မြတ်သော သတ္တဝါမှာ အမှန်တန်ဖိုးကြီးသော သတ္တဝါ
 ဖြစ်ရာ၏။
 ငါသည် လူဖြစ်၏။ ငါသည် အစွမ်းကောင်းသော သတ္တဝါဖြစ်၏။
 လောကမှာ လူဖြစ်ရခြင်းလောက် ဘယ်အရာမှ မခက်၊ ငါသည်
 ဘာမဆို လိုချင်လျှင် ဖြစ်အောင် ဆောင်နိုင်သော သတ္တိတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ
 ၏။ ငါလုပ်ချင်သမျှ ငါဖြစ်ချင်သမျှ ဖြစ်မြောက်ကောင်မြင်နိုင်သော သတ္တိ
 သည် ငါ၌ ရှိ၏ ဟူသော အချက်ကြီးကို အားလပ်သည် အခါတိုင်းထင်

အောင် မြင်အောင် စိတ်၌ ပိုင်နိုင်အောင် တွေးဆ ဆင်ခြင်ရမည်။

ထိပေါက်သော သူကဲ့သို့ တက်ကြွ ဝမ်းသာနေရမည်။

ကျိုး၊ ကန်း နေရာမှ အသင်သည် ကောင်း၍လာလျှင် အဘယ်မျှ ဝမ်းသာမည်နည်း။

ယခု အသင်ကောင်း၍ နေသူ ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်အတွက်အား ငယ်ပါသနည်း။

ထောင်၌ အကျဉ်းခံ၍နေရသူ လွတ်၍လာလျှင် အဘယ်မျှ အားတက် ဝမ်းသာမည်နည်း။ အသင့်မှာ ယခု လွတ်လပ်စွာ နေရပါလျက် ဘယ်အ တွက် အားငယ်ရပါသနည်း။

အသင် တန်ခိုးကြီးကြောင်း၊ အားငယ်ရန် စိတ်ပျက်ရန် အကြောင်း လုံလောက်စွာ မရှိကြောင်းကို ထိုနည်းဖြင့် အမြဲဆင်ခြင်ပါလေ။

စိတ်ပျက်အားငယ်သောစိတ် ပေါ်ပေါက်သည့်အခါတိုင်း ဤကဲ့သို့ တွေးပါလေ။

အောင်မြင်ရန် လမ်းပေါ်အောင် လုပ်နည်း

ထိုကဲ့သို့ ဆင်ခြင်ဖန် များသောအခါ အသင်၏ တန်ခိုးသတ္တိများကို အသင် ပိုမိုယုံကြည်၍ လာလိမ့်မည်။ ထိုသို့ အားကိုး ယုံကြည်၍ လာသောအခါ အသင်၏တန်ခိုးသတ္တိသည် ပိုမိုထင်ရှား၍လာလိမ့်မည်။ အသင် လုပ်ကိုင် ကြစည်သမျှ အစစ အရာရာမှာ ဖြစ်မြောက်အောင် မြင်ရန် လမ်းတွေ အထောက်အပံ့တွေ အလိုလိုပေါ်ပေါက်၍ လာလိမ့် မည်။

ငါလုပ်လျှင် ဖြစ်တာပဲ၊ ငါကြံလျှင် ဖြစ်မြောက်တာပဲ၊ ငါလိုချင်လျှင် ရတာပဲ ဟူသော ယုံကြည်စိတ်တစ်ခုသာ မပြတ်မလပ် ရှိစေရမည်။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါမလား။

နေရာမှ ကျပါမလား။

မဟန်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့လေ ဟူသော စိတ်မျိုးကို အဘယ်အခါမှ လက်မခံ ပါနှင့်၊ နှုတ်ကလည်း မပြောလေနှင့်၊ ဤသို့သည်ညှုတတ်သူတို့နှင့် မပေါင်းလေနှင့်၊ အားငယ်ပျက်ပြယ်သောစိတ်သည် ပျက်စိတ်ဖြစ်၏။

ထိုစိတ်ပျက်လွမ်းမိုးသူတို့မှာ မကြီးပွားသူတွေ မအောင်မြင်သူတွေ ဖြစ်ကြ၍...

ဖြစ်စိတ်၊ အောင်စိတ်၊ ယုံကြည်စိတ်၊ အမြဲရှိလျက် မျှော်လင့်ခြင်း တည်းဟူသော နေရောင်၌ ကွန်မြူးသောသူသည် ကြံတိုင်းအောင်၍ ဆောင်တိုင်းမြောက်သူဖြစ်လေသည်။

၎င်းစိတ်သည် အောင်စိတ်၊ ဖြစ်စိတ်ပေတည်း။

အမြဲအားငယ်သော သူ၏စိတ်သည် မှောင်စိတ်၊ ပျက်စိတ် ဖြစ်လေ ရာ လုပ်သမျှ ပြီးသမျှမှာ မနုဿလူတို့၌ ရှိရင်းဖြစ်သော စိတ်တန်ခိုး သည် မပါရှိသဖြင့် အပျက်သည် အမြဲရှေ့ဆောင်၍ နေလေ သည်။

ဤကား အတွေးစကား အထင်စကား မည်သူမျှ ငြင်းမည် မဟုတ် သောကြောင့် ဖြန်း၍ပြောသောစကားမဟုတ်၊ တကယ် ယုံကြည်စိတ်ချ ပါလေသည်။

ထိုစိတ်သည် ပြုပြင်ရာရ၏။ ထက်မြက်သော အောင်စိတ် ဖြစ်စိတ် ကို အမြဲဆောင်သူတို့မှာ မတော်တဆ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်

စိတ်ပြောင်းကာ စိတ်ပျက်ဘက်သို့ ရောက်တတ်လေသည်။

ထိုအခါ တောက်လျှောက် အပျက်ဟေ့နှင့်သာ တွေ့ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

အမြဲပျက်စိတ် လွမ်းမိုးခဲ့သူများမှာလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အောင်စိတ်ဘက်သို့ ရောက်ခါ ကြံသမျှ အပေါက်အလမ်း တည့်တတ်လေသည်။

အောင်စိတ် ရအောင်ရှာနည်း

အသင်၏စိတ်ကို သေချာစွာစစ်ဆေးပါ။

ငါ၏စိတ်သည် အောင်စိတ်မျိုးလား၊ ပျက်စိတ်မျိုးလားဟု သိအောင် ရှာပါ။ ပျက်စိတ်ဖြစ်ချေက အောင်စိတ်ဖြစ်အောင် စိတ်နေသဘောထား ပုံကို ပြုပြင်ရမည်။ ထိုအခါ တစ်လကိုးသီတင်းအတွင်းမှာ အသင်၌ ထူးခြား၍လာသည်ကို ကေနံတွေ့ရှိလာပါလိမ့်မည်။

လက်ဖွဲ့ အင်းအိုင်ကို ယုံကြည်အားကိုး၍ တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်သူများ သည် အောင်မြင်တတ်သည်မှာ အားကိုးခြင်းကြောင့် အောင်စိတ်ကိုရကြ သဖြင့် အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်ကြလေသည်။

လူတစ်ယောက်မှာ ဖဲကစားရာ၌ အမြဲရှုံး၏။ ၎င်းမှာ အစဉ်၌ ကံအား လျော်စွာနှင့် နှစ်လက်သုံးလက်ဆက်၍ ရှုံးရာ ၎င်း၏မိတ်ဆွေများကရော ၎င်းကိုယ်တိုင်ကရော သည်လူမှာ ဖဲနှင့် အကျိုးမပေး။ သူ့လက်နှင့် ကိုင်မိလျှင် မကောင်းသောဖဲသာဖြစ်တတ်သည် ဟူသော အစွဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်၍လာ၏။ ထိုနောက် ၎င်းလူမှာ အမြဲရှုံးလေ၏။

၎င်းသည် ကစားနည်းကို အထူးကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပါလျက် ထိုကဲ့သို့ ရှုံးလေရာ ၎င်း၏လက်သည် အရှုံးလက်ဖြစ်သည်ဟု အများက ပြောကြ လေသည်။ ၎င်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ကစားဝိုင်းမှာ ထိုင်သည့်အခါတိုင်း ငါတော့ ရှုံးမှာပဲဟု စွဲထားလေ့ရှိလေ၏။

၎င်းမှာ စာရေးဆရာဖြစ်ရာ ဖဲကစားခြင်းကိုအားလပ်ခြင်း၊ အပျင်း ဖြေခြင်းအနေဖြင့် စွဲ၍ကစားသူ ဖြစ်လေ၏။ ၎င်း၏ နာမည်မှာ “ဝိလကင်း” ဟု ခေါ်လေရာ အခြားသူများက ရှုံးသည့်အခါ၌ပင် ရှုံးသူ၏ လက်ကို ဝိလကင်း၏လက် ဟု ခေါ်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ အရှုံးစိတ်၏ တန်ခိုးအရှိန်သည်၊ ဝိလကင်း တစ် ယောက်တည်း ကိုယ်တိုင်စိတ်၏ တန်ခိုးမဟုတ်၊ အခြားအပေါင်းအဖော် များ ကပါ ကူညီ၍ ၎င်းအား အရှုံးစိတ်တန်ခိုးဖြင့် နှိမ်နင်းကျသလို ဖြစ် ၍နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဝိလကင်းနှင့် စကားပြောရာ၌ ထိုအကြောင်းကိုစပ်မိ၍ စကားဆက်မိသဖြင့် ၎င်း၏မိတ်ဆွေမှာလည်း “ဆိုင်ကိုလိုဂျီ” ကျမ်းကို ဖတ်ဖူးသူဖြစ်ရာ...

“ငါ့မှာ ရက်အင်ဒီးယန်း တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်က အဆောင် တစ်ခုပေးထားတာ ရှိတယ်။ ငါဖဲကစားရာမှာ အဲဒီအဆောင်ကို အသုံးပြု ကြည့်လို့ ကိုယ်တိုင်သိရတာပဲ။ ကိုးလက်မှာ ခုနစ်လက်နိုင်တယ်။ အလောင်းအစား အကြီးအကျယ် မလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ ထားရလိမ့်မယ်။” ဟု ပြောရာ ဝိလကင်းက ထိုအဆောင်ကိုတောင်းလေ လျှင် မိတ်ဆွေက ဝိလကင်းကို အိမ်သို့ခေါ်သွားပြီး ငွေသေတ္တာကလေး တစ်ခုထဲ၌ မိမိ သိမ်း၍ထားသော တရုတ်ပြည်က ရရှိသည့် ကျောက်စိမ်း

နဂါးရုပ်ကလေး လက်သန်းလောက်ကို ၎င်းအားပေးလေ၏။ သို့ပေးရုံမက
ဝိလကင်းနှင့် ကစားသူတို့အားလည်း မိမိ၏ အဆောင် စွမ်းကြောင်းကို
ပြော၍ပြသဖြင့် ဝိလကင်းနှင့် ကစားသူများ၏ စိတ်၌ . . .

“ဝိလကင်းရှုံးခဲ့သည်မှာ . . . အတော်လည်းကြာခဲ့ပြီ။ ယနေ့တော့
နိုင်မယ့်နေ့မို့ အကူအညီကောင်းများနှင့် ကြုံလာရတဲ့လက္ခဏာပဲ” ဟု
အချင်းချင်းပြောကြလေ၏။

ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ဝိလကင်း နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွေး ထင်ကြဟန်
ရှိလေ၏။ အကြောင်းမူကား . . . ထိုနေ့၌ ဝိလကင်းမှာ အကြိမ် တိုင်း
ဖဲကောင်းကိုချည်း ရရှိနေလေသည်။

နောက်မှ အဆောင်ပေးသူက ဝိလကင်းအား စိတ်ပညာအကြောင်းကို
ပြော၍ပြပြီး ထိုအရုပ်မှာ အဆောင်ပဟုတ်။ တရုတ်ပြည်ကိုရောက်စဉ်က
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နှင့် မိမိယူ၍လာသော အလကားအရုပ် ဖြစ်
ကြောင်း ပြော၍ပြရာ၌ ဝိလကင်းအား စိတ်ကိုပြုပြင်ဖို့ သတိပေးလေ၏။

သို့သတိပေးသဖြင့် ဝိလကင်းမှာ စိတ်ကို ပြုပြင်လိုက်ရာ အဆောင်မ
ရှိဘဲလည်း အရုံးမများတော့သည် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုစိတ်သည် ဖြစ်မည် အောင်မည်ဟု မျှော်လင့်သော စိတ်ဖြစ်ရာ
၎င်းစိတ်ထက်သန်သလောက် အကျိုးပေးထက်သန်လေသည်။

ကြီးပွားသူတို့၏ စိတ်

လောက၌ ကြီးပွားအောင်မြင်သူတို့နှင့် မကြီးပွားမအောင်မြင်သူတို့မှာ
စိတ်ထားပုံချင်းမတူ၊ ခြားနားကြလေသည်။

အောင်မြင်သူတို့မှာ အောင်စိတ်ရှိကြသဖြင့် ကြီးပွားကြ၏။ မကြီးပွား

သူတို့မှာ စိတ်သည် နိမ့်ကျ၍သာ နေတတ်လေသည်။

အောင်မြင်ကြီးပွားသူတို့မှာ အကြံရဲ၍ စွန့်စား၏။

ငါ သိမ်သိမ်ငယ်ငယ် လူစားမဟုတ်။ ကြီးပွားသောသူတို့၏ အစုအဝေး
၌ ငါပါဝင်သည် ဟူသော ယုံကြည်စိတ်သည် အမြဲရှိလေသည်။

စွန့်စားသူ ရဲရင့်သူတို့မှာ . . .

“မသေရွှေထီး သေမြေကြီး” ဟူသော စကားကိုပင် ပြောသော် လည်း
မိမိတို့ကိုယ်ကို သေလိမ့်မည်ဟူ၍ မထင်တတ်ကြပေ။

ရွှေထီးဆောင်းရမည်ဟူသော အထင်အမြင်သာလျှင် ပိုမိုကဲလွန်သူ
များ ဖြစ်ကြလေသည်။

သေမြေကြီးဟူသောအထင်အမြင်အားကြီးချေက တကယ်စွန့်ဝံ့ကြ
မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုစိတ်အားမကြီးခြင်းကြောင့်သာ စွန့်ရဲကြလေသည်။

အင်္ဂလိပ်ကျောင်း၌ ဆယ်တန်းအောင်သူ နှစ်ယောက်ရှိရာ တစ်
ယောက်က ဆရာဝန်ဖြစ်၍သွား၏။ သို့မဟုတ် အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သွား၏။

တစ်ယောက်က လခ ငါးဆယ်စား စာရေးစာချိသာဖြစ်၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်စိတ်ထားပုံ မူလကပင် ခြားနားလျက်တစ်ဦး၏
စိတ်မှာ အခြားတစ်ဦး အထက်ကျသဖြင့် အမြင့်သို့ ရောက်ရလေသည်။

အလွန်ချစ်သောသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် အဘယ်အခါမျှ မခွဲမ
ခွာသော ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြ၏။

အတန်းချင်းလည်းတူ၏။ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်
ပြောဆိုကြရာ၌ တစ်ယောက်က . . .

“မင်းကောင်းစားရင် ငါ့ကို မေ့မှာလား” ဟူသောစကားကို ပြော၏။
တစ်ယောက်က...

“ငါကြီးပွားရင် မင်းကို ငါကြည့်မယ်၊ အနည်းဆုံးမြို့အုပ်ဖြစ်ရင်
မင်းဈေးခေါင်းတော့ ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ပြော၏။

(ထိုအခါ မြို့ပိုင်များမှာ မြို့ကော်မတီ မြူနီစီပယ် ဥက္ကဋ္ဌများ ဖြစ်ကြ
လေရာ တိရစ္ဆာန်ထောင်မှူး၊ ဈေးခေါင်း စသည် အလုပ်များကို
ပေးနိုင်သော အာဏာတန်ခိုးကို ရရှိကြလေ၏။)

ထိုသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ကျောက်ထိုး
ဆရာဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကျောက်ထိုးဆရာမှာ “မင်းကြီးပွားရင် ငါ့ကို မေ့မှာလား” ဟု မေးသူ
ဖြစ်၏။

မြို့အုပ်စာရင်းဝင်သူမှာ “ငါမင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး” ဟု ပြောသူ
ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ခုနစ်တန်းအောင်သူများဖြစ်၍ ပညာချင်း
တူရုံမက ကျောက်ထိုးဆရာလုပ်သူမှာ ကျောင်းနေစဉ်အခါ ပို၍ပင်
ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၍ စာပေ အရေးအသား၌လည်းကောင်း၊ ဗဟုသုတ
လည်းများလျက် ကျောက်ထိုးအလုပ်မှာ ဆေးဘက်ဝါးဘက်နီးစပ်သဖြင့်
ဆေးကျမ်းတစ်စောင်ကိုပင် ရေးသူဖြစ်လေသည်။

ဤနည်းဖြင့် လူတို့မှာ စိတ်နေ သဘောထားပုံ ခြားနားတတ်ကြလေ
ရာ ကြီးမြင့်မည့် လူများမှာ လူမှန်းသိသည့်အခါမှစ၍ စိတ်ကြီးဝင်လျက်

‘တွေးကြံ လုပ်ကိုင်သမျှမှာ အမြင်ကိုမှန်းကတ်ရုံမျှမက မှန်းသည့် အတိုင်း
ပေါက်ရောက်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း ယုံကြည်လေ့ရှိကြလေသည်။’

အထက်ကို လှမ်းသောစိတ်

လောကဓာတ်ဆရာကြီး အယ်ဒီဆင်သည် ငယ်စဉ်အခါက သတင်း
စာရောင်းရာ၌ပင် ဓာတ်များကို စမ်းသပ်ခဲ့၏။

နေရာထိုင်ခင်းမှ မရှိသဖြင့် သတင်းစာကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ
မီးရထားနှင့် သွားလာရာမှ ဂါတ်ဗိုလ်နှင့် အကျွမ်းဝင်အောင်လုပ်ပြီး
ဂါတ်တွဲမှာ ဓာတ်များကို စမ်းသပ်ရန် နေရာရအောင် ကြံခဲ့လေသည်။

၎င်း၏စိတ်၌ ဆင်းရဲသော်လည်း ဂါတ်ဗိုလ်လောကီလူကို သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်လောက် သဘောထားနိုင်သော သတ္တိရှိလေရာ-

ကြီးမြင့်လိုသောစိတ်

အထက်ကို လှမ်းသောစိတ်သည် ဝမ်းတွင်းပါ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမျှ
လောက် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေခဲ့ရာ၌ပင် ဓာတ်များ
ကို စမ်းသပ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နေ့သ၌ မိမိကိုယ်ကို ဓာတ်ဆရာကြီး ဖြစ်မှာ
ပဲဟု စွဲမှတ်ယုံကြည်သော စိတ် ထက်သန်ကြည်လင်စွာ ရှိခြင်းကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

ကြည်လင်ခြင်းဆိုသည်မှာ မိမိဖြစ်လိုသောအရာကို ကွင်းကွင်းကွက်
ကွက် မြင်ခြင်းကို ဆိုလိုလေသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် အဘယ်ကဲ့သို့သော အခြေအနေကို ရောက်အောင်
လုပ်မည်ဟု သဲသဲကွဲကွဲ မထင်မမြင် စမ်းတဝါးငါး ဖြစ်၍နေချေက
အဘယ်အခြေအနေကိုမျှ ရောက်မည်မဟုတ်ပေ။

တစ်ခုခုသော အခြေအနေကို သေသေချာချာ မြင်လျက် “မရောက်မ ပေါက်လျှင် မနေဘူး၊ ငါ့ရောက်အောင် လုပ်မည်” ဟူသော စိတ်ကို ထားသူတို့မှာ ရောက်နိုင်ကြောင်း သေချာစွာ ယုံကြည်သူများပင်ဖြစ်ကြ ခ်။

မယုံလျှင် စွဲမြဲစွာ ကြံမည် မဟုတ်ပေ။

ဘုရင့်သမီးကို ရလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ မယုံ၊ မည်သူမျှ မကြံကြပေ။

အတတ်တစ်ခုခုကိုရှာ

စာပေတတ်ရုံ၊ အကန်းအောင်ရုံနှင့် အလုပ်အကိုင်ရနိုင်သောခေတ် သည် အဆုံးသို့ရောက်လေပြီ။ ယခုခေတ်မှာ ကျောင်းစာမေးပွဲကို အောင် သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်သည်ဖြစ်စေ အသုံးဝင်သော အတတ်ပညာ တစ်ခုခုကို ထိထိရောက်ရောက် တတ်မှ ကြီးပွားနိုင်လေသည်။

ကာလအတတ်ကို သင်ပြီး အဘယ်အခြေအနေကို ငါ့ရောက်မည် ဟု ကြည်လင်စွဲမြဲစွာ ထင်မြင်၍ ပေါက်ရောက်အောင် ကြံကြလျှင် နည်းလမ်းကို ရ၍ ပေါက်ရောက်နိုင်လေသည်။

“ငါမှာ ကြည့်ရှု ကူညီမည့်သူလည်း မရှိ၊ ပညာသင်ရန် စရိတ်လည်းမရှိ၊ ထမင်းမှ စားစရာမရှိ၊ ငါဘာမှ ပေါက်ရောက်အောင် လုပ်နိုင်မည် မဟုတ်” ဟု တွေးလျှင် ဘာမှ ဖြစ်မည် မဟုတ်ပေ။

အဘယ်မျှပင် ဆင်းရဲခက်ခဲစေကာမူ တစ်ခုခုသော အခြေအနေကို တကယ်ရောက်ချင်စိတ်ရှိလျက် ရောက်ဖို့ နည်းလမ်းကိုလည်း ရမည်ဟု ယုံကြည်စွာ ရှာကြံချေက တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြံကြံဖန်ဖန် နည်းလမ်း ပေါ်ရလေသည်။

“နည်းလမ်း ကော်ပေါ်မှာပဲ၊ ပေါ်ရင် ငါအမိတွယ်မယ်၊ အဘယ် နည်းလမ်းမဆို ငါ မငြင်းဘူး၊ နည်းလမ်းလဲ ပေါ်လာရမှာပဲ” ဟု ယုံကြည်သောစိတ်ကို ထားပြီး နည်းလမ်းကို ရှာကြံဖို့သာ လို၏။

“လူစွမ်းလျှင် နတ်မသည်” ဟု ယုံကြည်ရမည်။

ပန်းချီဆရာဖြစ်ချင်သူသည် . . .

“နောင်ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါမလား . . .” ဟူသောစိတ်ကို မထား။ လက်နက်ကိရိ ယာ မရှိဟူ၍ စိတ်မပျက်၊ “ဆရာမပြု နည်းမကျ” ဆရာမရှိဟု ဆင်ခြေ မများ၊ ပျဉ်ထောင်မှာ မီးသွေးဖြင့် စ၍ရေး၏။ ၎င်းစိတ်၌ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်နေ၏။

စာရေးဆရာဖြစ်ရမည့်လူသည် ဆရာ မရှာ။ မိမိဘာသာဖြစ်၍ နေ၏။ ၎င်း၏စိတ်၌ ရေးစရာ မရှားပေ။

“အယ်လီဇဒါဒူးမာစ်” ရေးသော “ကောင့် အော့ဖ် မွန်တီ ခရစ်စတို” ဝတ္ထု၌ ဘာစတီထောင်တွင်းသို့ ကျ၍နေသော အဘိုးကြီးသည် လက်နက်ကိရိယာ မရှိဘဲ နေ့တိုင်းစားရသော ထောင်စာမှ ရသော မုန့်ကို ကော်ဖြစ်စေလျက် ရုပ်အင်္ကျီစုတ်တွေကို လိမ်းသုတ်ကာ စက္ကူတစ်မျိုးဖြစ် အောင် လုပ်၏။

ထောင်ဟင်းမှရသော အရိုးအရင်းကို ကလောင်ဖြစ်အောင်လုပ်၏။

ထောင်မီးတိုင်ကြပ်ခိုးမှ မင်ဖြစ်အောင်လုပ်၏။

ထို့နောက် ရာဇဝင်ကျမ်းကြီး တစ်စောင်လုံးကို အလွတ်ရေးလေ သည်။ (ဤကား ပုံဝတ္ထု ဖြစ်၏။)

ဝေဖန်ချက်

သို့သော်လည်း “အယ်လိပ်စ်ဒီးဒူးမားစ်” သည် ဆန္ဒရှိက နည်းလမ်း ရကြောင်း သက်သေပြခြင်းဖြစ်ရာ ၎င်း၏ စိတ်ကူးဉာဏ်သည် မဖြစ်နိုင် သောအရာကို ကြံသော စိတ်ကူးဉာဏ် မဟုတ်ပေ။

အိဂျစ်ပြည် ပီရယ်မစ်ကျောက် အထိမ်းအမှတ်များ၊ အင်္ဂလန်ပြည် (စတုန်းတိုင်း) ခေါ် ကျောက်ဖြင့်ပြီးသော အဆောက်အအုံများကို ကျွန်ုပ် တို့ မြင်သောအခါ စက်ကိရိယာ လက်နက် အင်အားမရှိဘဲ ရှေးလူကြီး များ အဘယ်နည်းဖြင့် ထိုမျှလောက် ကြီးကျယ်သောအရာများကို လုပ် ပါသနည်းဟု နည်းလမ်းကို ရှာကြံ၍ မရပေ။

ရှေးလူကြီးများသည်ကား ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဖို့ရန် စိတ်ဆန္ဒအ စွမ်းကြောင့် နည်းလမ်းကို ရကြလေသည်။

လူမှာရှိသော တန်ခိုးသည် အံ့ဖွယ်သော အရာတို့ကို ဖြစ်မြောက် စေနိုင်၏။

အခါများစွာ နတ်များက အကြံဉာဏ်ပေးသည်ဟု မှတ်ထင်ရ လောက်အောင် ထူးဆန်းလေသည်။

ခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခုခုနှင့် တွေ့သည့်အခါ ထိုအခက်အခဲကို တကယ်နိုင်အောင်ဖြိုမည်ဟူသော စိတ်ရှိလျက် နည်းလမ်းပေါ်လာရလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်ကာ ထိထိရောက်ရောက်နည်းလမ်းကို တောင့်တလျှင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာရ၏။

တစ်နည်းနည်းဆိုသည်မှာ...

တစ်စုံတစ်ယောက်က သော်လည်းကောင်း လာ၍ပြော၏။ အိပ်မက် သော်လည်းကောင်း မက်ရ၏။

ရုတ်တရက် ဓာတ်မီးရောင် လက်သလို ဝင်းခနဲသော်လည်းကောင်း စိတ်ကူးဉာဏ်၌ ပေါ်လာရပေသည်။

စကားတစ်လုံး မေ့၍နေသဖြင့် သတိရအောင် အရေးတကြီးကြံသော် လည်း “ပါးစပ်ဖျားကလေးတွင်ပါ၊ ဒီစကားဘာပါလိမ့်မလဲ၊ ဒီနာမည် ဘယ်ကို ရောက်နေပါလိမ့်မလဲ...” စသည်ဖြင့် တွေးကြံလျှင် စိတ်အားထက်သန်စွာ ဒေါမာန်နှင့် ကြံလေလေဝေးလေလေ၊ မိတော့မလို ပေါ်တော့မလိုလိုဖြစ်ပြီး ပျောက်တတ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မရှာမကြံဘဲ စိတ်ကိုမတင်ဘဲ-
“ပေါ်လာမှာပဲ”ဟု တကယ်စိတ်ချကာ အေးအေးနေလျှင် အလိုလို ပေါ်လာတတ်လေသည်။

ထိုနည်းအတိုင်း ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် အံ့ကြိတ် ကာ လက်သီးလက်ရုံးတန်း၍ အရမ်းရှာကြံခြင်းထက် သာ၍ဖြစ် မြောက်လွယ်သည်။

စိတ်၌ တစ်စုံတစ်ရာကို လိုချင်တောင့်တလျှင် “ရမှာပဲ”ဟု ယုံကြည်ရုံသာမဟုတ်ဘဲ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ လိုချင်သောအရာကို ထင်မြင်အောင်ရှုကာ သာ၍ရလွယ်လေသည်။

စိတ်စွဲခြင်းကြောင့်

မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကတ်တလောက်တစ်ခု၌ မြင်ရသော မော် တော်ကားကို လွန်စွာလိုချင်သဖြင့် ထိုကားရုပ်ပုံကို ကတ်ကြေးနှင့်ညှပ်ပြီး မိမိထိုင်နေကျစားပွဲပေါ်တွင် စက္ကူအမာပေါ်၌ ကပ်၍ ထောင်ထား၏။

ထိုကားကို နေ့စဉ်ကြည့်ကာ..

“ငါတစ်နေ့တော့ ဒီကားကို ရအောင်လုပ်မယ်” ဟု စွဲလမ်းယုံကြည် လျက်နေရာ နောက်ဆုံး၌ ထိုကား၏ သဏ္ဍာန်ကို မျက်စိ မှိတ်ပြီးအကုန် အစင် ပေါ်အောင် ထင်မြင်နိုင်လေ၏။

သုံးလမှ မကြာမီ ထိုကားလေးကို စီးသောယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် တွေ့ပြီးချစ်ကြိုက်ကြရာ ဖူးစာဖက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကားသည် သက်သေဖြစ်သည်ဟု စိတ်ချလောက်သော အနေသို့ ရောက်၍နေလေ ၏။

မကြာမီ၎င်းကားနှင့်ပင် တူစုံတွဲကာ နေ့စဉ် သွားကြရလေသည်။

ကားကို တောင့်တရုံနှင့် ယောက်ျားပါရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နည်းလမ်းနှင့် အလုပ် အထင်အမြင်တန်ခိုး

လောကမှာ ဖြစ်နိုင်သောအရာ... ပဖြစ်နိုင်သော အရာဟူ၍ရှိ၏။

အိုင်ယာလန်ထိထိုးရာ၌ ဤနည်းမျိုးဖြင့် ပေါက်မည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိသောလူ ထိထိုးသူတို့၏ စိတ်တွေရှိကြလေသည်။

အခြားအကြောင်းတွေလည်း များစွာရှိ၏။

“ဝိရိယထုတ်၍ အလုပ်ကို လုပ်လျှင် ဝိရိယအကျိုးခံစားရမည် ဟူ သော စကားသည် မငြင်းနိုင်သော စကားဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဝိရိယထုတ်၍လုပ်ပြီး သေဆုံးသူ၊ အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ခုကြောင့် မတော်တဆ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ခြင်းများလည်း ရှိနိုင်လေသည်။

ဤလောကသည် မမြင်နိုင်သော စက်ကြိုးတွေ ရှုပ်ပွေ၍နေသော လောကဖြစ်၏။

နည်းလမ်းတစ်ခုသည် အဘယ်မျှပင် ဟုတ်မှန်သော်လည်း အခန့် မသင့်သည့် အခါများ ရှိတတ်ခြင်း ကြောင့် ထိုနည်းလမ်းကို မဟုတ်မမှန် သောနည်းလမ်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ကြီးပွားအောင်မြင်လိုသူမှာ... . .

ယုံကြည်သောစိတ်၊

ထက်သန်သောစိတ်ဖြစ်လိုသည့် အခြေအနေကို ကြည်လင်စွာ မြင်သော စိတ်နှင့် လုပ်ဖို့သာ လို၏။ဖြစ်မည်၊မဖြစ်မည်ကို ကြောင့်ကြပူပင်တွေးခေါ် ၍နေရန် မဟုတ်ပေ။ ဘာကို ဘယ်လိုစ၍ လုပ်ရမည်ကိုလည်း အလိုလို မြင်လျက် လမ်းပေါ်၍ လာပေလိမ့်မည်။

လူ၌ရှိသမျှသောအရာတို့သည် အမွေးတစ်ချောင်းမကျန် အသုံးကျ သည်။

အထင်အမြင် ပေါက်ခြင်းသည် အသုံးအကျဆုံး၊ အစွမ်းဆုံးသော လက်နက် ဖြစ်လေသည်။

ဗိသုကာ အဆောက်အဦကို ဆောက်လုပ်မည် ရှိသည့်အခါ စိတ်၌ အထင်အမြင်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

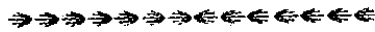
ပဋိသန္ဓေဖြစ်ခြင်း၌ပင် စိတ်၏ အထင်အမြင်သည် သန္ဓေသားကိုထိ ခိုက်လျက် ရုပ်အသွင်၊ အဆင်း၊ အရောင်ကို -ပပြင်နိုင်လေရာ တစ်စုံ တစ်ခုကို ထက်သန်ကြည်လင်စွာ လိုချင်သောဆန္ဒနှင့် အထင်အမြင် ပေါက်ခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်းသည် အပြင်အပ များစွာလွယ်ကူသော

အလုပ်များ၌ အဘယ်အတွက် မဖြစ်မြောက်နိုင်ပါမည်နည်း။

လွယ်ကူသည်ဆိုခြင်းမှာ အတူးပြရန်မလိုပေ။

လောက၌ မိမိကဲ့သို့သော လူတွေ ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်၍ နေကြခြင်းများကို ကြည့်နေဖို့သာ လို၏။ ကိန်းသေဖြစ်နိုင်သော အရာများမို့သာ ၎င်းတို့ ဖြစ်မြောက်ကြ၏။

“ငါ ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ” ဟု ယုံကြည်ဖို့သာရှိ၏။

အခန်း(၂)

ပျော်သောစိတ်၊ အထင်ကြီးသောစိတ်၊ မြင့်မြင့်ကြသောစိတ်တို့ သည် ကား၊ အောင်စိတ်များ၏ ဘက်တော်သားများတည်း။ ၎င်းတို့ကို စုန်း၍ အောင်စိတ်တည်းဟူသော “စိတ်ဒဲလ်”ကို ရအောင်ပြုရ၏။

လောကကို မမုန်းနှင့်

အိမ်သာလျှင် ဧည့်လာသည်။

လူသာလျှင် လာဘ်လာသည်။

ကြွယ်ဝသော လောကဓာတ်ကြီးကို ရှု၊ ကြွယ်ဝသူတွေကို မြင်၍ ဝမ်းမြောက်လျက် ငါသည် ဤကြွယ်ဝသော လောကကြီးတစ်ခုလုံး၏ ကြွယ်ဝသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။

“လူ သတ္တဝါတွေ လွန်စွာ ကောင်းကြပါကလား... ဒီလူတွေမရှိလျှင် ငါတစ်ယောက်တည်းနေ၍ မဖြစ်၊ ငါ၏ အိမ်သားတစ်စုလုံးသော်မှ နေနိုင်မည် မဟုတ်ပေတကား... ဤလူစုလူဝေးကြီးမှာ ငါနေရ၏။ တောကန္တာရထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေသူမဟုတ်၊ အားရှိစရာပေတကား... ပျော်စရာကြီးပေတကား... ပူဝင် ကြောင့်ကြဖွယ်ရာ ဘာရှိ

ယလဲ"ဟူသော ကြည်နည်း မြင်နည်းနှင့် လောကကို ကြည့်၊ မမုန်းနှင့်၊ လောကကိုချစ်။

ထိုကဲ့သို့သော ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် လောကနှင့် လူတွေ့ကိုကြည့်ဖြူစွာ ရှုတတ်သော လူ၏စိတ်နှလုံးသည် အမြဲတောက်ပ ကြည်လင် ပျော်ရွှင်၍ နေလိမ့်မည်။

ထိုသူထံသို့ လာဘ်လာဘ ကောင်းကျိုး မင်္ဂလာတို့သည် ခိုသွေးသလို အလိုလိုစုဝေး၍ လာရောက်ရလေသည်။

ပျော်သော စိတ်၏သတ္တိ

ပျော်သောလူတစ်ယောက်ရှိလျှင် ပတ်ဝန်းကျင် အနီးအပါးလူဟူသမျှ ကို အပျော်ကူးစက်လျက် မိမိနှင့် ကူ၍ပျော်သမျှ လူတို့၏စိတ်သည် ကောင်းကျိုးမင်္ဂလာတို့ကို ကူညီ၍ ဆွဲဆောင်သဖြင့် အားလုံးမှာ ချမ်းသာ နိုင်လေသည်။

ပျော်သောစိတ်သည် ခိုင်လုံသောစိတ်၊ ဘေးရန်ကင်းသောစိတ်၊ ရောဂါဘယများ မကပ်နိုင်အောင် ပျော်ဆေးထိုး၍ထားသောစိတ် ဖြစ်သည်။

ထိုစိတ်သည် ပြန်ပြော ကြွယ်ဝသောစိတ်ဖြစ်၏။

အကြောင်းမူကား ကြွယ်ဝသော လောကဓာတ် တစ်ခုလုံး၏ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်၍နေလေသည်။

ထိုစိတ်သည် ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်သော နှုတ်မဟုတ်။ ခြစ်ခြတ် ကုတ်ကတ်သော စိတ်ကျစ်စိတ်ကြပ်၊ စိတ်အမြစ်ဆုံ၊ စိတ်ညစ်စိတ်လိမ်၊ စိတ်ထွေး၊ စိတ်ကောက်၊ စိတ်ခြောက်ကလေးတွေ မဟုတ်ပေ။

စိုပြည်သောစိတ်၊ ချောင်လွယ်သောစိတ်၊ ဝင်ဆံ့သောစိတ်၊ အဘယ် နေရာမဆို လျော့ကနဲ ဝင်သောစိတ် ဖြစ်လေသည်။

ခြစ်ခြတ်စစ်စိန်မြောသဖြင့် ဝယ်ခြမ်းရာ၌ တစ်ပြားနှစ်ပြားဆစ်ခါ အချိန်ဖြုန်းသူတို့မှာ ကုန်သောအချိန်သည် တစ်ပြားနှစ်ပြားမကတန်နိုင် လေသည်။

ထိုလူမျိုးမှာ မသုံးမစား စစ်စိစုဆောင်းသဖြင့် မဝတ်သော်လည်း ကြီးကျယ်သောစိတ်မျိုး၏ အဆွဲဓာတ်မျိုး မရှိသဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်နိုင်။

မတော်တဆ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်၍ စုဆောင်းထားသော အထုပ်က လေးကို ထိလျှင် လမ်းနဘေး တာမြောင်းထဲသို့ ရောက်ရသလို နက်စွာ မြုပ်ဆင်းတတ်ကြလေသည်။

စိတ်ကြီးသူများမှာ အကုန်ဆုံးပါးပျက်စီးသော်လည်း မဖြူ၊ မိမိ၏ တန်ခိုးကို ယုံ၏။ ဆွဲသည့် အတိုင်းလည်း ပြန်၍ တတ်နိုင်လေ၏။

မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားနည်း

လောကနှင့်လူတွေ့ကို ချစ်ခင်ရမည် ဆိုရာ၌ အပေါင်းအသင်း၏ အရေးကြီးခြင်း ပါဝင်လေသည်။

ပညာရေး၊ ဘာသာရေး စသည့် ကောင်းမြတ်သောအလုပ်တို့နှင့် ဆိုင်သော အသင်းများကို ဝင်ခြင်းသည် လူကောင်း၊ သူကောင်းများကို သာ၍ လွယ်ကူစွာ တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကြီးပွားရေးလမ်း၌ အကူအညီတွေ ဖြစ်ကြလေသည်။

လူသည် အသင်းအဖွဲ့နှင့်နေရသောသတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်။
 စစ်စိ ကုတ်ကတ် တွယ်တာ ခြစ်ခြုတ် စိတ်နှပ် စိတ်သေး ကုလု၊
 ကွေးလေး စိတ်ကလေးမကုတ်။
 လက်ဝယ် ငွေကြေး တစ်ပြားမှ မရှိလျက် ကြွယ်ဝနိုင်သောစိတ် ဖြစ်၏။
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်၊ မိန်းမ၊ လူရှင်တော်ဖြစ်သူ ကမ္ဘာကျော်(မေရီဒရက်
 စလာ)သည် ထိုစိတ်မျိုးရှိသဖြင့် နယူးယောက်မြို့၌ လက်ဝယ်ဘတ်စ်
 ကားအခမျှ မရှိဘဲ ထိပ်တန်းအမြင့်ဆုံးသော လူတို့၏ အစုအဝေးမှာ
 ထင်ပေါ်၍ နေခဲ့ဖူးသည်။
 ထိုအခါ ရုပ်ရှင်၌မပါ နာမည်သည် မရှိ၊ အလုပ်အကိုင်လည်းမရှိ၊
 တိုင်းအကျိုးဆောင်အလုပ်များ၌ ပါဝင်အကျိုးဆောင်ရင်း ပထမတန်း
 လူများနှင့် ပထမတန်း စားပွဲမှာ တိုင်ခဲ့ရ၏။
 လက်ထဲ၌ တစ်ကျပ်တစ်ပြားရှိလျှင် ဘဏ်တိုက်၌ သန်းပေါင်းများစွာ
 ကျန်သေးသလို ပစ်ခတ်သုံး၏။
 ၎င်း၏စိတ်၌ ထိုအခါကပင် မိမိကိုယ်တိုင် ဆင်းရဲသူဟု မထင်၊ ခဏ
 ငွေကြေးကျပ်နေသော သူငွေကြီးတစ်ယောက်၏ စိတ်မျိုးကို ထား၏။
 အဘယ်မျှလောက် သေးငယ်သောအလုပ်ကို လုပ်ရစေကာမူ
 အလုပ်ကို ကောင်းအောင်လုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ကြီးကျယ်စေ၏။
 ရှိတ်စပီးယားသည် မိမိဖခင်နှင့်အတူ အသားရောင်းသော အလုပ်ကို
 လုပ်ရစဉ်စာ အသားကို စတိုင်နှင့် လှီးခတ်လေ့ရှိသည်။
 "လူနေချုံကြား စိတ်နေဘုံဖျား"ဟု အပြောခံရခြင်းသည် မခံချင်စရာ
 မဟုတ်ပေ။ ဘုံဖျားကို စိတ်မရောက်လျှင် ချုံကြားမှ ထွက်ရမည် မဟုတ်
 ပေ။

အပြောကြီးသူကို မရှုတ်ချအပ်ပေ။
 အပြောကြီးသူများသည် စိတ်မှာလည်း ကြီးတတ်ကြလေသည်။
 တစ်ကိုယ်တည်း နေခြင်းသည် ဓမ္မာတာသဘောတရားနှင့် ဆန့်ကျင်
 စွာ ကျင့်ရာသို့ ရောက်လေရာ ဆန့်ကျင်မှု၏ မကောင်းကျိုးကို သင့်သ
 လောက် ခံရတတ်လေသည်။
 ကြီးပွားသင့်သလောက် မကြီးပွားဘဲနေတတ်လေသည်။
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌ ကိုယ်ချင်းစာဟုရားကို အရာရာမှာသိတတ်
 ခြင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် မခံချင်သော အပြုအမူ၊ အလေ့အကျင့် အသုံးအနှုန်း
 တို့ကို သူတစ်ပါးအပေါ် မပြုအပ်ခြင်း။
 မဆိုင်သော အရေးကိစ္စ၌ မပါဝင်အပ်ခြင်း။
 သူတစ်ပါး အပြုအမူပုံတစ်ခုခု၌ အပြစ်မြင်လျှင် ၎င်း၏နေရာ၌
 မိမိကိုယ်ကို ထား၍ ကြည့်က မိမိကိုယ်တိုင်၌ ၎င်းပြုမူသလို ပြုပေလိမ့်
 မည်ဟု အတွေးပေါ်ချေက ထိုသူ၏ အပြစ်ကို လျစ်လျူရှုရမည်။
 သူတစ်ပါး၌ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မြင်သည့်အခါတိုင်း ဖော့နိုင်
 သလောက်ဖော့၍ တွေးရမည်။
 တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိအား အခြားသူတစ်ယောက်မကောင်း
 ကြောင်းကို လာ၍ပြောက နားထောင်ကာ ပြောသူကိုအားမပေးကောင်း
 ပါ။
 မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း မပြောရ၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ယောက်ျားပီသခြင်း၊
 ကတိတည်ခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်းတို့မှာ လူသိသည်ဖြစ်စေ၊ လူမသိသည်

ဖြစ်စေ ထိန်းစောင့်ရာ၏။ လုံပြီအထင်နှင့် မရိုးမသားမပြုအပ်ပေ။ တစ်နေ့သ၌ ပေါ်တတ်လေသည်။

ငရဲကို ကြောက်သောကြောင့် မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်သောလူကို ချီးမွမ်းဖို့ရာမရှိ၊ မကောင်းမှန်းသိသောကြောင့် မကောင်းမှုကို မှန်းထား၍ ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် ရှောင်ကြဉ်မှ မြင့်မြတ်လေသည်။

ဆိုးသွမ်းသူကို မမှန်းအပ်။ ဆိုးသွမ်းမှုကိုသာ မှန်းရမည်။

ဣဿာတရားများဟူသည် ကုဋ္ဌနန္ဒာစွဲသူထက် ဆိုးသည်ဟု စွဲမှတ်ပါလေ။

လူမြင်အောင်၊ လူချီးမွမ်းအောင် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခြင်းထက် ကောင်းမှုသက်သက်ကို နှစ်သက်သဘောကျ၍ ပြုခြင်းက ပိုမို၍ မြတ်လေသည်။

ကြီးမြင့်သောစိတ်များ

အခါအခွင့်ကို သိခြင်း၊ အချက်ကောင်းကိုမြင်ခြင်း၊ ဖော်ရွေသောအမူအရာ ရှိခြင်း၊ အလုပ်သေချာစေ့စပ်ခြင်း၊ အမှတ်သညာထားခြင်း၊ သတိရှိခြင်း၊ သူဌေးကို အားမနာအပ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲသားကို ထောက်ညှာခြင်း၊ မိမိထက် အသက်ဖြစ်စေ၊ ရာထူးဖြစ်စေ၊ ဂုဏ်တစ်ခုခု သာသူကို တွေ့လျှင် မိမိထက်သာကြောင်း စိတ်၌ ဝန်ခံ၍ ရှိသေခြင်း။

ဤစိတ်များသည် ကြီးမြင့်စေသောစိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

အချို့သောလူငယ်တို့မှာ ပညာတုတ်ကြလျှင် ပညာဂုဏ်မောက်လျက် ကြီးမြင့်သူတို့ကို စိတ်၌ ရှုတ်ချတတ်ကြလေသည်။

ရှုတ်ချသောစိတ်သည် မျက်နှာမှာ ပေါ်တတ်၍ လူအများလွယ်ကူစွာ သိတတ်လေသည်။

မကောင်းသောစိတ်သည် တစ်နေ့သ၌ ပေါ်ရမည်သာတည်း။

ကြီးပွားအောင်လုပ်နည်း

“ငါကြီးပွားမည်၊ အောင်မြင်မည်”ဟု စိတ်ကို ယားသော်လည်း အဘယ်အလုပ်မှာ အဘယ်ပုံလုပ်သဖြင့် ကြီးပွားမည်ကို အမြင်အထင် မရှိက မကြီးပွားနိုင်ပေ။

မိမိနှင့်ဆိုင်သော အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရန်ရှိသည့်အခါ နည်းလမ်း ဟူသရွေ့ကို ဆေချာစေ့စွာရှာကြ။ အခက်အခဲတို့ကို သိမြင်၍ အဘယ်ပုံ နိုင်အောင်လုပ်ပြီး အဘယ်နည်းဖြင့် တက်မည်ဟူသော ခရီးစဉ်ရှိရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ခရီးစဉ် ကွက်စိပ်မရှိကတဲ အလုပ်ကို လုပ်ချေက မျက်မမြင် ခရီးသွားသကဲ့သို့ အဘယ်မျှပင် အသွားကောင်းသော်လည်း ပင်ပန်းရှုံ့ပေမည်။

အချို့မှာ အလုပ်တစ်ခုခုကို ကြံစည်ရာ၌ အခက်တွေ့ကို မတွေး၊ လွယ်ကူစွာ ဖြစ်မည့်လမ်းတွေ့ကိုသာ အလွယ်တကူ မြင်တတ်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် အခက်နှင့် တွေ့သောအခါ တင်ကြိုပြင်ဆင်ခြင်း မရှိသဖြင့် လိမ့်လျောကျရလေသည်။

ခက်ကြောင်းကို သိရမည်။

အခက်ကို မြင်ရမည်။

အဘယ်မျှလောက် ခက်မည်ကို ချင့်မှန်းရမည်။

သို့မှသာ ထင်မြင်သောစိတ်နှင့် ယုံကြည်ခြင်း အားအစွမ်းမှာ အကူအညီကောင်း ရနိုင်လေသည်။

ဥပမာ။ ။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လိုက အဘယ်ပညာများကို အဘယ်မျှ အဘယ်ပုံသင်ရမည်။ အဘယ်ကို မှီခိုရမည်။ အဘယ်အရပ်မှာနေလျှင် ဖြစ်လွယ်မည် စသည်ဖြင့် အကုန်အစင် တင်ကြံ၍ လမ်းထွင်ရမည်။

အဘယ်အတတ်ဖြင့် မစားလောက်၊ အဘယ်အတတ်ဖြင့်လူများ သည် ဟူသော စကားများကို ဂရုမစိုက်အပ်ပေ။

မိမိကိုယ်ကို ထူးအောင်လုပ်ဖို့သာ လိုလေသည်။ ထူးလျှင် အပြိုင်များ လေ ယင်းပင်လေဟု ယုံကြည်ရမည်။

ကြီးပွားလို့သူတို့မှာ မိမိ၏ နီးစပ်ရာအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်၍ အများ ထက် ထူးအောင်လုပ်။

အများမမြင်သော နည်းလမ်းတို့ကို မြင်အောင်ရှာ၊ ထူးအောင်လုပ်ရ မှာကို မကြောက်ရ၊ ငါကား လိုက်သူမဟုတ်။ ရှေ့ဆောင်သူဖြစ်သည် ဟူသော စိတ်ကို အမြဲထားရမည်။

အခန်း(၃)

ရှေ့ဆောင်လုပ်နည်း

လူကိုင်းသည် ရှေ့ဆောင်ဖြစ်လို၏။ သို့သော်ရှေ့ဆောင်ဖြစ် အောင် မကျင့်သဖြင့် ရှေ့ဆောင် မဖြစ်ကြပေ။ ရှေ့ဆောင် ဖြစ်အောင် မည်သို့ ကျင့်ရမည်နည်း။

မှောင်ထဲမှာ မနေရ
အလင်းမှာ နေရမည်

ရှေ့ဆောင်လုပ်လျှင် အမြဲ အလင်းမှာ နေရမည်။ ဟောင်ထိပ်ပေါ်ကို တက်၍ ဓာတ်မီးကို ထွန်းရမည်။ အမှောင်အဘယ်အခါမျှ မခိုရ။

ချစ်သူများအောင် သတိထား။

မုန်းသူများမှာကိုလည်း မကြောက်ရ။

သတင်းစာများကို အမြဲဖတ်၊ သတင်းစာများကို ရိုသေလေးစား အားထားရမည်။

ယခုခေတ်မှာ သတင်းစာကို မလေးမစားပြုက မထင်ရှားနိုင်၊ သတင်းစာကို ကတ်ဖဲ့လုပ်က တိမ်မြုပ်ရ၏။

သတင်းစာကို လက်ရုံးထားရမည်။ အကြောင်းမူကား ကြော်ငြာသည့် နေရာတိုင်းမှာ အရေးကြီးလေသည်။ အယ်ဒီတာများနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင် ၎င်းတို့ကို (ဒင်နာ)ပေး၊ အကြောင်းမူကား လူသတ္တဝါတို့သည်သတင်းစာ လုပ်သလို ဖြစ်ကြလေသည်။

တိုင်းပြည်မှာ ထင်မြင်ချက်မရှိ၊ သတင်းစာ ဖြူလျှင်ဖြူကြရသည်။ သတင်းစာ မည်းလျှင် မည်းကြရလေသည်။

“ရောင်ဖဲလား”သည် သတင်းစာများကို ပဓာနမထား။ ငါသူဌေး၊ ငါလုပ်လျှင် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ကာ သတင်းစာများကို အံတုမိသဖြင့် ၎င်း၏ ကြီးကျယ်သော အလုပ်ကြီးမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်ဖူးလေ သည်။

အဆဲခံရပစေ

ခေါင်းဆောင်လုပ်လိုသူသည် သတင်းစာ၌ ၎င်း၏နာမည်မကြာ မ ကြာပါအောင် တစ်ခုခုကို လုပ်ရမည်။

ချီးမွမ်းခြင်းကို မခံရပါလျှင် အဆဲခံရပေစေ၊ အဆဲခံရခြင်းသည် အသက်ဖြစ်သည်။ လုံးလုံးကြီး သတင်းစာ၌ မပါလျှင် အသေနှင့်တူ လေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းကို လုပ်ရမည်။ အချို့ သော အမတ်များသည် သတင်းစာကို အားကိုးပြု၍ တက်ကြ၏။

ထို့နောက် သတင်းစာတည်းဟူသော ငြမ်းကို မလိုပြီ မှတ်ထင်ကာ မထိမဲ့မြင်ပြုကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျကြလေသည်။

သတင်းစာသည် မြင့်အောင်လည်း တင်နိုင်သည်။ တည်အောင် လည်း ထောက်ခံနိုင်၏။ ကျအောင်လည်း ချနိုင်လေသည်။

ရှေ့ဆောင်လုပ်လိုသူသည် နောက်ပါတို့ကို ရှာ၍ နေဖို့မလိုပေ။

အများဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်သောအရာ တစ်ခုခုကို လုပ်၊ သတင်းစာ ဆရာများ မိမိထံ ပြေး၍ လာရအောင် လုပ်ဖို့သာ လိုလေသည်။

လူသည် တူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှိခိုးချင်၏။ ပူဇော်ချင်၏။ မြောက်ချင် ၏။

တူးခြားသည့်ဟု မိမိတို့မှတ်ထင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အတွက် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံရဖို့ ဝန်မလေးကြပေ။

အဟုတ်တကယ် စိတ်ကောင်း၊ စေတနာ ကောင်းနှင့် တစ်ခုခုကို ထိထိရောက်ရောက် လုပ်လျှင် နောက်လိုက်တွေကို ပြေးရှောင်လိုမလွတ် ပေ။

မရှိစကား

လူတစ်ယောက်မှာ ဘက်တိုက်၌ ငွေတစ်သောင်းကျော်ခန့် အပ်နှံ ထား၏။

အခါတစ်ပါး၌ ၎င်းနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှာ ငွေသုံး လေးထောင်ခန့် လို၍နေသဖြင့် အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံလေရာ ငွေတစ် သောင်းရှင် ဖြစ်သော မိတ်ဆွေသည် ချေးရနှီးနှီး၊ ပေးရနှီးနှီး၊ မှတ်ထင် စိုးရိမ်လျက် ရှိနေသည်။

မိမိမှာလည်း အခက်အခဲကြီးစွာတွေ့၍ နေကြောင်း နံနက်စာ၊ ညစာ မှ အနိုင်နိုင်ရအောင် ကျပ်တည်းစွာ ကြိုးစားနေရကြောင်းများကို မကြာ မကြာ ပြောလေ၏။

ထိုနောက် လေးငါးလခန့် ကြာသောအခါ ၎င်း၏ ငွေများ အပ်နှံထားရာ ဘဏ်တိုက် ပျက်သဖြင့် ငွေတစ်သောင်းကျော် အကုန်ဆုံး ပါးပြီး ပြောခဲ့ဖူးသည့် အတိုင်း တကယ် ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်လျက် နနက်စာ ညစာမှ မစားရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

၎င်းသည် မိမိတို့၏ ငွေကိုထုတ်၍ ချေးရမှု စိုးသောကြောင့် မရှိကြောင်းကို သဏ္ဍာန်လုပ်လျက် သရုပ်တူအောင် ပြောမြှင်း၍ မိမိကိုယ်တိုင် အဟုတ် ယုံကြည်မိသဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်ဖို့အကြောင်းတွေကို ထိုယုံကြည်သောစိတ်က ဖန်တီး၍ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ပေးရကမ်းရမှာစိုးသဖြင့် “မရှိ” ဟူသောစကားကို အသုံးပြုခြင်းသည် အဟုတ်တကယ် မရှိသောအခြေအနေကို ဖြစ်စေတတ်လေသည်။

မရှိခြင်းအကြောင်းကို ပြောလည်းမပြောရ၊ တွေးလည်းမတွေးရ၊ ကိုယ်တိုင်မရှိခြင်းကိုလည်း မပြောရ မတွေးရပေ။

ရှိသောအနေ၊ ရှိသောဟန်၊ ရှိသောအသွင်ကို ဆောင်လျက် အနေအထိုင်မှစ၍ အရာရာမှာ ရှိသူတစ်ယောက်ဟု မိမိကိုယ်တိုင်၏စိတ်၌ လည်းကောင်း အခြားလူတို့၏ စိတ်၌လည်းကောင်း အထင်အမြင်ပေါ်ပေါက်အောင် ပြောဆိုနေထိုင်ရလေသည်။

လူ၏စိတ်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ်နှင့် တူ၏။ (Positive)ခေါ်လက်ယာနှင့်(Negative) ခေါ်လက်ဝဲဟူ၍ ရှိ၏။

“အောင်မှာပဲ၊ ဖြစ်မှာပဲ၊ ရမှာပဲ၊ တွေ့မှာပဲ၊ ချမ်းသာမှာပဲ” ဟူသော မျှော်လင့် ယုံကြည် ကိုးစားသော စိတ်သည် လက်ယာဖြစ်၍

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မတွေ့ပါဘူး၊ မရပါဘူး၊ နေရာမကျပါဘူး” ဟူသော စိတ်သည် လက်ဝဲစိတ် ဖြစ်လေသည်။

လောကကြီး၌ ကြီးပွားသူတို့မှာ အရာရာ၌ မျှော်လင့်ယုံကြည်ခြင်းဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော လက်ယာစိတ်သည် လက်ဝဲစိတ်တက် ပိုမို၍ အားကြီးလေသည်။

အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်တိုင်း

အကြံတစ်ခုခုကို ကြံတိုင်း

စိတ်ထားပုံကို သတိထားပြီး လက်ယာစိတ် အမြဲရှိအောင် လက်ဝဲစိတ် ဝင်ခွင့်မရအောင် သတိထားအပ်လေသည်။

နပိုလံ့၊ အယ်လိပ်ဖီဒါ၊ အလောင်းမင်းတရား ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် အဘယ်အတွက်ကြောင့် တန်ခိုးကြီးကြသနည်း။

၎င်းတို့၏တပ်များသည် အခြားတပ်များနှင့်မတူ ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ချီသော တပ်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် အခြားတပ်များထက် ပိုမိုအားမြောက်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ချီသော တပ်ကို စစ်သူကြီးများ ခုခံနိုင်ရန် ခက်ခဲလေသည်။

ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ချီတက်သောတပ်ကို အိမ်ရှေ့မင်းသားများသာ လျှင် ခုခံနိုင်သည်။

ဘုရင်ကို စစ်သားများသည် အထူးအားကိုးကြ၏။ ဘုရင်မြှောက်စားခြင်းခံရမည်ဟူသော အားကိုးတစ်ခုသည်လည်း လွန်စွာကြီးမားသော သတ္တိကို ဆောင်လေသည်။

အလုပ်အကိုင်၌လည်း မျှော်လင့်ယုံကြည်သော စိတ်သည် ဘုရင်နှင့် တူ၏။

ထိုစိတ်သည် ခက်ခဲခြင်းတို့ကို သေးငယ်သော စိတ်ဖြစ်စေသည်။

ထိုစိတ်သည် အောင်မြင်ခြင်း၏ အကြီးဆုံးသော အား၊ အကြီးဆုံးသော အင်ဂျင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုစိတ်သည် နိုးကြားလှုပ်ရှား ထကြွခြင်းနှင့် ခွန်တွဲ၍ နေ၏။

ထိုစိတ်ကြောင့် နိုးကြား၏။

နိုးကြားခြင်းကြောင့် ထိုစိတ် တိုးတတ်လေသည်။

စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ စကားကို ပြောခြင်း၊ တွေးခြင်းသည်အောင်မြင်ခြင်း ၏ အားအရှိန်ကို ဖြိုဖျက်သည်နှင့် တူ၏။

စွဲစွဲမြဲမြဲ မျှော်လင့်တောင့်တ၍နေသော အရာတစ်ခုသည် ပြည့်စုံခြင်းအဖြစ်သို့ တစ်နေ့သ၌ ရောက်ရလေသည်။

အခန်း(၄)

အထင်အမြင်ပေါက်အောင် လုပ်နည်း

မိမိ၏တန်ခိုးကြီးသောစိတ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့် လျှင် . . . အထင် အမြင်ပေါက်နိုင်၏။(ဆိုင်ကိုမေထရီ) ဟညာကို ကြည့်လော။

အဆွေ ဤစာကို သေချာစွာဖတ်ပါ အလွန်အဖိုးတန်၏

လူတစ်ယောက်မှာ . . . အထိမ်းအမှတ်တပ်များစီ ရှိတတ်လေသည်။

ထိုအထိမ်းအမှတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်ရာ၌ဖြစ်စေ၊ ရစရာ တစ်ခုရှိသွားရာ၌ ဖြစ်စေ၊ ဖြစ်မည် မဖြစ်မည်၊ ရမည် မရမည်ကို တင်ကြို၍ သိမြင်တတ်သောစိတ် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစိတ်သည် လျင်မြန်စွာ ပေါ်လာ၍ လျင်မြန်စွာ ပျောက်တတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ လျင်မြန်စွာ ဆောင်၍ဖို့ရန် အားကို ပေးတတ်လေ သည်။

ထိုအထိမ်းအမှတ်များကို သတိနှင့်မှတ်သားလျှင် အသိအမြင်ကို အတော်အတန် ရရှိနိုင်လေသည်။

အချို့သောသူများမှာ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ဖို့ ဖြစ်စေ၊ ကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် ဖြစ်စေ သွားလာရန် ရှိသည့်အခါ ရုတ်တရက်အကြံပေါ် ပြီးချက်ချင်းထ၍ သွားလျှင် အောင်မြင်တတ်ကြ၏။

မသွားချင်သလိုလို စိတ်မပါတပါ သွားလာသည့်အခါ မအောင်မြင်ဖြစ်တတ်လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့်

“လာကတည်းက စိတ်လေးလေးပဲ၊ ဒါကြောင့် နေရာမကျတာပဲ” ဟူသော စကားများကို ဖြောတတ်ကြလေသည်။

စင်စစ် စိတ်လေးခြင်း မဟုတ်။

မသွားမလာ လိုချင်စိတ် မပါခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်တတ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်သည့်အခါ အဘယ်အတွက်မသွားလို မလာလိုသည် ဟု အကြောင်းပြစရာလည်း မရှိတတ်ပေ။

သို့ပါလျက် သွားလာကြစည်သည့်အခါ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ဖြစ်တတ်လေသည်။

သတိပြုကာ အမှတ်သညာ ထားတတ်သူတို့မှာ ထိုနည်းဖြင့် တင်ကြိုသိမြင်နိုင်သော အမြင်ကို ရနိုင်လေသည်။

သို့သော်လည်း ထူးဆန်းသောအချက်တစ်ခုမှာ မိမိသိမြင်သည်ဟု မှတ်ထင်ထားသော အရာတစ်ခုခုကို နှုတ်မှ ဖွင့်ပြောသည့် အခါ မှားတတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခါများစွာ အလုပ်တစ်ခုခု နေရာကျမည် မကျမည်ကို အလိုလို တင်ကြိုသိလျက်နှုတ်မှ မပြောဘဲနေလိုက်၏။

နောက် မိမိထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်၍ လာတတ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လာသည့်အခါ . . .

“ငါထုတ်မပြောလိုက်မိဘူး၊ ပြောလိုက်လျှင် အမှန်သားပဲ” ဟု တွေးတတ်လေသည်။

အကယ်၍ မိမိ၏ အထင်အမြင်ကို ထုတ်ဖော် ပြောချေကလည်း မှားတတ်လေသည်။

ကရေးသူသည် ဤနည်းဖြင့် အခါခါသိဖူး၏။ ဖွင့်၍ မပြောလျှင်မှန်၍၊ ပြောလျှင် မှားသည်သာ များခဲ့လေသည်။

အကြံအစည်တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်၍ သွားလာဖို့ရှိသည့်အခါ မသွားချင်ဘဲ အေး၍နေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်တွန်းသဖြင့် သွားသည့်အခါ အမှာ မှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်သည်သာ များခဲ့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အလိုအလျောက် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလျှင် မြန်စွာ သွားသည့်အခါ အောင်မြင်သည်သာ များခဲ့လေသည်။

ဤအထင်အမြင် စိတ်သည် လူ၌ ရှိသော (Subconscious mind) ခေါ် အတွင်းစိတ်၏ သတ္တိဖြစ်လေရာ ထိုအတွင်းစိတ်သည် နိုးဆော်ချက်တို့ကို သတိနှင့် မှတ်သားလေ့ရှိသောလူသည် မိမိ၌ ဖြစ်ရောက်မည့် အရာတစ်ခုခုကို တင်ကြို၍ သိတတ်သော အမြင်ဉာဏ်ကို ရနိုင်လေသည်။

(Premonition) ခေါ်သော အသိဉာဏ်သည် ထိုစိတ်၏ အသိပင်ဖြစ်၏။

ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုဖြစ်မည်ကိုလည်းကောင်း၊ တင်ကြို၍ သိမြင်

သော သတ္တိသည် လူ့ကိုင်းမှာရှိလေရာ ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံသမျှတို့၌ ထိုအသိသည် အဘယ်နည်း၊ အဘယ်ပုံပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်များကို ပြန်လှန် တွေးတောစစ်ဆေးဆင်ခြင်လေ့ရှိသော သူတို့နှင့် နေ့စဉ် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်နာရီထား၍ ဆိတ်ငြိမ်စွာ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မတွေးတော့ဘဲ နေနိုင်သော အကျင့်ကို ရသူတို့မှာ ထိုအသိသည် သာလွန်၍ ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်နိုင်လေသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ “ဆိုင်ကိုမေထရီ”နည်းတစ်ခုကို ဖော်ပြအပ်ပေသည်တကား... ထိုနည်းသည် စွဲမြဲစွာ ကျင့်သူတို့အား များစွာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းသောနည်း ဖြစ်လေသည်။

လူ၏စိတ်သည် ထိရောက်သမျှမှာ အမှတ်ကိုထင်စေ၏။
ထိုအမှတ်သည် ထိုလူပင်ဖြစ်လေရာ မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်သော်လည်း အမှန်ရှိလေသည်။

အခန်းတစ်ခု၌ လူတစ်ယောက်နေလျှင် ထိုလူလုပ်သမျှကိုင်သမျှကြံ သမျှတို့သည် ထိုနေရာ၌ သဏ္ဍာန်အမှတ်တွေ ထင်၍ကျန်ရစ်ရာ...

ကမ္ဘာကုန်သော်လည်း မပျောက်မပျက် အမြင်ပေါက်ရောက်သူတို့ သည်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရုတ်တရက်မြင်တက် သော စိတ်၌ အခြေအနေသို့ ရောက်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုသဏ္ဍာန် များကို မြင်တတ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သဏ္ဍာန်များသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တည့်၍ အလင်းရောင်ရှိသောနေရာတိုင်း မှာရှိ၏။

ထိုသဏ္ဍာန်များကို မမြင်ကြရပေ။ မြင်နိုင်သောကိရိယာဖြင့် ကြည့် လျှင်ကား မြင်ရလေသည်။

ဥပမာ အသင်စာဖတ်သူသည် အိမ်ရှေ့ဝရံတာ၌ ရှိနေအံ့။ အသင်၏ သဏ္ဍာန်သည် လမ်းမမှာလည်းရှိ၏။ အထက်မှာလည်းရှိ၏။ အလင်း ရောင်အားဖြင့် သင်နှင့် တည့်တည့်ရှိနေ သောနေရာဟူသမျှမှာ အသင်ရှု နေ၏။

လမ်းမ၌ကား အသင့်ကိုမမြင်ကြရပေ။ မြင်အောင်လုပ်ဖို့ရန် ကိရိယာ သာလို၏။ ထိုကိရိယာက အခြားမဟုတ်၊ မှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အသင်၏သဏ္ဍာန် ထိုနေရာကိုမရောက်လျှင် အဘယ်နည်းဖြင့် ထိုနေရာမှာ ထားသောမှန်ထဲ၌ ပေါ်ရပါသနည်း။

နေ့စဉ်မြင်ရသည့် အတွက် ရိုး၍နေသောကြောင့် မစဉ်းစားဘဲ နေကြ၏။

စဉ်းစားလျှင် လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်မှာ မပျောက်မပျက် အလင်းရောင်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ သွား၍နေ၏။

တန်ခိုးကြီး၍ အားကောင်းသော မှန်နှင့်ပင်လျှင် စကြာဝဠာတစ်ဖက် မှာ အသင်၏ သဏ္ဍာန်ကို မိနိုင်၏။

အသင်သေသော်လည်း ထွက်ပြီးသော သဏ္ဍာန်တို့မှာ မပျောက်မ ပျက်သွားလျက်သာရှိလေရာ အသွားမြန်အားကြီးသောကြောင့် ပထမမှန် နှင့် ဖမ်းယူသောနေရာ၌ အသင်၏ သဏ္ဍာန်ကို မရတော့ပေ။

အကြောင်းမူကား သေပျောက်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထိုနေရာ သို့ အသင်၏ အသစ်ဖြစ်သော သဏ္ဍာန်သည် ထပ်မံ၍ မရောက်။ ရောက်ပြီးသော သဏ္ဍာန်တို့မှာ တစ်စက္ကန့်လျှင် အသင်၏သဏ္ဍာန်၌

မရောက်သေးသော စကြဝဠာတစ်ခုခုမှာ စောင့်၍ဖမ်းလျှင် ရနိုင်၏။

သို့သော်လည်း တစ်စက္ကန့်လျှင် မိုင်ပေါင်းထောင်သောင်းမက ပြေးသော သဏ္ဍာန်မှာ သဏ္ဍာန်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ထပ်ခါ ထပ်ခါ အဆက်မပြတ် တိုး၍နေနေသာ မြင်နိုင်ဖို့ ရှိလေသည်။

“ဆိုက်ကိုမေထရီ” ပညာမှာ စိတ်ကိုငြိမ်သက်စွာ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မတွေးမထင်ဘဲ လေဟာပြင်ကဲ့သို့ ထားခြင်းနှင့် သဏ္ဍာန်များပေါ်လာ အောင် ကျင့်ခြင်းအတတ်ဖြစ်လေသည်။

လေ့ကျင့်ခြင်း

ကြည်လင်သော ဖန်ခွက်ထဲ၌ ကြည်လင်သောရေကို ထည့်၍ အလင်း ရောင်ညီမျှသော နေရာ၌ထား။ ထိုဖန်ခွက်ထဲ၌ တစ်ဖက်လှင်း တစ်ပက် မှောင် အလင်းရောင် အစအနတွေ အပြတ်အသတ်တွေ မရှိစေရ တစ် သားကည်း ကြည်လင်စွာ မှန်ကဲ့သို့ရှိစေရမည်။

နံနက်တိုင်း အချိန်မှန်စွာ ချမ်းသာစွာထိုင်လျက် ထိုဖန်ခွက်ကို ငါးမိနစ် စသည်ဖြင့်ကြည့်။

ဆူညံခြင်းမရှိစေရ။

စိတ်ကလည်း လွင့်ပါးခြင်း မဖြစ်စေရ။

မြင်လိုသော အရာများကိုလည်း စိတ်ကူး၍ မကြည့်ရာ . . .

“တစ်ခုခုပေါ်လာလိမ့်မည် . . .” ဟု မျှော်လင့်လျက် ကြည့်။ (၇)ရက် တစ်လ ကြည့်လျှင် တော၊ တောင်၊ မိုးတိမ်သဏ္ဍာန်များပေါ်၍လာ၏။ ထိုအခါ သိလိုသောအရာကို မေး။ ဥပမာ မန္တလေးမှာရှိသော “မောင်ဖြူ

ဘယ့်နှယ်နေသလဲ” ဟု အောက်မေ့ မောင်ဖြူ ဖြစ်ပျက်၍နေပုံ ပေါ်လာ လေသည်။

ဤနည်းကို “ဓာတ်ဖန်လုံး ကြည့်နည်း”ဟု အဖိုးမြောက်မြားစွာနှင့် ရောင်းကြလေသည်။(မဖြစ်နိုင်သော နည်းလည်း မဟုတ်ပေ။)

အခြားနည်းမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို သိလိုလျှင် ထိုလူ ၏ ဆံပင်၊ အဝတ်၊ အမြဲသုံးသော ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို နဖူး ၌ ကပ်ကာ စိတ်ကို ဟာလာဟင်းလင်းပြု၍ ထားခြင်းဖြင့် ထိုလူ၏ အဖြစ်အပျက်ကို သိမြင်နည်း ဖြစ်လေသည်။

ဤကား လူတို့လုပ်သမျှ၊ ကြံသမျှ လောကဓာတ်၌ မပျောက်မပျက် အကောင်အထည်ကဲ့သို့ ကျန်ရှိခြင်း၏ သက်သေများသာ ဖြစ်ကြလေ ရာ-

ငြိမ်သက်သောသူ၏ စိတ်၌ ထိုသဏ္ဍာန်တို့သည် လာရောက်ပေါ် ပေါက်တတ်လေသည်။

လောက၌ ကောင်းသောအလုပ်၊ ကောင်းသော အကြံ၊ အောင်မြင် ခြင်း၏ နည်းလမ်း စသည်တို့သည် သဏ္ဍာန်တွေ ဖြစ်လျက်နေရာ ငြိမ်သက်သူ၏ စိတ်၌ ထိုသဏ္ဍာန်များ ပေါ်ပေါက် တတ်၏။

၎င်း ပေါ်ပေါက်သော သဏ္ဍာန်များကို အသုံးချခြင်းဖြင့် အောင်မြင် နိုင်လေသည်။

အခက်အခဲတစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံရာ၌ အဘယ်ပုံ မိုင်ရပါမည်နည်း၊ နိုင်ဖို့နည်းလမ်းလည်း စောင့်ပေါ်ပေါက်ရမည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်လျက် ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာမှာ စိတ်၏ တံခါးကို ဖွင့်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ ကိုမျှ

မတွေးဘဲ ထိုအခက်အခဲကို အောင်မြင်ဖို့နည်းလမ်းပေါ်လာမည်ကို သာ
စူးစိုက်စွာစွဲ၍ ထားချေက ထိုအခက်အခဲမျိုးကို ဖြိုခွဲဖူးသော သူတို့၏
မပျောက်မပျက်သော နည်းလမ်းများသည် သဏ္ဍာန်အဖြစ်နှင့် ပေါ်လာ
တတ်လေသည်။ တစ်ရံတစ်ခါ အိပ်မက်၌ ပေါ်လာတတ်လေသည်။

စူးစိုက်စွာ ကြံစည်သောစိတ်သည် အတွင်းစိတ်သို့ ပေါက်ရောက်၏။

အတွင်းစိတ်သည် အဘယ်မျှလောက် ဓာန်ခိုးကြီးသည်ကို ကျွန်ုပ်၏
“သုခချမ်းသာ စိတ်ပညာကျမ်း”၌ တွေ့နိုင်၏။

ထိုတန်ခိုးကြီးသောစိတ်သည် အမြင်ဉာဏ်ကို ဖြစ်စေသည့် သဏ္ဍာန်
များကို ဆောင်ယူ၍ ပြုမြူဖြစ်လေသည်။

လိုချင်တောင့်တသော အရာတစ်ခုကိုတည်း စူးစိုက်စွာထင်မြင်
တွေးကြံလျက်ရမည်ဟု အမြဲယုံကြည်လျှင် ရမည်သာတည်း။

စိတ်ညစ်ခြင်း၊ ရှုပ်ပွေခြင်းသည် အထင်အမြင်စိတ်ကို အနှောင့်အ
ယှက် ဖြစ်စေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ကောင်းကျိုးမင်္ဂလာတို့ကို ဆွဲဆောင်၍မရ။ တူသော
အကျိုးမင်္ဂလာတို့ကိုသာ ဆွဲဆောင်မြဲဖြစ်လေသည်။

အဆိုးကာကွယ်နည်း

မကောင်းသော မင်္ဂလာတို့သည် တစ်ခါလာလျှင် စုဝေး၍ဆက်ခါ
ဆက်ခါ လာတတ်သည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ တစ်ခါ ဒုက္ခအတွေ့မှာ
စိတ်သည် အားနည်းဆုတ်ယုတ် မှောင်ကျသွားလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းသည် အလားတူ မကောင်းကျိုးတို့ကိုပင် ခေါ်သည်။

နှင့် တူလေရာ ထပ်ခါထပ်ခါ ဒုက္ခတွေ့ရလေသည်။

အကယ်၍စိတ်အားမဆုတ်မနစ်မှောင်မကျဘဲ ရယ်ကာမောကာ
တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဖြစ်သလိုနေချေက မကောင်းကျိုးတို့၏ အားအရှိန်
ပျက်ပြီး ဆက်လက်၍မလာဘဲ အေးချမ်းရမြဲဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ အဘယ်မျှပင် မသာမယာသော အရေးတွေဖြစ်ပေါ်
စေကာမူ စိတ်မပျက်ဘဲ ကြည်လင်ရွှင်ယူစွာ ထားလျက်နေထိုင်သော
နေရာကိုလည်း သာယာသန့်ရှင်း စိတ်လက်ကြည်လင်ခြင်းဖြစ်အောင်
ထားရမည်။

အပြင်အပူရှုပ်ပွေခြင်းသည် အတွင်းစိတ်ကို ကူးစက်ကာ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ
ပွေတို့ကို ဖြစ်ပွားစေတတ်လေသည်။

အနေအထိုင် သပ်ရပ်သားနား၊ အဝတ်အစား ခန့်ညားခြင်းသည်
အဆောင်လက်ဖွဲ့ထက် အစွမ်းကောင်းလေသည်။

လှဖို့ကို ဂရုမစိုက်အပ်။

ခန့်ညားဖို့ ကျက်သရေဂုဏ် တိုးဖို့ကို ဂရုစိုက်ရမည်။

ဤကားမင်္ဂလာရှိသော အထင်အမြင် အသွင်သဏ္ဍာန်တွေဖြစ်ရာ
မင်္ဂလာကို ဆောင်ကြလေသည်။

မကောင်းသော အရာများကို မိမိနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊
အခြားသူများနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း အဘယ်အခါမျှ မထင်မမြင်
ကောင်းပေ။

ထင်မြင်မိလျှင် မိမိမှာ ထင်မြင်သလို အကျိုးပေးတတ်လေသည်။

မည်သူဖြင့် ငါ့ကို မကောင်းကြံနေသည်။ ငါ့ကို မျက်မှန်းကျိုးနေသည်။
ငါ့ကိုပျက်စီးအောင်ကြံနေသည်။ အိမ်နီးပါးချင်းများ ငါ့အပေါ် ဘယ်လို
သဘောထားသည် ဟူသော အကြောင်းများကို ထင်မြင်၍မနေအပ်။

ထိုအထင်အမြင်သည် တကယ်မချစ်၊ မခင် မုန်းထားရန်လိုခြင်း၊
အဖြစ်သို့ ရောက်စေတတ်လေသည်။

အခန်း(၅)

အပေါင်းအသင်းရွေးနည်း

အဆွေ... အဘယ်သူနှင့်ပေါင်းသင်းရမည်နည်း။
အဆွေ၏တိုးတက် ထူးချွန်ရေးသည်ကား
အပေါင်းအသင်းရွေးချယ်ခြင်း၌လည်း အရေးကြီး
၏။

ကောင်းသောအချက်ကလေးများကို တွေ့အောင်ရှာ

လူမှန်သမျှ၌ ကောင်းသော အချက်ကလေးတွေ တစ်မျိုးစီရှိ၏။

ထိုအချက်ကလေးများကိုတွေ့အောင်ရှာ အကဲခတ်ရမည်။ ထိုကဲ့သို့
အကောင်းကို ရှာတွေ့သောသူမှာ အလိုလို ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ အသွင်တစ်မျိုး
ပေါ်ပေါက်လျက် အဘယ်နေရာမှာမဆို လွယ်တူချောမောစွာ ဝင်ထွက်
နိုင်လေသည်။

များစွာသောသူတို့၏ စိတ်မှာ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။

မကောင်းကို ရှာ၍ ကြည့်တတ်သဖြင့် မနှစ်လို့ဖွယ်သော အသွင်ကို
ဆောင်ကြရလေသည်။

အချို့သောသူများမှာ ပိမိတို့ ကိုယ်တိုင်အသောက်အစား အပျော်

အပါး မရှိ၊ လူကောင်းသူကောင်းဟု အများအသိအမှတ်ပြုကြရလေ
အောင် သတိနှင့် နေကြ၏။

သို့သော်လည်း ၎င်းတို့အနက် အချို့မှာ မနှစ်သက်လို မကြည်ညိုဖွယ်
ရာ အသွင်သည် အလိုလိုပေါ်၍ နေတတ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်
တွေ့ သည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ လူအများတို့ အပေါ်၌လည်းကောင်း၊

“လူကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ လူလုတ်မာတွေ အလကားကောင် တွေ
ငါ့လိုကောင်းတဲ့ လူတွေမဟုတ်” ဟူသော စိတ်၏ အရှိန်သည်
၎င်းတို့၏မျက်နှာမှာ ပေါ်နေလေသည်။

မနှစ်လိုဖွယ်သော အမှုအရာ

အချို့မှာ မိမိတို့၏ဂုဏ်ကလေးတစ်ခု ရှိသဖြင့် တွေ့သမျှသော လူဟူ
သမျှ၌ မိမိ၏ ဂုဏ်ကလေးနှင့်သာ တိုင်းတာကာ “ငါ့တာမျိုး သူတို့မှာ
မရှိ၊ အလကားသတ္တဝါတွေပဲ” ဟူသော စိတ်မျိုးရှိတတ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍
မနှစ်လိုဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြလေသည်။

အချို့မှာ သူတစ်ပါး၌ရှိသော ချီးမွမ်းထိုက်သည့် ဂုဏ်ဟူသမျှကို
ရှုတ်ချတတ်ကြလေသည်။

အချို့မှာ မိမိတို့၏ ဂုဏ်ထင်ပေါ်အောင် ပြလိုသော စိတ်အားကြီး
သဖြင့် သေးနပ်သိမ်ဖျင်းကြ၏။

အချို့ သဘောကောင်းသည်ဟူသော အထင်ကို လွန်စွာလိုလား လျက်
လိုက်လျော အားကြီးသောကြောင့် အဖိုးမတန်ဖြစ်ကြလေသည်။

အချို့မှာ မနာလို ဝန်တို့ ကုသတာရားများ အားကြီးသဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ပလွားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း မုန်းထားခြင်းကို ခံကြရ၏။

အချို့မှာ လူထံ၌ ထင်ပေါ်လိုခြင်း၊ အစွမ်းသတ္တိပြလိုခြင်းကြောင့်
ကုန်နေခဲ့ကြ၏။

အချို့မှာ မြောက်ပင်ခြင်း၊ တစ်ဖက်သားသဘောကျအောင် လုပ်
လိုခြင်းကြောင့် သိမ်ဖျင်းကြ၏။

အချို့ကား အရေးအရာရောက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒအားကြီးခြင်းကြောင့်
ရှုတ်ချခြင်း ခံရလေသည်။

လူချစ်အောင် ခင်အောင်ဟူ၍ တမင်ဘာကိုမျှ မလုပ်ကောင်း။

လူမုန်းစေတတ်သော အရာတို့သာ ရှောင်ကြဉ်ရန်လိုအပ်၏။

သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွား ဂုဏ်သတင်းကို ထိပါးအောင် ကြံကြခြင်း
သည် လူမုန်းအောင်လုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူချစ်အောင်လုပ်ခြင်းသည်ကား ချိန်သားမကျ အမှားမှားအယွင်း
ယွင်း ဖြစ်ကတ်လေရာ လူငယ်များအား လူကြီးမိဘတို့က “လူချစ်
အောင်လုပ်” ဟူသော စကားကို ပြောသည်အခါ ဤအချက်ကို သဲသဲကွဲ
ကွဲ ဖော်ပြကြရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် “ခွဲသမားလေးများ” ဖြစ်တတ်ကြ
လေသည်။

လူကို ကြောက်ခြင်း

လူလူချင်း မကြောက်ရ

အချို့သောသူများသည် အကြောင်းမဲ့ လူကို ကြောက်ကြ၏။ စင်စစ်
မှာ ကြောက်ခြင်းဟူ၍လည်း သေချာစွာ မခေါ်နိုင်။ ၎င်းတို့သည် အခါ

များစွာ လူကို သတ်ဝံ့၏။ စွန့်စားဝံ့၏။ စစ်သူရဲကောင်းများပင် ဖြစ်နိုင်လေသည်။

၎င်းတို့၏ အကြောင်းမှာ-

“ငါ့ကို ဘာထင်မလဲ၊ ဘယ်လိုသဘောရမလဲ၊ ငါ့ကို အဖတ်မှ လုပ်ပါမလား၊ ငါပြောလိုက်ဆိုလိုက်ရင် ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါမလား” ဟူသော အကြောက်မျိုးဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် လွန်စွာ မာန်မာနကြီးသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ရှုတ်ချ ပြောဆိုခြင်းခံရမှာကို ကြောက်ကြလေသည်။

ထိုလူတို့သည် အသင်းများ အစည်းအဝေးများမှာ များစွာပါဝင် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ထိုအကြောက်တရားကို နိုင်နိုင်လေသည်။

ထိုအခါ လူအများတို့၌ စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်ရှိသူတွေများကြောင်း သိရသဖြင့် အားတက်၍ လာလိမ့်မည်။

ခန့်ညားစွာနေရမည်

အချို့မှာ မိမိကိုယ်ကို သူတစ်ပါးလေးစားအောင် ခန့်ညားစွာမနေကြ ပေ။

ထိုခန့်ညားအောင်မနေခြင်းသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိစိတ်မှာ အထင်အမြင်သေးပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အပေါင်းအသင်းထဲ မှာရဲရဲမရောင့်ဘဲ နေကြလေသည်။

၎င်းလူမျိုးမှာ မိမိတို့၏ အနေအထိုင်ကို ပြုပြင်လျက် ခန့်ညားစွာ နေကြရမည်။

အားနာလွန်ခြင်းသည် ကြောက်ခြင်းနှင့် ဒွန်တွဲလျက်ရှိ၏။

အချို့မှာ အားနာတတ်ခြင်း လုံးလုံးမရှိကြပေ။

အားနာစိတ်ကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေရမည်။

အချို့မှာ ငယ်စဉ်က အိမ်၌သော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်း၌သော် လည်းကောင်း၊ အရပ်တစ်ခုခု၌သော်လည်းကောင်း အောက်ကျ နောက် ကျနေခဲ့ရခြင်းကြောင့် အောက်တန်းကျသော စိတ်၏ရောဂါ အစွဲဖြစ် တတ်လေရာ-

ငယ်ငယ်က မိမိ အောက်ကျခဲ့ရခြင်း အကြောင်းများကိုအကုန်အစင် ပြန်၍ သတိရအောင်စစ်ဆေးပြီး “ဒါကြောင့်ကိုး” ဟု သိရမည်။ ထိုအသိကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အကြောက်အလိုလို ပျောက်လိမ့် မည်။

လူတို့သည် အသင့်ကိုသာ အမြင်ရစိုက်နေကြသည် မဟုတ်။ လူဟူ သမျှမှာ ကိစ္စတွေ များစွာရှိကြသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ-

“ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်ကြမည်၊ ဘယ်လိုအောက်မေ့ကြမည်” ဟူသော အကြောင်းကိုတွေ့၍ ကြောက်စရာမရှိပေ။

“ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်” ဟူသော စကားသည် လူသည် လူကို အမြင်ရစိုက်ကြောင်း ပြသောစကားပင် ဖြစ်သည်။

ဤစကားကို အခြေပြု၍ မိမိသည် တစ်စုံတစ်ရာတွင် မတော်တဆ မှားအံ့၊ မှားသောအမှားကို မြန်မြန်ပြန်ပြင်ပြီး အမှန်ကို လုပ်ဖို့ရာ မနှောင့်နှေးစေရာ။

အမှန်လမ်းကိုရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိ၏ အဖြစ်ဘဝသည်

ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်လာမည်မလွဲတည်း။

လူကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်း

သေးငယ်သော အခွင့်အရေးကို ရအောင်ယူ

ကျောင်းမှ ထွက်ခါစ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် သင့်မြတ်လိုသည်။

၎င်း၏ အကူအညီကို ရချင်၏။ အဘယ်ပုံ လုပ်မည်နည်း။ လူကြီးများ၏စိတ်၌ ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။

ထိုအချက်သည် အခြားမဟုတ်။ မိမိတို့အပေါ်၌ ကျေးဇူးပြုရသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပိုမို၍ ကြည့်ရှုစောင့်မလိုသောစိတ် ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အချို့သော ငယ်ရွယ်သူများသည် လူကြီးထံ မျက်နှာရအောင် ထိုလူကြီးများအတွက် အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးကြ၏။

ထိုနည်းဖြင့် အထက်လူကြီး၏ ခင်မင်ခြင်းကို ရကြလေသည်။

ထိုနည်းထက် လွယ်ကူခန့်ညား သာလွန်မြင့်မား၍ ထိထိရောက်ရောက် အကျိုးများသောနည်းမှာ

အကြင်လူကြီးတစ်ယောက်၏ ကြည့်ရှုမှုခိုင်းမခြင်းကို အလိုရှိအံ့။

ရှေးဦးပထမ ထိုလူကြီးထံမှ အခွင့်အရေး အသေးအငယ်ကလေး တစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ၊ အကူအညီတစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ ရအောင်လုပ်ရမည်။

အကြောင်းမူကား လူ၏စိတ်သည် တစ်ခါကူညီမိက ဆက်လက်၍ ကူညီတတ်သော သဘောရှိလေသည်။

ယစ်ခါကူညီဖူးသော လူကြီး၏ စိတ်၌ မကင်းရာမကင်းကြောင်းဖြစ်သော ဆက်သွယ်ခြင်းတစ်မျိုးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကူသား အပေါ်၌ လူကြီး၊ မိဘ၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ ဆရာသမားတို့ ထားအပ်သော စိတ်မျိုး၏ အငွေ့အသက်ပေါ်ပေါက်တတ်လေသည်။

အချက်ကို သိရမည်

ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ပြောပြပူးသည်မှာ သူသူငါငါ လွယ်ကူစွာ အပါးသို့ မကပ်ရ။ ဂုဏ်အသရေရှိ လူကြီးတစ်ယောက်ထံမှ အကူအညီကို လိုချင်သဖြင့် အမျိုးမျိုးကြံရာ မရရှိခဲ့ ကြောင်း၊ ထိုအခါ၌ မိမိမှာ မထင်မရှားသော ကျောင်းသားမျှ ဖြစ်ကြောင်း၊

တစ်နေ့သ၌ (အက်ကိုနိုမီ) ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ခက်ဆစ်တစ်ခုကို သိလိုသဖြင့် မည်သူထံ ဆည်းကပ်ရမည်ကို စုံစမ်းသောအခါအဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ထိုပညာကို လိုက်စားသူဖြစ်သည်ဟု ကြားသိရကြောင်း၊ သို့ကြားသိရသဖြင့် မိမိ၏ အခက်အခဲအကြောင်းကို စာရေးပြောကြားပြီး-

“အဘယ်စာအုပ်များကို ဖတ်ရမည်ဟု ကျေးဇူးပြု၍ လမ်းညွှန်ပေးပါမည့်အကြောင်း” ထိုစာ၌ တောင်းပန်လိုက်ရာ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ခဲရာခဲဆစ် အကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်လက်ရေးနှင့် ရှင်းလင်းပြရုံမက “မိမိမှာ စာအုပ်ကောင်းတစ်ခုရှိကြောင်း၊ ထိုစာအုပ်ကို ရိုရိုသေသေ ဖတ်လိုလျှင် ငှားနိုင်ကြောင်း စာပြန်၍လာလေ၏။”

ထိုအခါ-

“၎င်း စာအုပ်ကို အလွန်တရာ ဖတ်လိုကြောင်း၊ သို့သော်လည်း မိမိထံ သို့ ပို့ရခြင်းဒုက္ခ အပိုမရှိရအောင် ထိုစာအုပ်ကို ကိုယ်တိုင်လာယူဖို့ရန် ခွင့်ပြုပါက လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း” စာပြန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အခွင့်ပြုသောစာကို ရရှိပြန်သဖြင့် ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ရာ မှ အကြောင်းအပေါင်းသင့်ပြီး ၎င်းနှင့် တူဝရိုးဆရာတပည့်လို ဖြစ်ပြီး အရာရာ၌ အကူအညီကို လွယ်ကူစွာရခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း လူကြီးနှင့်ဆက်ဆံရာ၌ အလိုကိုသိဖို့၊ အခွင့်သာတိုင်း လိုက်လျောခြင်းမပြုဖို့ သတိရှိရလေသည်။

လူကြီးများသည် မိမိတို့ခင်မင်၍ လာလျှင် အပြစ်ပင်ရှိစေကာမူ လှစ် လျှူတတ်လေရာ အချို့က လူကြီးများ မသိမမြင်၎င်းတို့ကို ညာလျှင် ရသည်ဟု မှတ်ထင်ကြလေသည်။

သို့မှတ်ထင်၍ မတော်သော အမှုကိုပြုမိက အချစ်သည် အမုန်းဖြစ် တတ်လေသည်။

ဤကား အချက်ကို သိခြင်းဖြစ်လေရာ လောက၌ ပညာတတ်တိုင်း မကြီးပွား။

ဝီရိယရှိတိုင်းလည်းမကြီးပွား။

ရိုးသားတိုင်းလည်း မချမ်းသာ။

အချက်ကို သိတတ်မှ ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်လေ၏။

ယခုခေတ်သည် ခလုတ်နှိပ်သော လျှပ်စစ်ခေတ်ဖြစ်၏။

နွားနှင့် ကျွဲနှင့် မြင်းနှင့် ရုန်းသောခေတ် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်လေရာ စိတ်အကြောင်းကို သိသဖြင့် ခလုတ်ကိုနေရာတကျ နှိပ်ဟတ်ဖို့ အရေးကြီးလေသည်။

ထိုသို့ နှိပ်တတ်အောင် အကြားအမြင် ဗဟုသုတများရ၏။

စုဆောင်းရ၏။ ရှာဖွေရ၏။ စုံစမ်းရ၏။

သို့မှ မှားသောခလုတ် မှန်သောခလုတ် ဟူ၍ ရွေးချယ်နိုင်မည်ဖြစ် သည်။ မှန်သောခလုတ်တစ်ခုသည် တစ်သက်ပန် အသုံးဝင်၏။

မဖြစ်မနေ စိတ်ကိုထား

ဆရာဖြစ်တန်းအောင်ပါလျက် ကျောင်းသားကို မထိန်းတတ်သော ဆရာတွေ၊ သင်္ချာတတ်လျက် စာရင်းကို နားမလည်။ အမ်-ဒီဘွဲ့ရ လျက် ရောဂါ သက်သာအောင်မကုတတ်၊ ရောင်းဝယ်ရေးစာမေးပွဲ အောင်လျက် တစ်ကျပ်တန်တစ်ဘူးကို ရောင်းရအောင် ကြော်ငြာမရေး တတ်သူတွေ များစွာရှိတတ်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ အကြံအစည် အလုပ်အကိုင်ဟူသမျှ၌ ခလုတ်နှိပ်ခြင်း အတတ်ကို နားလည်အောင် ညာဏ်ထုတ်တတ်သော အလေ့ကိုရ အောင် ကျင့်ရလေသည်။

အများအားဖြင့် အခက်အခဲတွေလျှင် ခလုတ်ကို ရှာကြံရန် သတိမရ ကြပေ။ သတိရ၍ ရှာကြံလေ့ရှိချေက တွေ့ဖို့ရန်များစွာ မခက်လှပေ။

ယခုအတတ်ပညာတစ်ခုခုကို တတ်လိုလျှင် ရှေးအခါကလို အဘယ် အ ရပ်မှာ ဆရာကောင်းရှိသည်ဟု သတင်းကို နားထောင်ကာ တက္ကသိုလ်

ကိုမို့မို့ ခေတ်မဟုတ်ချေ။

အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လိုသူသည် မိမိ၏ဝါသနာနှင့် နီးကပ်ချေက "ငါ့အင်ဂျင်နီယာ" ဟူသော စိတ်ကိုထား အင်ဂျင်ကို ဖြစ်အောင်လုပ် အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်စာတတ်လျှင် လောကီတွင် အဘယ်ပညာမဆို စာအုပ်ကို ကြည့်၍ လုပ်ခြင်းဖြင့် တတ်နိုင်လေရာ အမှန်စိတ်ထက်သန်လျှင် အမှန်ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ပန်းချီရေးချင်လျှင် အဘယ်ဆရာကိုမှ သွားဖို့ရာမလို၊ လက်နက်ကိရိယာများကို ဝယ်ပြီးရေးဖို့သာ လိုလေသည်။

"ဆရာမပြ နည်းမကျ" ဟူသောစကားသည် ယခုကာလနှင့် မဆိုင်ပေ။

စွဲမြဲသောဇွဲ

အမေရိကတိုင်း၌ လူတစ်ယောက်သည် ပန်းချီလွန်စွာ ဝါသနာပါ၏။ အဘယ်ဆရာထံမှ နည်းမခံ၊ စာအုပ်များ၊ ကားများနှင့် တောတောင် ဥတုရာသီတို့ကို ဆရာတင်၍ ရေဆေးများကို အသုံးပြုရေးခြယ်ရာ မျက်စိကွယ်၍ သွားလေသည်။

ကုသသဖြင့် မျက်စိပြန်လင်းသော်လည်း မသဲမကွဲရေးရေးမျှ မြင်ရ၏။

သို့ ရေးရေးရမျှသောအမြင်ကို အသုံးပြုကာ လောကဓာတ် တောတောင်ကို မိမိအမြင်အတိုင်း မှန်မှန်မှားမှားရေးခြယ်ရာတွင် ဥတုရာသီ၏ အငွေအသက် နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေ အချိန်များပါ နှင်း၏ကားများမှာ

ပါဝင်သဖြင့် များစွာ ကျော်ကြားလျက် ၎င်း၏ကားများကို အဖိုးကြီးစွာ ပေး၍ ဝယ်ကြရလေသည်။

မည်သည့် အတတ်မဆို . . .

"သင်ပြီးမှ တတ်မည်" ဟု သဘောမထားရ။

'ငါတတ်သည် လုပ်မည်' ဟူသောစိတ်နှင့် လုပ်ရမည်။ အသင်နှင့် အတတ် မခြားအပ်။

ယခု အချိန်ကို အသုံးချတတ်ရမည်

ဤဘဝတို့တိုကလေးမှာ အနာဂတ်တွေကို တွေးမျှော်၍ နေဖို့ မလို။

"ယခု" ကိုသာ ဂရုစိုက်၍ "ယခု" ဟူသော အချိန်ကလေးကို နေရာတကျ အသုံးချရမည်။

ယခုလုပ် ယခုကိုင် ယခုခံစား အနာဂတ်ဆိုတာ ရောက်ချင်မှလည်း ရောက်မည်။

များစွာသော သူတို့မှာ လေထဲတွင် တိုက်အိမ်ဆောက်လျက် ဆိုတိုက်ကြီးအိမ်ကြီးပြီးမှ ပျော်ပျော်ပါးပါး အဘယ်ပုံနေမည်ဟု စိတ်ကူးကြသဖြင့် ယခုလတ်တလောမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေဖို့ အခါမဟုတ်သကဲ့သို့ စဘောထားကြလေသည်။

သို့သော်လည်း နေစရာ၊ ထိုင်စရာ၊ ဝတ်စရာ၊ စားစရာ၊ ပြည့်စုံလျက် အရေးရှိက အသုံးဝင်ဖို့ ငွေပိုကလေး အနည်းငယ်ရှိမှသာ ပျော်နိုင်လေသည်။

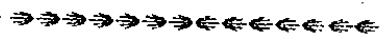
သို့မဟုတ် အဘယ်နည်းမျိုးနှင့်မျှ မပျော်နိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်လေရာ အလုပ်ကို စလုပ်ကတည်းက စာတိုက်မှာ စုတတ်သော
အကျင့်ကို မည်သူမဆို လေ့ကျင့်အပ်ပေသည်။

အဘယ်မျှပင် ကျပ်တည်းစေကာမူ တစ်နေ့လျှင် တစ်ပဲတစ်မူး စုမိဖို့
မခက်ပေ။

မစုခြင်းအတွက် အကြောင်းလုံလောက်စွာ ပြဖို့မရှိ။

မိုက်မဲခြင်းသည် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၆)

စကားပြောကောင်းသူ

အပြောကောင်းသူကို လူအများ သဘောကျတတ်၏။
အသင်၏ တိုးတက်ရေးကို အထောက်အကူပြုသည့်
များစွာကုန်သော အကြောင်းများအနက် အရေးအကြီးဆုံး
အကြောင်း တစ်ခုသည်ကား "အပြော" ပင်တည်း။

စကားကို ငြီးငွေ့အောင် မပြောရ

လူတို့၏ စိတ်၌ မိမိတို့၏ အရေးသည် အခြားသူများ၏ အရေးထက်
ပိုမို၍ ကြီးသည်ဟု မှတ်ထင်တတ်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စကားပြောရာ၌ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်နှင့် မိမိတို့၏
သားသမီး၊ နီးစပ်ရင်းနှီးသူတို့၏ အကြောင်းများကိုသာ များစွာ ပြော
တတ်ကြလေသည်။

သို့ပြောသောစကားများသည် နားထောင်၍ မငြီးအောင် ကောင်း
လျှင်ကား မဟုတ်တာတွေကိုပင် လုပ်ကြံ၍ ပြောစေကာမူ နားထောင်ရ
သူတို့မှာ ကျေနပ်ခြင်းဖြစ်နိုင်လေသည်။

သို့မဟုတ်မူ၍ မိမိတို့၏ ဂုဏ်များကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်ချေက ငြီးငွေ့
ဖွယ် ဖြစ်တတ်လေသည်။

စကားပြောရာ နားထောင်သူသည် ပြောသူထက် ပိုမို၍ ထင်ပေါ်တတ်၏။

အသိအလိမ္မာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ နားထောင်တတ်သူနှင့်ညှိမညီမညာ ပြောစရာစကားမရှိသောကြောင့် နားထောင်ရသော သူတို့မှာ သိသိသာသာ ခြားနားနေလေသည်။

အသိအလိမ္မာနှင့် နားထောင်လေ့ရှိသူသည် ပြောသူထက် လိုလားနှစ်သက်ခြင်းကို ခံရတတ်လေ၏။

ထိုလူမျိုးမှာ မိမိကိုယ်တိုင်၏ အရေးကိုသာ ဂရုစိုက်သူမဟုတ်။ အခြားသူတို့၏ အရေးကိုလည်း ကောင်းရာကောင်းကြောင်း လိုလားသောစိတ် ဝမ်းမြောက်စရာရှိလျှင် ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ချီးမွမ်းဖွယ်ရာရှိလျှင် ချီးမွမ်းသောစိတ်...။

ဤလိုမွန်မြတ်ကောင်းမွန်သော စိတ်များနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းမပြောဘဲ သိသာနိုင်လေရာ ထိုစိတ်မျိုးသည် အများ ချစ်ခင်သော စိတ်မျိုးပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

အမြောက်အပင် မကြိုက်သောသူ ဟူ၍မရှိ။ သိသိသာသာ မြောက်ပင်ခြင်းကိုကား မည်သူမျှ မလိုလားပေ။

နားလည်၍ အသိဉာဏ်ရှိစွာ နားထောင်တတ်သူသည် စကားမပြောပဲ အမူအရာဖြင့် များစွာမြောက်ပင်နိုင်လေသည်။

စကားပြောရာ၌လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြောတတ်သော အလေ့ရှိစေမည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ သူ့ကို ပြောသလိုလို မဖြစ်စေရပေ။ သို့မဟုတ်

စဉ်းစား၍ ပြောရသော အချို့သောစကားများမှာကား မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ် ရှိသော မင်အိုးကို ကြည့်၍ ပြောနိုင်လေသည်။

အပြောကောင်းလျှင် ရန်သူပင်လက်နက်ချ၏

စကားသည်ပြောတတ်လျှင် လွန်စွာ အပြောကောင်း၏။ အခါခပ်သိမ်းအမြဲ ပြော၍မနေရ၊ အပြောထက် နားထောင်ခြင်းက ပိုမိုရသည့် အခါတွေ များသော်လည်း ကြီးပွားလိုသူများမှာ အပြောကို လေ့ကျင့်ရလေသည်။

အပြောကောင်းခြင်းသည် ရုတ်တရက် သတ်ရန် အကြံနှင့် လာသော ရန်သူ၏ လက်နက်ကို လွတ်၍ ကျအောင်လုပ်နိုင်လေသည်။

ပညာစွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းမှစ၍ အခြားဂုဏ်အရည်အချင်း များစွာတို့မှာ တဖြည်းဖြည်းမှ သိသာ၏။

စကားမှာ ချက်ချင်းပေါက်ရောက်သော လက်နက်ဖြစ်လေရာ...

စကားသည် ထောင်တပ်ကို ပြိုစေသည်။ စကားသည် တရားကိုနိုင်စေလျက် စကားဖြင့် သူ့လူကို ကိုယ်လူဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ စကားပြောခြင်းအတတ်ကို မည်သူမဆို လေ့ကျင့်သင်ကြားအပ်ပေသတည်း။

ကလေးကို မွေးမြူနည်း

စိတ်ကို စောင့်ထိန်းပေးရမည်

ကြီးပွားတိုးတက်သော လူကြီးဖြစ်ဖို့ရန်အတွက် ကလေးသူငယ်များမှာ ငယ်စဉ်ကပင် စိတ်ကိုမချွတ်မယွင်း မပျက်စီးရလေအောင် မွေးမြူစောင့်ရှောက်ရလေသည်။

လိမ္မာသောမိဘသည် မိမိ၏ သားသမီးများကို ကြီးပွားစေလိုက
ငယ်စဉ်အခါကစ၍ ဤအချက်ကို အလူးဂရုစိုက်ရလေသည်။

အချို့သော မိဘများသည် သားသမီးနှင့် အေးအေးဆေးဆေးချိုချို
သာသာ စကားပြောလေ့မရှိ။

ငေါက်ငမ်းကြိမ်းမောင်း၍သာ ပြောတတ်ကြ၏။

ခိုင်းစေရာ၌ အော်ငေါက်၍ ပြော၏။ အနည်းငယ်မျှ အပြစ်ကလေး
ကိုမြင်လျှင် ဆူပူသောင်းကျန်းတတ်ကြ၏။

အကျိုးယုတ်သည့် အလေ့အကျင့်

ဤအလေ့အကျင့်သည် စွဲမြဲခိုင်မာ၍ သွားသောအခါ သားနှင့်အဖ
သမီးနှင့် အမေတို့မှာ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်တိုင်ပင်ပင်ပြောဆိုနိုင်
သော အခြေအနေ လုံးလုံးကင်းလျက် မခေါ်ချင် မပြောချင်သလို
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တန်း၍နေတတ်ကြလေသည်။

အခါများစွာ သားနှင့်အဖ သမီးနှင့်မိခင်တို့သည် အေးအေးဆေးဆေး
တိုင်ပင်ပြောဆို သတိပေးဆုံးမမှာကြားမှ အသိအလိမ္မာ သတိတရားတို့
ရဖို့အကြောင်းတွေ ပေါ်တတ်လာသည်။

သာသာကြည်ကြည် ပြောလေ့ရရှိသော မိဘမှာ ထိုကဲ့သို့သော
အကြောင်းမျိုးပေါ်ပေါက်သည့် အခါ၌ သာသာကြည်ကြည် အရေးတယူ
ပြောရမည်ကိုပင် ဝန်လေးကဲ့သို့ သလို ဖြစ်၍နေသောကြောင့် ပြောမှ
ပြီးမည့်ကိစ္စများမှာ မပြောဘဲနေရလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ သိအပ်၊ မှတ်အပ်၊ သတိထားအပ်သော အရာတို့ ကို
သတိမပေးနိုင်။

မိဘမှာ အာစေးထည့်၍ထားသလို ဖြစ်သောကြောင့် သားသမီးများမှာ
များစွာ အကျိုးယုတ်ဟတ်လေသည်။

သားနှင့်အဖ အမေနှင့်သမီးတို့မှာ သူငယ်ချင်းလိုနေ။ ပြောစရာရှိ
တိုင်ပင်စရာရှိသည့်အခါ လွယ်ကူ လွတ်လပ်စွာ တိုင်ပင်နိုင်ကြလေ သည်။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း ငယ်စဉ်အခါကစ၍ အော်ခြင်း၊ ငေါက်ခြင်း၊
ကိုသာခဲခဲ့ရသောစိတ်သည် ပင်ကိုစိတ် မဟုတ်တော့ပေ။

အကြောင်းဝင်လျက် ကြီးသည့်တိုင်အောင် နေရာတိုင်းမှာ ရဲရင့်ခြင်း
သတ္တိနည်းပါးလျက် အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်တတ်လေသည်။

* နှိမ်လှိုသောစိတ်

“သားသမီးကို နှိမ်ရမည်။ မနှိမ်လျှင် ကြီးသောအခါ ဆိုးတတ်သည်။
မိုက်တတ်သည်”ဟူသောစကားကို အခါခါကြားရဖူးလေသည်။

ဤစကားသည် များစွာ မှားယွင်းလေသည်။

နေရာတိုင်းမှာ မောင်းမဲခြင်းခံရသောအခါ အကြောက်ဝင်တတ်လေ
သည်။

ထိုအကြောက်သည် မျိုးတွယ်မိသောအခါ ကြီးသည့်တိုင်အောင်
အခြားသူများနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရာ၌ အကြောင်းမဲ့ ကြောက်တတ်
လျက် လူကြောက်ဖြစ်ကာ လူနောက်မှ နေရတတ်လေသည်။

အရွယ်ရောက်ပြီးနောက် လူကြောက်ဖြစ်လျက် မပြောရဲ၊ မဆိုရဲ လူထု
ကို မဝင်သူတို့ကို တွေ့ရလျှင် ထိုသူမှာ ငယ်စဉ်က မလိမ္မာသော မိဘ
ဆရာသမား ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ ရိုက်နှက်ဆုံးမခြင်းကို လိုသည်ထက် ပို၍
ခံခဲ့ရပြီဟု သိရာ၏။

သို့တည်းမဟုတ် ကျောင်းမှာနေစဉ် အခြားကလေးသူငယ်များ၏ နှိပ်စက်စော်ကားခြင်းများကိုသော်လည်းကောင်း ခံခဲ့ရမည်။ သို့မဟုတ် မိဘကိုယ်တိုင် အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်သဖြင့် ငယ်စဉ်က ရပ်ရွာ၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ အလုပ်လုပ်သော နေရာတစ်ခုခု၌လည်းကောင်း အောက်ကျနောက်ကျ အပြောအဆို အကြိမ်းဟူသမျှ များစွာ ခံခဲ့ရပေမည်ဟု သိနိုင်လေသည်။

ကြိုးစား ကြံစည် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ထူးချွန်လာခြင်း

ထိုကြောက်စိတ်သည် ကြီးသည့်အခါ အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အောက်ကျနောက်ကျသော် လည်းကောင်း၊ ဖြစ်စေတတ်လေ သည်။

သို့မဟုတ် ထူးချွန်သော သူများသော်လည်းကောင်း ဖြစ်စေလေ သည်။

ထူးချွန်သော သူရဲကောင်းသော် လည်းကောင်း ဖြစ်တတ်၏။

ထူးချွန်သောသတ္တိဂုဏ်အရည်အချင်းတစ်ခုခုဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော် ကြားတတ်လေသည်။

အကြောင်းမူကား မိမိမှာ အောက်ကျသောစိတ်၊ ကြောက်သောစိတ်၊ ရှိသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ မသိတဲ့(subconscious) ခေါ် အတွင်းစိတ်က ကြိတ်ကာ သိသဖြင့် အများထက်သာအောင် စွန့်စားခြင်း အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု၌ အများထက်သာလွန်အောင်၊ ထူးချွန်အောင် ကြိတ်၍ ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မကြိုးစားဘဲ ငယ်ငယ်က ရရှိသော အကြောက်အတိုင်း လူကြောက်ဖြစ်တတ်လျက် “သွားလျှင်လူနောက်၊ စားလျှင်လူနောက်၊ ထိုင်လျှင်လူနောက်” ဟူသော စကားလို ဖြစ်၍ နေခေက ထိုကြောက်စိတ် ကို ပပျောက်အောင် မည်သူမဆို မိမိကိုယ်ကို ကုသနိုင်လေသည်။

ကြောက်စိတ်ကို ပျောက်အောင်ကုသနည်း

ကုသနည်းမှာ အခြားမဟုတ်-

“ငါသည် အကြောင်းမဲ့ ကြောက်၏။ ငါ့လောက်မှ မဟန်သူတွေ လူပေါ်မှာ လူလုပ်၍နေပါကလား၊ ငါကော ဘယ်အတွက် သူတို့လို မဖြစ်နိုင်ပါသလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာလိုနေလို့လဲ၊ လူရှိသမျှ ငါ့ကိုချည်း ဂရုစိုက်ပြီး ငါ့ကိုသာ အပြစ်ဆိုဖို့၊ ကဲ့ရဲ့ဖို့၊ ကြံနေကြလို့လား၊ ဤလိုမဖြစ်နိုင်၊ ဤ အကြောက်စိတ်သည် ငါ၏စိတ်၌ အမြစ်တွယ်၍နေခြင်းသည် အကြောင်း ရင်း ရှိရာ၏။

“ထိုအကြောင်းရင်းက အဘယ်နည်း... ”

စသည်ဖြင့် မိမိငယ်စဉ်အခါက နေထိုင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လှန် စဉ်းစားရမည်။

သို့စဉ်းစားစစ်ဆေးသည့်အခါ ငယ်စဉ်က ကျောင်း၌သော်လည်း ကောင်း၊ အိမ်၌သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်နီးပါးချင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ စော်ကားနှိပ်စက်ခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခြင်း၊ ရုတ်ချ ပြောင်လှောင်ခြင်းများကို ခံခဲ့ရသည်ကို သတိရလိမ့်မည်။

သို့မဟုတ် ငယ်စဉ်က အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခဲ့ဖူး သော

အဖြစ်အပျက် အခိုက်အခါ တစ်ခုကို သတိရလိမ့်မည်။
သို့ သတိရသော အခါ

ဤကား အကြောင်းရင်းပေတကား၊ စင်စစ်မှာ ငါ့ဤလိုကြောက်
ဖို့ရန် တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ ငယ်စဉ် ထိုအခါက ထိုနေရာမှာ “ငဖြူ”တို့
ညီအစ်ကိုနှင့် နွားကျောင်းရာမှာ ဟိုလိုဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက်ကစပြီး လခု
တိုင်စွဲနေတဲ့ အကြောင်းပါကလား... ဟုဆင်ခြင်ရမည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆင်ခြင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စွဲ၍နေသော အကြောက်
၏အမြစ်ဆုံ အစွဲအထုံးပြေပျောက်၍ ရဲစိတ်အလိုလို ပေါက်လိမ့်မည်။

ငယ်စဉ်ကဖြစ်စေ၊ တစ်နေရာ၌ဖြစ်စေ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ဤကဲ့သို့
အစွဲဖြစ်သည့်အခါ ထိုအစွဲကို မမှတ်မိဘဲမေ့၍နေသမျှ ထိုအကြောက်ကို
အဘယ်သို့ နှိမ်၍မျှမရ။ ထိုအကြောင်းရင်းသည် မမှတ်မိသမျှ ငုပ်၍
နေ၏။

မှတ်မိသတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အထုံးပြယ်သလို အစွဲပျောက်
ကာ အကြောက်လည်း ကွာ၍ကျရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွေ့

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ဖူးသည်ကား အောက်ပါအတိုင်းပေ
တည်း။

ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမမှာ မျက်စိရောဂါ အကြီးအကျယ်ဖြစ်လေရာ များစွာ
ကြောင့်ကြ ပူပင်ခဲ့၏။

“မျက်စိကန်းလေမလား၊ ကု၍မှရပါတော့မလား” စသည်ဖြင့်
အမြဲကြောက်ရွံ့ခဲ့၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဇာရေးတစ်ယောက်ရှိ၏။

၎င်းသည် အိမ်မှာ နေလေရာ ကြောက်စရာ အကျိုးအကြောင်းကို
ပြောတတ်လေ၏။

သို့ပြောခြင်းမှာ တမင်ခြောက်လှန့်၍မဟုတ်၊ ၎င်းကိုယ်တိုင် အတော်
စိုးရိမ်သဖြင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေရအောင် ပြောခြင်းဖြစ်၏။

၎င်း၏ စကားမှာ “ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ... ဤလိုဖြစ်ပြီးမျက်လုံး
ပေါက်သွားသတဲ့၊ ဘယ်သူဖြင့် စုံလုံးကန်းသွားသတဲ့၊ ခေါင်းကိုက်ရင်
မျက်စိပိန်ပင်တတ်တယ်လို့ ပြောစာယ်” စသည့်စကားမျိုးဖြစ်ရာ
တဖြည်းဖြည်း ကြောက်သည်ထက် ပို၍ကြောက်ပြီး ၎င်းကိုမြင်သည့်အခါ
တိုင်း အလိုလို ထိတ်လန့်၍ နေ၏။

ထို့နောက် မျက်စိရောဂါပျောက်ပြီး တစ်ဖက်လုံးလုံး ကွယ်၍တဖက်မှာ
ရေးရေးသာ ကျန်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့အဖေအမေတို့ အခြေအနေသို့ ရောက် လျက်
တိုး၍လည်း ဆိုးဖို့လမ်းမရှိတော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်သော
စိတ် တဖြည်းဖြည်းပျက်ပြီး မေ့လျော့သွားခဲ့ရလေသည်။

နောက်သုံးနှစ်လောက်ကြာသောအခါ ဆောင်းဥတု တစ်နေ့၌ ဟိုအခါ
ကြောက်သောနည်းမျိုးအတိုင်း အလိုလိုကြောက်၍လာ၏။ ခြားနားခြင်း
မှာ အကြောင်းရင်းကို မသိဘဲ အကြောက်မှာ ပို၍ကြီးလျက် ပြေးချင်သ
လို၊ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖက်၍ထားချင်သလို၊ ဟစ်အော်၍
ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရူးတော့မည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ အကယ်၍ စိတ်ကို လျှော့
ချလိုက်လျှင် ရူးဖို့ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ကံအားလျော်စွာ(ဆိုက်ကိုအနားလစ်ဇင်)ခေါ် စိတ်ကို
ဓာတ်ခွဲနည်းပညာကို စ၍ဖတ်ရှု သင်ကြားမှတ်သားခိုက်နှင့် ကြံကြိုက်
သဖြင့် ၎င်းကျမ်းစာ၌ ပါသော ဤယခုရေးသည့် အကြောင်းအရာများ
ပါရှိသည့် အခန်းတစ်ခုကို သတိရလိုက်ရ၏။

သတိရသဖြင့် ငါ့မှာ ဤလိုအကြောင်းမျိုးသည် ဤအကြိမ်သာမ ဟုတ်
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အဘယ်တုန်းအခါကပေးနည်းဟု ပြန်၍ တွေးလိုက်ရာ
ငါ့မိနစ် မန့်အကြာတွင် အကြောင်းရင်း ပြန်၍ပေါ်လေ၏။

ပေါ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း...

“ဒါပဲကိုး”ဟူသော အသံကို ရယူ၍ ထူးခြားသော ကြောက်ရွံ့ခြင်း
သည် ရှင်းရှင်းပျောက်ကွယ်၍သွားလေသည်။အကယ်၍(ဆိုက်ကိုလိုဂျီ)
ပညာကို မလိုက်စားမိခဲ့ချေက ရူးရမည် အမှန်ပေတည်း။

ဤကဲ့သို့သောအရူးမျိုးသည် ပယောဂရူးနှင့် လွန်စွာတူလေရာ
အရိုက်အနှက်ခံရလျှင် မသက်သာဘဲ အသက်တိုင်ရောက်တတ်လေ
သည်။

**ရူးသွပ်စေတတ်သော အကြောင်းရင်းတစ်ရပ်
အမြစ်တွယ်နေသော အကြောက်စိတ်**

များစွာသော ရူးသွပ်သူတို့မှာ ငယ်စဉ်အခါက အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ကြလေသည်။

အခါများစွာ လူမှန်းမသိ နို့စို့အရွယ် သာသာခန့်၌ ကလေးကြီးများ
က ခြောက်လှန့်၍ ပြကြသောကြောင့် အတွင်းစိတ်မှာ အကြောက်စွဲပြီး
နောင် ကြီးသောအခါ အကြောက်နှင့် စသော အရူးရောဂါ စွဲတတ်

လေသည်။ထိုအခါ အကြောင်းရင်းကို ပြန်၍ရှာဖွေရန် လွန်စွာခက်၏။
အကြောင်းမူကား စ၍စွဲသောအရွယ်မှာ လူမှန်းမသိသေးသော အရွယ်
ဖြစ်လေသည်။

ငယ်စဉ်က ကလေးများက မခံချင်အောင်တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး
သည့်အတွက် ကလေး၏စိတ်မှာ အငြိုးစိတ်ကိုပေါ်ခြီး ကြီးသောအခါ
ထိုအငြိုးစိတ် အမှန်းစိတ်ကို မေ့လျော့၍နေတတ်၏။

သို့မေ့လျော့၍နေရာ ထိုစိတ်သည် မသိမသာအစွဲဖြစ်လျက် အခွင့်သာ
သည့်အခါ ရက်စက်သော အမှုတစ်ခုကို ပြုတတ်လေသည်။

ဤအစွဲမျိုးသည် လွန်စွာဆိုးသဖြင့် ငယ်ရွယ်သူတို့ကို မွေးမြူရာ၌
စိတ်မှာ ဆိုးရွားသော အရာတစ်ခုခု မဖြစ်စေရအောင် အထူးဆင်ခြင်ရ
လေသည်။

ရွတ်ချခြင်းမပြုရ

၎င်းအပြင် ကလေးများကို “ဆိုးသည်၊ မိုက်သည်၊ သူရဲဘောနည်း
သည်၊ အသုံးမကျ လူပျင်းကလေး၊ လူလိမ်ကလေး၊ သူခိုးကလေး
စသည်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံရသော ကလေးသည်
ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်တတ်လေသည်။

ကြင်နာစွာ မွေးမြူသော မိဘများ၏လက်၌ ကြီးရသော ကလေး သည်
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၏။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတို့၏ လက်၌ ကြီးရသော ကလေးသည်
ကြမ်းကြုတ်ခြင်း အမွေကို အမှန်ရရှိကြမည်သာတည်း။

ကိုယ်ကျင့်တရားဖြူစင်ရမည်

အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်သောအခါမှစ၍ မိခင်ဖြစ်သူသည် ကိုယ်ကျင့်တရားကို အထူးကောင်းစွာ ထားလျက် စိတ်ဖြူစင်အောင် ညစ်ညူးသော အတွေးအကြံတို့ကို စိတ်၌မပေါ်ပေဘဲ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အထူးစောင့်ချောက် သားသမီးမှာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသော သားသမီးများ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

စကားကိုနားလည်သော အရွယ်မှစ၍ ကြင်နာသောစကား၊ မေတ္တာစကားများကိုသာ မိဘက ပြောဆိုလေ့ရှိခြင်းသည် ကလေးမှာ ကြင်နာတတ်သော စိတ်၊ မေတ္တာစိတ်၊ သူတော်ကောင်းစိတ်တို့၏ မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၍ပေးသည်နှင့်တူသည်။

ကလေးကို သိပ်သည့်အခါ . .

“လိမ္မာသောကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ ကောင်းသောလူကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ ချစ်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ လိမ္မာကြောင်း” စသည့်စကားကောင်းများကို ကလေး အိပ်ပျော်သည့်တိုင်အောင် ပြော၍သွားရမည်။

အိပ်ပျော်၍နေသည့်အခါ နိုးကြားသောစိတ်သည် အလုပ်ရပ်နားလျက် အတွင်းစိတ်သည် အလုပ်များ၍နေ၏။

အတွင်းစိတ်ဆိုသည်မှာ အိပ်မက်သောစိတ် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစိတ်သည် လွန်စွာတန်ခိုးကြီး၏။

စကားကောင်းများကို အိပ်ပျော်သည့်တိုင်အောင် ကြားရသောအခါ

ထိုစကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် တန်ခိုးကြီးသော အတွင်းစိတ်၏ လက်သို့ရောက်၏။

ထိုအခါ ၎င်းအဟွင်းစိတ်က ၎င်းစကားများ၌ ပါရှိသော အနက်အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် ဖန်တီး၍ပေးရလေသည်။

သိမ်မွေ့သော ဆုံးမနည်း

အကယ်၍ ကလေးမှာ ပျင်းရိခြင်း၊ မုသားပြောဆိုခြင်း၊ ခိုးခြင်း စသည့် အပြစ်ကလေးများရှိလျှင် ထိုနည်းအတိုင်း အိပ်ရာ၌

“လူကလေး မပျင်းတော့ဘူး၊ လူကလေး လိမ်မပြောတတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မခိုးတတ်ဘူး”

ဟူသောစကားမျိုးကို ကလေးအိပ်ပျော်သည့် တိုင်အောင် ပြော၍ပေးရ လေသည်။

“သေခါနီး၌ ကြားရ မြင်ရသောအရာရုံသည် လားရာဘဝကို ဖန်တီးတတ်သည်။” ဟူသော မြန်မာအယူသည် ဤသဘောအတိုင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

အိပ်ခြင်းသည် အသေကလေး ဖြစ်၏။

ကလေး၌စွဲကပ်သော ရောဂါဝေဒနာများကိုပင် ဤနည်းဖြင့် ကုသနိုင်၏။

ကလေးမှာ ဝမ်းနာတတ်လျှင် ချောင်းဆိုးရောဂါရှိလျှင် ညဉ့်အိပ်ရာဝင်၌ ကလေး၏ကျောကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း . . .

“ဝမ်းနာပျောက်ပြီ၊ ချောင်းမဆိုးတော့ဘူး၊ ချောင်းဆိုးပျောက်ပြီ”

စသည်ဖြင့် အဟည်ပြော၍ပေးလျှင် ဝေဒနာသက်သာနိုင်လေသည်။

ကလေးများမြင်အောင်၊ ကြားအောင်၊ အကောင်းကိုလုပ်ခြင်း၊ အကောင်းကို ပြောခြင်းသည် ကလေး၏ စိတ်ကို ကောင်းအောင် ဖန်တီးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆိုးယုတ်သောအမှုကိုပြုခြင်း၊ မုန်းထားဝန်တို့ မနာလိုသည့် မကောင်းသော စကားများကို ပြောခြင်းသည် ကလေးကို ဆိုးယုတ်အောင်-ပခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကလေးများ၏ စိတ်နေသဘောထား ကိုယ်ကျင့်တရားသည် လူကြီးမိဘ ပြုလုပ်သလိုဖြစ်လေရာ မကောင်းသော ပုံသက်သေများသည် ကလေးများ၏စိတ်သို့ သာလွန်လွယ်ကူစွာ ကူးစက်တတ်သဖြင့် ကလေးများ၏ ရှေ့၌ ပြုမူကျင့်ကြံ ပြောဆိုပုံကို အထူးဂရုစိုက်၍ ဆင်ခြင်ရလေသည်။

ကြံစည်စိတ်ကူးခြင်းအကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ-စွဲမြဲလုပ်

လူတို့၌ စိတ်ကူးကြံစည်ခြင်းသည် စိတ်ကူးကြံစည်သူကို အမြဲ အကျိုးပေးလျက်နေ၏။

ကောင်းသောအကြံဖြစ်က ကောင်းကျိုးပေး၏။

ဆိုးသောအကြံဖြစ်က ဆိုးကျိုးကိုပေး၏။

အောင်မြင်အထမြောက်သော စိတ်အကြံများသည် အောင်မြင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းနှင့် ဆိုင်သော စိတ်အကြံသည် ပျက်စီးခြင်း

ကိုဖြစ်စေလေသည်။

စိတ်သည် လူတို့ပြုမူသမျှ အိပ်မက်သမျှ၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်ကို မချစ်နှစ်လိုမကြည်ညိုက ထိုလူသေကျေပျက်စီးသည်၊ ဒုက္ခတစ်ခုခုကို ခံရသည်ဟု အိပ်မက်တတ်၏။

စာဖတ်သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည် စာဖတ်သူကို သေသည် ဟု အိပ်မက်ချေက အကြီးအကျယ်ရန်သူကဲ့သို့ သိသိသာသာပင် အမုန်း ကြီးမမုန်းစေကာမူ အတော်ပင် မနှစ်လိုဖြစ်၍ နေသည်ကို သိရာ၏။

ချစ်သူတစ်ယောက်ကို တွေးအားကြီးလျှင် ပေါင်းဖော်ရသည်ဟု အိပ်မက်တတ်၏။

လူတစ်ယောက်ကို မုန်းအားကြီး၍ သတ်ပစ်လိုလျှင် သတ်ပုတ်ရိုက်နှက်ရသည်ဟု မြင်မက်၏။

တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်အားကြီးလျှင် ရသည်ဟု မက်၏။

နေရာအရပ်တစ်ခုကို ရောက်လိုသောစိတ် ပြင်းထန်စွာပေါ်၍ နေချေက ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်ဟု အိပ်မက်မြဲ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းမာခြင်းကို အမြဲထင်မြင်တွေးတောလျှင် ကျန်းမာ၏။ ရောဂါဝေဒနာကို များစွာ တွေးတောသည့်အခါဖြစ်စေ၊ ရောဂါအကြောင်းကို ကြားရဖန်များသည့်အခါဖြစ်စေ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်တတ်လေသည်။

သတင်းစာများ၌ ရောဂါတွေကို ကြော်ငြာကြ၏။ ထိုကြော်ငြာတွေကို လူပေါင်းများစွာ ဖတ်ကြ၏။ ဖတ်ကြသောကြောင့် ရောဂါရသူ များကြလေသည်။

မုဒိမ်းမှုတွေ၊ လူသက်သတ်ပုတ်မှုတွေကို သတင်းစာ၌ များစွာဖတ်ရ

သောအခါ ထိုအမှုတွေ သိသိသာသာ တိုးတက်တတ်လေသည်။

ကပ်ရောဂါဖြစ်သည့်အခါ တကယ်ရောဂါမကူးဘဲ ကြားရသူများမှာ စိတ်အတွေးကြောင့် ရောဂါဖြစ်တတ်လေသည်။

အတွေးသည် အကြောက်နှင့် ပူးတွဲသောအခါ ခံတပ်မရှိဘဲ ရန်သူကို တံခါးဖွင့်၍ပေးသည်နှင့် တူလေသည်။

လူသည် လွန်စွာ တန်ခိုးကြီး၏။

တန်ခိုးမကြီးလျှင် လူအဖြစ်ကိုပင် ရမည်မဟုတ်ပေ။ လူအဖြစ်ကို ရခြင်းသည် ဘဝါ၊ဘဝကပြုခဲ့သော အတိုက်ကံ(အလုပ်) အဆောက် အအုံကြောင့် ရခြင်းဖြစ်၏။

စာဖတ်သူသည် ယခုမှ လူဖြစ်၍ လာသည်မဟုတ်၊ နိယာမသဘော တရားဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်းအတူတူ အစမရှိသောအခါကာလမှ အသင် ရှိ၏။

သဘာဝတရားသည် အနန္တတန်ခိုးဖြင့် ပြည့်စုံ၏။

အသင်သည် သဘောတရားအစိတ်အပိုင်း ဖြစ်၏။ သဘောတရား နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်၏။ အသင့်ကို ထာဝရဘုရား ဖန်ဆင်းသည် မဟုတ်။ သဘောတရား အသင်သည် အသင်၏ အစွမ်း(ဝါ) သဘော တရား၏အစွမ်းဖြင့် အစမထင်သောအခါမှ အသင် ပေါ်ရှိခဲ့၏။

ထိုမျှလောက် အံ့ဖွယ်ကောင်းသော အသင်မနုဿလူသားသည် တန်ခိုးမကြီးဘဲ နေနိုင်ပါမည်လား။

အသင်၏စိတ်သည် အသင့်ကို ဤယခုအခြေအနေသို့ရောက်အောင် ဆောင်ခဲ့၏။

ထိုစိတ်သည် တန်ခိုးပင်ဖြစ်၏။

ထိုစိတ်ဖြင့် အရာရာကို ဖြစ်စေနိုင်လေသည်။

အသင့်ကို ဤမြင့်မြတ်သော လူအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဖန်တီး သောအရာသည် ကံမဟုတ်။ အသင်၏ စိတ်ပင်ဖြစ်၏။

လူဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်သောစိတ်ထက် အဘယ်အရာသည် ပိုမို၍ တန်ခိုးကြီးပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံးသောအခါ၌ ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်နိုင်သော စိတ်သည် ဤလောက ကြီးပွားချမ်းသာရေး ကိစ္စကလေးများ၌ အောင်မြင် ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ရုံမျှသာ တန်ခိုးသတ္တိမျိုးနှင့် မပြည့်စုံဘဲ နေနိုင်ပါမည် လား။

စူးစိုက်စွဲလမ်းစွာ ထင်မြင်ဖို့သာ လို၏။

ထိုအထင်အမြင်စိတ်ပင်လျှင် တန်ခိုးဖြစ်၏။

လိုရာကို ထင်အောင်၊ မြင်အောင် စိတ်ဖြင့် ရှုရမည်။

တောင့်တသောအရာ၊ တောင့်တသော အခြေအနေသည်ရနိုင်၊ ဖြစ်နိုင်သော အရာ၊ ရနိုင်ဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေဖြစ်ရမည်။

“ရမည်”ဟူသောမျှော်လင့်ကိုးစား စိတ်ချယုံကြည်သောစိတ်နှင့် ထင်မြင်ဖို့သာ လိုလေသည်။ သို့လော သို့လော တွေးတော သသယကင်း စေရ၏။

အခန်း(၇)
အကောင်းကိုသာကြည့်

ကိစ္စမှန်သမျှတွင် အကောင်းဆုံးတို့သာ
ကြည့်၊ အဆိုးကို မကြည့်နှင့်၊ အကောင်းသည်
“အဖြစ်”အဆိုးသည် အပျက်တည်း၊ အဖြစ်ကို ရှုလော့၊
အပျက်ကို မရှုလေနှင့်၊

မင်္ဂလာနှင့် အမင်္ဂလာအဖြစ်ကို ထင်မြင်အောင်ရှု

လူမှန်သမျှမှာ ကြောင့်ကြပူပင်စရာတွေ ရှိ၏၊

သို့သော်လည်း ကြီးပွားတိုးတက်လိုသောသူ၏ တာဝန်မှာ ထိုကြောင့်
ကြပူပင်စရာတို့ကို ထင်မြင်တွေးတော၍ နေဖို့မဟုတ်၊ ဖြစ်မြောက်
အောင်မြင် ပေါက်ရောက်လိုသောအရာကိုသာထင်မြင်လျက် ထင်မြင်
သောအရာကို ရဖို့ရန် နည်းလမ်းများကို ရှာကြံဖို့သာ လိုလေသည်။

ထိုအခါ ကြောင့်ကြ ပူပင်စရာ အကြောင်းအရာတို့သည် အလိုလို
ပပျောက်ရမည်သာတည်း။

အကျိုးမဲ့ပူပင်ခြင်းများသာ ဖြစ်တတ်လေသည်။

လောကတစ်ခုလုံး၌ အကောင်းတွေကိုသာ ထင်မြင်၊ အကောင်းတွေ
ကိုသာရှု၊ အကောင်းတွေကိုသာကြံ။

အလှကိုကြည့်၊ အရုပ်ဆိုးကို မမြင်လေနှင့်။

သာယာသော ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်၍ တိမ်ပုပ်ထဲ၌ ငွေရောင်
အဆင်းရှိသည်ကို မြင်ရမည်။

ထိုကဲ့သို့ အကောင်းတွေကိုသာ ထင်မြင်ကြစည်တတ်သောသူ ထံသို့
လောက၏ အကောင်းတွေ စု၍လာမြဲဖြစ်လေသည်။

“ရတနာရှိရာ ရတနာစု”၏၊ မင်္ဂလာရှိသော စိတ်ရှိရာသို့ မင်္ဂလာ
ရှိသောအရာတွေ လာရောက်ရလေသည်။

ရှေးလူကြီးများသည် မင်္ဂလာရှိသောအသံ မင်္ဂလာရှိသောအဖြစ်တို့
ကို အထူး အရေးယူကြသည်မှာ စိတ်ကို အမင်္ဂလာမကူးစက်ရအောင်
ကွယ်ကာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အမင်္ဂလာ ကူးစက်သောစိတ်ရှိရာသို့ မင်္ဂလာမရှိသောအရာတွေ ပ
လာရောက်တတ်ကြလေသည်။

အကြောက်စိတ်

ကြီးပွားရေး၌ ကျန်းမာခြင်းသည် ပထမ လိုအပ်သော အခြေခံလက်
နက် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းမာခြင်းကို ဂရုစိုက်ရမည်ဆိုရာ၌ မကျန်းမာခြင်းကို ကြောက်ရ
မည်ဟု မဆိုလို။

အကြောင်းမူကား အကြောက်သည် မကြောက်သလို ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်လေသည်။

ကျန်းမာခြင်းကို အထူးလိုလားသဖြင့် ဆေးကျမ်း၊ ဝါးကျမ်းများကို ဖတ်။ လက္ခဏာတွေကို မှတ်သောလူမှာ တစ်စုံတစ်ရာနေထိုင်မကောင်း လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရောဂါ လက္ခဏာတွေကို မိမိ၏ သဏ္ဍာန်၌ တွေ့အောင်ရှာတတ်ကြ၏။

သို့ရှာကြံရာ အဆုတ်နာနှင့် တူသော လက္ခဏာများကို တွေ့သဖြင့် အဆုတ်နာမဖြစ်ဘဲလျက် အဆုတ်နာစွဲ၍ နေသူတွေ များစွာ ရှိခဲ့ဖူးလေ သည်။

ပေါင်ချန်၌ အနည်းငယ် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သောကြောင့်(ယားနီး ယား) ခေါ် အူကျနာဖြစ်ပြီဟု မှတ်ထင်၍ ထိတ်လန့်သည့်အတွက် တကယ့်အူကျနာကဲ့သို့ ဝေဒနာကို ခံစားရတတ်လေသည်။

လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူး၏။ ၎င်းလူသည် တကယ့်ဝေဒနာ တစ်ခု ဖြစ်ဖူးလေရာ မိမိကိုယ်နှင့် ဂရုစိုက်လွန်းအားကြီးသည့်အတွက် ထိုဝေဒနာမှ မလွတ်ကင်းဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အသက်သုံးဆယ်ကျော် ကလေးမျှသည် အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ သေဆုံး၍ သွားရလေသည်။

၎င်းစိတ်၌ စားသမျှ အစာကို “မိမိနှင့် သင့်ပါမလား” ဟု စွဲလမ်းကာ စားပြီးနောက် “ဝမ်းထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဦးခေါင်းမှာ ဘယ်ပုံ ဖြစ်သလဲ” ဟူ၍ အမြဲဂရုစိုက်၍နေ၏။

ဒီမိမိပြင်ကိုထွက်လျှင် အအေးမိတော့မည်ဟု မှတ်ထင်ကာ အမြဲ

သက္ကလပ်ကွတ်အင်္ကျီကြီးနှင့် ဥတုသုံးပါးမရွေး သက္ကလပ်ခေါင်းစွပ်နှင့်နေ ၏။

တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်ငါးဆယ်ခန့် လက်ဝါးကို ဖြန့်ကာ ယနေ့သွေး ရောင်တိုးသလား၊ ဆုတ်သလားဟု ကြည့်၏။ ထမင်းကိုမူကား လူမမာနက် ယောက်စာလောက်စား၏။

နောက်ဆုံး၌ ညစာစားပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို အကဲခတ်ရင်းသေ၍သွားလေ ၏။

လက်ဝဲစိတ်တန်ခိုး

သို့ဖြစ်လေရာ ကျန်းမာခြင်းကို ဂရုစိုက်မည်။

မကျန်းမာမှာကို လည်းကောင်း သေမှာကိုလည်းကောင်း ကြောက်၍ မရ။

ကြောက်လျှင် ကြောက်သလို ဖြစ်တတ်လေသည်။

အကြောက်သည် အလွန်အားကောင်းသော လက်ဝဲစိတ်ဖြစ်၏။ ကပ်ရောဂါများဖြစ်သည့်အခါ ထိုလက်ဝဲစိတ်ကြောင့် သေသူတွေ ရှိကြ လေသည်။

နာမှာကို မကြောက်နှင့်။ ပျက်စီးမှာကို မကြောက်နှင့်။ သေမှာကို မကြောက်နှင့်။

နောက်ဆုံးသေခြင်းထက်ကြီးသော ပြောင်းလဲခြင်းသည် မရှိချေ။

သေသောအခါ မေ့၏။ မေ့လျှင် အေး၏။ ငရဲကို ကြောက်ရမည်ဟု ရာ၌ လူ၏အကျင့်သီလ တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်သူမှာ ငရဲကို ကြောက် ရန်မရှိ။

လောကတစ်ခုလုံးမှာ ကြောက်စရာမရှိ။
 တွေးတော၍ ကြောက်လျှင် အသက်တိုမည်။ ရောဂါရမည်။ ဆင်းရဲ
 ဒုက္ခဖြစ်မည်ဟု ဒိဋ္ဌပုံသေ မှတ်ပါလော။
 ဘေးအန္တရာယ်ရန်သူနှင့်တွေ့ရာ၌ အကြောက်သည် အရေးနိမ့်ခြင်း၊
 ရှုံးခြင်း၊ အသတ်ခံရခြင်း၏ ပထမ အကြောင်းရင်းဖြစ်လေသည်။
 လူတစ်ယောက်ကို တစ်ရွာလုံးက သတ်မည်၊ ပုတ်မည်၊ ထောင်း
 ထောင်းညက်ညက်ကြေအောင် လုပ်မည်ဟု ကြုံးဝါးကာလိုက်ကြ၏။
 ၎င်းလူသည် ထွက်၍ပြေးလျှင် လွတ်မည်မဟုတ်၊ အလုပ်ခံရမည်သာ
 တည်း။
 လိုက်သူများ“မိမိတို့ကို ခုခံမည်သူမဟုတ်။ အပြေးသမားပဲ”ဟုစိတ်ချ
 လျက်ချ ရဲဟန်ရှိကြလေသည်။
 အဖေ၏ မပြေးဘဲ လိုက်ဖြစ်စေ၊ ဝါးချွန်ကိုဖြစ်စေ၊ ဓားကိုဖြစ်စေ
 ကိုင်၍ လိုက်သူများကို ပြန်ရန်လုပ်ချေက ထိုမျှလောက်ရဲတော့မည် မဟုတ်
 ပေ။
 စင်စစ်မှာ လိုက်သူများ၏ စိတ်၌ မိမိတို့ကို ရန်မမူဝံ့ ဟု မှတ်ထင်၍
 လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ရန်မမူမှန်းသိချေက မည်သူမျှ ဓား၊ လှံ အထိခံမည်
 မဟုတ်ချေ။
 “ငါတို့က အများ ဒင်းကတစ်ယောက် အေးအေးသေမယ့်ကောင်
 မဟုတ်၊ သုံးလေးယောက်ကို သတ်ပြီးမှ သေမယ့်အကောင်ပဲ၊ အသတ်
 ခံရသူ ွားထဲမှာ ငါများပါနေမလား”စသည့်အတွေးသည် တွေးသူ
 များကိုယ်တိုင်မသိဘဲ လျင်မြန်စွာပေါ်ပြီး ရပ်တန့် ဆုတ်ခွာ “နွားကွဲ

ကျားကိုက်” ဖြစ်တတ်ကြလေသည်။
 အများက စိုင်း၍လိုက်လျှင် မကြောက်သောလူတစ်ယောက်သည်
 အရေးသာပြီး ဖြစ်သည်ဟု မှတ်။
 အကြောင်းမူကား အများနှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၌ တစ်ယောက်
 သည် မတရားသဖြင့် ကျူးလွန်သူမဟုတ်ချေက တရားဥပဒေသည်
 မိမိမှာရှိသည်ဟု အားပြုနိုင်လေသည်။

အထင်အမြင်စိတ်ကို ဖမ်းနည်း

အထင်အမြင်စိတ်သည် တန်ခိုးကြီးကြောင်း ဖော်ပြခဲ့လေပြီ။
 သို့သော်လည်း ထိုအထင်အမြင်စိတ်သည် အလင်းရောင်နှင့်တူ သည်။
 အလင်းရောင်ကို ထူသော မီးမှန်ဖြင့် ခံယူကာ ထိုအလင်းရောင် ကို
 စူးရှထက်မြက်အောင် စုသည့်အခါ အရာဝတ္ထုများကို လောင်ကျွမ်း
 ထွင်းဖောက်နိုင်လေသည်။
 ထိုအတူ အထင်အမြင်စိတ်ကိုလည်း သမာဓိဟူသော အစွမ်းဖြင့်
 မပြန်အောင်ဖမ်းကာ တစ်စုံတစ်ရာ၌ စူးစိုက်၍ ထားသည့်အခါ သာလွန်
 ၍ တန်ခိုးကြီးလျက် လိုသောအရာကို သာလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်မြောက်
 ပေါက်ရောက် အောင်မြင်နိုင်လေသည်။
 လွင့်ပါးသောစိတ်သည် တန်ခိုးသတ္တိ၊ အားအရှိန်နည်းပါးလေသည်။
 တစ်စုံတစ်ခုကို ပေါက်ရောက်အောင် ကြံခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖြစ်
 မြောက်အောင် လုပ်ခြင်း၌ စိတ်ကို တစ်သမတ်တည်း ထိုအရာ၌ စူးစိုက်
 စွာ ထားရလေသည်။

စူးစိုက်သောစိတ်သည် တန်ခိုးကြီးသော(Subconscious) ခေါ် အတွင်းစိတ်ရှိရာသို့ ပေါက်ရောက်လွယ်၏။

ပေါက်ရောက်သောအခါ အလိုရှိသောအရာကို ထိုအတွင်းစိတ်က ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်၍ ပေးရလေသည်။

အစဉ်ကြံလျှင် ဖြစ်ရမည်

ငွေကိုသာမကမောလျက် ငွေရဖို့ စိတ်တစ်ခုတည်းသာ အမြဲကြံလျက် တွေ့သမျှ အရာရာတိုင်းမှာ

“ငွေဖြစ်အောင် ငါဘယ်ညိုလုပ်ရပါ့မလဲ” ဟူ၍သာ ကြံချေက ကြံသောအပြင်စိတ်သည် တန်ခိုးကြီးသော အတွင်းစိတ်သို့ ပေါက်ရောက် ခါငွေဖြစ်ဖို့လမ်းကို ၎င်းတန်ခိုးကြီးသော စိတ်က ဖန်တီး၍သော်လည်း ကောင်းပေးရ၏။ အောင်မြင်၍သော်လည်းကောင်း ပြရလေသည်။

မည်သူမဆို ငွေကြေးကို လိုချင်၏။

သို့သော် လိုချင်ရုံသာ လိုချင်၍ စူးစိုက်ကြံစည်သူ နည်းပါးလေသည်။

အများအားဖြင့် ငွေကိုလိုချင်ကြသည် မဟုတ်။ ငွေကို သုံးပစ်ချင်သူ က များ၏။

မြန်မာပြည်သို့ လာရောက်ကာ ငွေရှာသူတို့ကား ငွေကိုသုံးပစ်ဖို့ရန် ထက် ငွေကို ရဖို့ရန် စိတ်က ပိုမို၍ ထက်သန်သည့်ပြင် ငွေရလမ်း တွေကို စူးစိုက်သော ဆန္ဒဓာတ်အစွမ်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများ ထက် ပိုမို၍ မြင်ကြရလေသည်။

အမြင့်ကို မှန်းရမည်

အစိုးရအရာရှိဖြစ်လိုသော စိတ်တစ်ခုတည်းသာ အမြဲထားလျက်

အစိုးရ အရာရှိ အလုပ်ကို ရဖို့နည်းလမ်းတွေကိုသာ စူးစိုက်စွာကြံ၍ နေသော သူတို့မှာ လမ်းအခွင့်များကို ပိုမိုများပြားစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ သည်။

၎င်းတို့မှာ... .

“မည်သည့်နေရာကို သွားရမည်၊ မည်သူထံကို ဝင်၍ကပ်ရမည်၊ လမ်းစခန်း အဘယ်မှာရှိသည်”ဟူသော အချက်အလက်များကို တွေ့ လွယ်ကြလေရာ နောက်ဆုံး၌အရည်အချင်းရှိသည်ထက် ပိုမိုသော အခြေအနေကို ရကြလေသည်။

ထိုမျှလောက် မကြံသူတို့မှာ အရည်အချင်း ရှိသလောက် အခြေအနေ မှာ မကြီးမမြင့် သင့်တင့်ရုံမျှနှင့် ရောင့်ရဲကြလေသည်။

မှန်းထားခြင်းကွာသူများ

လူနှစ်ယောက်သည် ပညာအရည်အချင်း တူညီကြ၏။ ကျောင်းမှ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ကြ၏။ တစ်ယောက်က စာရေးစာချိရိုးရိုး ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်က စာရေးစာချိထက်မြင့်သော အခြေအနေကို ရ၏။

အဘယ်အတွက် ဤကဲ့သို့ ခြားနားပါသနည်း။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ စိတ်နေစိတ်ထား အထက်တန်းကျ၍ . .

“ငါကား စာရေးစာချိအလုပ်လောက်နှင့် တင်းမတိမ်နိုင်၊ အခြား တာဝန်ကြီးသော အမြင့်စား အလုပ်တစ်ခုကို ရမဖြစ်မည်”ဟု စွဲမှတ်ကာ အမြင့်ကို ကြံ၏။

တစ်ယောက်မှာကား ထိုမျှလောက်စိတ်ကို မြင့်၍မထားပေ။ လခ ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်စား စာရေးဖြစ်လျှင်တော်လှပြီ ဟုတ်လှပြီဟု ကျေနပ်၍ နေသူဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်က ကောင်းကင်ကို ချိန်၏။

ကောင်းကင်ကိုချိန်သူသည် ကောင်းကင်ကိုပင် မရောက်စေကာမူ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားလောက်ကို ရောက်နိုင်လေသည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကို မှန်းသူမှာ သစ်ပင်ခုလတ်လောက်နှင့် ရောင့်ရဲ ကြလေသည်။

အိန္ဒိယတိုင်းမှလာသော စာမတတ်သော ကုလားလူမျိုးတို့ အနက် အချို့မှာ မြန်မာပြည်ကို ရောက်လျှင် သူဌေးဖြစ်မည်ဟု မှန်းလာ၏။

ရောက်သောအခါ အရောင်းအဝယ်ကလေးနှင့် တဖြည်းဖြည်းကြီးမြင့် ၍ တစ်နေ့သ၌ သူဌေးမဖြစ်စေကာမူ လူချမ်းသာ ဖြစ်နိုင်၏။ အခြား တစ်ယောက်မှာ ကူလီလုပ်မည်၊ လန်ချားဆွဲမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် နှင့် လာ၏။

အချို့မှာ ဒရဝမ်ကုလား လုပ်မည်ဟု မှန်း၏။

၎င်းတို့မှာ အများအားဖြင့် မှန်းသလောက်အနိုင်နိုင်ရောက်ကြလေ သည်။ ကံစွပ်မိသဖြင့် “မရွယ်ဘဲနှင့် ဇော်ကမ်းဖြစ်” ဆိုသည့် စကားမျိုး လို ဖြစ်မြောက် ပေါက်ရောက်သူတို့ကားနည်းပါးလေသည်။

၎င်းတို့ စိတ်၌ အများအားဖြင့် သူဌေးသူကြွယ် ဖြစ်ခြင်း၊ ကျော်ကြား ထင်ရှားခြင်းသည် . . .

“ငါတို့လိုလူစားနှင့်မဆိုင်၊ ငါတို့တော့ ဒီဘဝမှာ ဒါပါပဲ” ဟူသော

စိတ်မျိုးရှိတတ်လေသည်။ အားကျသော စိတ်လည်းမရှိ၊ ထိုကဲ့သို့သော သူများမှာ တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်းပြီး ဆုံးပါးကုန်ကျပျက်စီးခြင်း မရှိမှ သာ အတော်အတန် ချမ်းသာကြဖို့ရှိ၏။ အများအားဖြင့်ကား အလျင် မိရုံထက် မသာတတ်ကြပေ။

မစုနှင့်

တစ်ချက်ကောင်း စွန့်ရဲရမည်

ကြီးကျယ်စွာ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ဖို့ရန်အတွက် ကြီးကျယ်သော အလုပ်အကိုင် အခြေအနေကို တစ်နေ့သ၌ ရောက်ဖို့ရန်မှန်းထားပြီး စွန့်စားသည့်အခါ စွန့်စားရာ၏။

မိုးရိုးစုဆောင်းခြင်းထက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ထွန်းနိုင်၊ မတော် တဆ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဆုံးပါးကုန်ကြချေက လူစဉ်မမီ အသစ် ပြန်လည်၍ မထူနိုင်၊ မထနိုင်၊ ကိုယ်ရော စိတ်ရော ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်တတ်လေသည်။

ငွေသည် စု၍ထားပြီး သုံးစားပစ်ဖို့ သက်သက်မဟုတ်၊ “ငွေတစ်ကျပ် ရလျှင် နှစ်ကျပ်ဖြစ်အောင် ငါဘာကိုလုပ်ရပါမည်နည်း” ဟု ရှာကြံကာ ငွေတည်းဟူသော လက်နက်ကို လိမ္မာစွာ အသုံးချခြင်းဖြင့် ငွေကို အပွား ခပ်ရလေသည်။

ဤလို အပွားမခပ်ဘဲ ရသမျှအနက် . . .

“စု-လျှ-သုံး” ဟူသော နည်းကိုသာလိုက်၍နေကြသူတို့မှာ အပွား ခပ်သူများမဟုတ်၊ အပါးခပ်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဘဏ်အလုပ်များ၏ ကြီးကျယ်ခြင်းမှာ ဘဏ်တိုက်၌ ငွေတွေကို စုခြင်းကြောင့် မဟုတ်၊ ငွေတွေကိုလွှတ်ကာ ငွေကို ငွေဖြင့်အောင်း၍ ဖမ်းတတ်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လခတစ်ရာရသောသူသည် အခြားနည်းလမ်းဖြင့် နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ ဖြစ်အောင်ကြံတတ်ချေက လခစားဘဝမှ မြန်စွာလွတ်နိုင်၍ သခင်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်လေသည်။

လခထုတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အိမ်အတွက် ဘယ်လောက်၊ ဒရဝမ်ကို ဆပ်ဖို့ဘယ်လောက်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ဘယ်လောက်၊ အခု အိမ်အပြန် "ဂေဘီ" ပျော်ပွဲစားရုံကို ဝင်ဖို့ ဘယ်လောက်၊ ရုပ်ရှင်ဘယ်လောက်၊ "ရှူးဝါးတစ်" မြင်းပွဲဘယ်ရွှေ့ဟု တွက်သူတို့မှာ အလုပ်တိုက်ကစုပေးမှ အိုစာမင်းစာလောက်သာ ရနိုင်ဖို့ရှိလေသည်။

ငွေရလျှင် သုံးချင်၍ လက်ယားနေသူတို့မှာ ငွေရှင်မဖြစ်နိုင်။ ငွေရလျှင် ပွားအောင်လုပ်ဖို့နည်းကိုသိ၍ လုပ်မှသာ ငွေရှင်ဖြစ်နိုင်လေသည်။

အခန်း(၈)

မိမိနေရာ မိမိသူဌေး

အသင်သည် ဖြစ်ရာဘဝကနေ၍ သူဌေးဖြစ်အောင် ကြံနိုင်၊ အား ထုတ်နိုင်၏။ အသင်၏အစွမ်းကို အသင်မှသိ၍ မကြိုးစားခြင်းသည် အကင်ကံဆိုး၍မဟုတ်၊ အသင်မကြိုးစားသောကြောင့် ဖြစ်သဖြင့် အသင့် အပြစ်တည်း။

မည်သူမဆိုကြီးမြင့်နိုင်၏။ အမှတ်မဲ့မနေရ

ရန်ကုန်မြို့၌ နံနက် ကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီ အချိန်လောက် ကွမ်းပြဲသူတာရုံတွင် စောင့်၍ ကြည့်က လခစား စာရေးစာချိများအား မြောက်မြားစွာ မြင်တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

၎င်းတို့အနက် တစ်နေ့သ၌ သူဌေးဖြစ်မည့်သူ အဘယ်မျှလောက် ပါရှိပါမည်နည်း။

အများအားဖြင့် အလုပ်တိုက်၌ စုသော ငွေလောက်နှင့် အနည်းငယ် လခတိုးဖို့သာ မျှော်လင့်သူတွေ ရှိကြလေသည်။

ကြီးပွားဖြစ်ထွန်းနိုင်သူများ

၎င်းတို့မှာ အလုပ်ကဆင်းသည့်အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ အလုပ်မသွားမိဖြစ်စေ၊ ငွေအပွားခပ်နည်းတစ်ခုခုကို ကြံစည်ကြချေက သူငွေကြီးများပင် ဖြစ်နိုင်ကြလေသည်။

ကြီးပွားဖြစ်ထွန်းမည့် သူများသည်ကား ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးမြင့်သော တာဝန်ခံ အခြေအနေများကို ရအောင် မိမိဝါသနာနှင့် နီးစပ်ရာ ပညာတစ်ခုခုကို သင်ကြားရလေသည်။

အင်ဂျင်နီယာတိုက်၌ အလုပ်လုပ်သောစာရေးသည် အင်ဂျင်နီယာ အတတ်ကို တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီမျှသင်ချေက သုံးလေးနှစ်အတွင်း တစ်ရာစားအလုပ်မှ တစ်ထောင်စားကို မှန်းနိုင်သောနေရာသို့ ရောက်နိုင်လေသည်။

ကုန်ပစ္စည်း ရောင်းချသော တိုက်များ၌ အရောင်းသမားလုပ်၍နေသော စာရေးသည် ရောင်းချခြင်းအတတ်၊ ကြော်ငြာအတတ်တစ်ခုခုကို ပေါက်ရောက်အောင် သင်၍ အခိုက်အခါကြုံတိုင်း အစွမ်းကို ပြချေက (Expert) ခေါ် တစ်ခုရောင်းတတ်သူတို့ ရနိုင်သော ကြီးသော တာဝန်ခံဌာနများကို ရနိုင်ဖို့ရှိလေသည်။

ရေနံကုမ္ပဏီကြီးများ၌ စာရေးလုပ်၍ နေသူများသည် ရေနံအလုပ်နှင့် ဆိုင်ရာ ဓာတုဗေဒအင်ဂျင်နီယာ အတတ်များကို သင်လျက် လခကြီး ရနိုင်လေသည်။

သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့်တည်ထောင်ဖို့ ရှိလေသည်။

တကယ်စွမ်းလျှင် ချီးမြှောက်ခြင်းခံရမည်

“မြန်မာလူမျိုးတိုင်းရင်းသားများကို မချီးမြှောက်ပါဘူး” ဟူသော စကားကို မြောကြလိမ့်မည်။

တကယ်စွမ်းလျှင် တကယ်ချီးမြှောက်ရမည်။

ယခုချီးမြှောက်သော်လည်း ချီးမြှောက်ရမည့် အချိန်အခါသည် မရောက်ဘဲမနေနိုင်ပေ။

အမေရိကန်တိုင်း၌ မိလျံနာတွေ များကြသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ လခစား ငွေခရ၊ စာချီများ အနက်

“တစ်နေ့သ၌ ငါလည်း မိလျံနာဖြစ်အောင် လုပ်မည်” ဟူသော စိတ်မျိုးရှိသူတွေ များကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာလူမျိုးများမှာ ထိုစိတ်မျိုးမရှိ၊ မိမိကိုယ်ကို မတန်မရာဟူ၍များ တွေးကြလေသလား မသိရပေ။

မြန်မာလူမျိုးများမှာ အဘယ်မျှပင် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးများကို လုပ်ချင်ကြစေကာမူ ငွေရှိတိုင်းမလုပ်နိုင်ကြပေ။

အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးများမှာ ဆိုင်ရာအသိအမြင် ဉာဏ်ပညာ အကြီးအကျယ်လိုလေရာ ဥရောပတိုက်သား သူငွေကြီးများထံ စာရေး၊ စာချီလုပ်၍ နည်းနာနိဿယ ခံယူရရှိသူများသာ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ စာရေးစာချီများသည် မိမိတို့၏ စိတ်ကိုမြှင့်၍ထားကြ ချေက မြန်မာ အမျိုးသားများ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေဆောင် အလုပ်ကြီး

များကို လုပ်နိုင်ကြဖို့ ရှိလေသည်။ ယခုမူကား အများအားဖြင့် စိတ်ကို မြှင့်၍ မထားကြပေ။

အခွင့်အလမ်းသာသူများ

မြန်မာလူမျိုးများထဲမှ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးများကို ဖြစ်မြောက် အောင်လုပ်နိုင်သူများသည် ၎င်းစာရေးစာချီများအထဲမှာသာ ရှိလေ သည်။

ယခုခေတ်ကာလအလျောက် ကြီးလေးခက်ခဲလှသော ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး၊ အုပ်ချုပ်စီမံရေးအတတ်များကို တတ်မြောက်လိုက ၎င်းတို့မှာ လမ်းအခွင့်ပိုမို၍ ကောင်းလေသည်။

အခြားမြန်မာလူမျိုးများမှာ ငွေကြေးအဘယ်မျှလောက်ပင် ကြွယ်ဝ စေကာမူ ယခုခေတ်သမယ အလုပ်ကြီးများကို လုပ်နိုင်မည့် အခြေ အနေမရှိ၊ လုပ်လျှင် မြုပ်မည်သာတည်း။

သို့ဖြစ်လေရာ စာရေးစာချီများသည် စိတ်ကိုမြှင့်ခါ "ငါသည် အမျိုး သား၏ ဂုဏ်ကျက်သရေဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်။ သစ်တစ်ပင် ကောင်း ငှက်တစ်သောင်း ခိုရမည်" ဟူသော စကားလိုဖြစ်အောင် အမျိုးသားများ စွာတို့အား-

"ငါသည် လခမြောက်မြားစွာပေး၍ ခိုင်းနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ် ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်" ဟူသောစိတ်မျိုးကို ထားအပ်ကြလေ သည်။

စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာပြည်၏ တိုးတက်ခြင်းသည် စာရေး

စာချီများ၏ လက်၌ များစွာရှိလေသည်။ ဤအရာ၌ စာရေးစာချီများ သည် ဘီအေ၊ အမ်အေ အောင်သော ကျောင်းသားများထက် တိုင်းပြည် ၏အကျိုးကို ပိုမို လျင်မြန်စွာ ဆောင်နိုင်ကြဖို့ ရှိလေသည်။

အကြောင်းမူကား မိမိကိုယ်တိုင်ကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်သော အမျိုးသားမှသာ အမျိုးသားအချင်းချင်းကို ကူညီနိုင်သည်ဟု မှတ်အပ် ပေသည်။

အလုပ်တိုက်မှု ဆင်းသည့်အခါ ရုပ်ရှင်သွားဖို့၊ ဟိုတယ်သွားဖို့၊ ကလပ်သွားဖို့၊ ဘီလီယက်ကစားဖို့သာ သတိရ၍ နေကြချေက အမျိုးသားနှင့် တိုင်းပြည်ကို ကယ်နိုင်မည် မဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်း အားလုံး နင်ပြား ဖြစ်ခါ မြုပ်ရမည်သာတည်း။

ကဗျာခေတ်မဟုတ် တိုးတက်သောစာပေခေတ်

ယခုအခါ မြန်မာစာသည် သိသိသာသာတိုးတက်၍ နေ၏။ ရှေးအခါ က ဆေးဝါး၊ ဗေဒင်၊ အင်းအိုင်၊ ဘာသာတရား၊ ပျို့ကဗျာ အနည်းငယ် မြန်မာရာဇဝင်ကလေးများသာ မြန်မာစာရှိသည်။

ယခုအခါ၌ကား အင်္ဂလိပ်စာ၏ ကျေးဇူးကြောင့် မြန်မာစာအုပ်များ သိသိသာသာ တိုးတက်လာသည်ကား မငြင်းနိုင်ပေ။

ဇာတ်စာများမှလည်း ရှေးအခါက မင်းညီမင်းသားများ အကြောင်း ကိုသာ စာဖွဲ့ခဲ့ကြသော ဇာတ်ဝတ္ထု အနည်းငယ်သာ ရှိခဲ့လေရာ...

ယခုအခါ၌ကား စာခြားတိုင်းပြည်များကိုပင် မမီလေးစေကာမူ ဝတ္ထု၊ ဇာတ် စာရေးစာတွက်သည် များစွာတိုးတက်၍ နေလေသည်။

ရာဇဝင်များမှာလည်း ရှေးကလို အာရမ်းရေးသော ရာဇဝင်များ မဟုတ် တော့ပေ။ အစဉ်အလာအစား စဉ်းစားဉာဏ်ကို အသုံးပြု၍ ရေးသော စာတွေ များကြလေသည်။

စာပေနှင့် မျိုးချစ်စိတ်

မျိုးချစ်စိတ် နိုးကြားစေရန်နှင့် ဆိုင်သော စာတွေ၊ ကဗျာတွေလည်း အတော်ပင် များစွာ ထွက်ပေါ်ကြလေပြီ။

သို့သော်လည်း ယခုခေတ်သည် ကဗျာခေတ်မဟုတ်။

လက်တွေ့အလုပ် ခေတ်ဖြစ်၏။

ကဗျာမှာ အချိန်ယူ၍ အေးအေးဆေးဆေးရေးရသော စာမျိုးဖြစ်ရာ လျင်မြန်သော ယခုခေတ်နှင့် မဆိုင်လှချေ။

ကောလိပ်ကျောင်းသားများသည် ကဗျာကို ရေး၍နေမည့်အစား အမျိုးသားများ၏ အသိဉာဏ်မျက်စိကို လျင်မြန်စွာ ပွင့်လင်းစေမည့် သီစရာ နားလည်စရာ အသုံးဝင်မည့်စာ၊ စိတ်သဘော - ပြင်နိုင်သော အသိမြင်တိုးဖို့ စာများကိုသာ ပြန်ဆိုရေးသားဖို့ အရေးဟူသည် သာလွန် ၍ကြီးလေသည်။

သို့သော်လည်း အဟုတ်တကယ် ကဗျာဉာဏ်ဝင်စား ကိန်းအောင်း သဖြင့် မရေးဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ကဗျာစိတ်သန်သူ အနည်းငယ် မျှတို့ကိုကား မရေးရဟု မည်သူမျှ ကန့်ကွက်ပိတ်ပင်၍ ရမည်မဟုတ်။

သို့မဟုတ်မူကား အားကျ၍ ရေးသူတို့သည်ကား မိမိတို့၏ ဝါသနာနှင့် သာ၍ နီးစပ်သက်ဆိုင်သော ပညာအတတ်တစ်ခုခုကို လိုက်စားကာ

မြန်မာ့ဂုဏ်ရောင် ထွန်းလင်းပြောင်အောင် ကြိုးစားသင့် ကြလေသည်။

ရှေးအခါက ကောလိပ်ကျောင်းက ထွက်လျှင် အလုပ်အကိုင် ရာထူး ရရာ အတော်အတန် ကြီးပွားလွယ်ကြ၏။

ယခုမူကား ဒီဂရီဘွဲ့ကိုရရှိနှင့် ကြီးပွားကြမည် မဟုတ်ပေ။ ဝင်ရောက် ကျက်စားခွင့်ရရှိဖို့ရန်(ပျစ်-ပို့-တ်)လက်မှတ်မျှသာဖြစ်လေ သည်။ ဒီဂရီရရှိမှုနှင့် တင်းတိမ်နေကြဖို့ မဟုတ်ပေ။

ယခုအခါ ကောလိပ်ပညာခံ ရှိသူတို့အတွက် မည်သည့်အတတ် ပညာမဆို ရဖို့ရန် လမ်းအခွင့်တွေ များစွာ သာလွန် လွယ်ကူလေသည်။

ကောလိပ်ပညာတတ်ခြင်းကြောင့် အရောင်းအဝယ်အလုပ်ကို ရှုတ်ချ ဖို့မရှိပေ။

ပညာတတ်မှ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးမှာ သာလွန်၍ အသိဉာဏ် ကြီးနိုင်လေသည်။ သို့သော်လည်း...

“ငါပညာတတ်သည်၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကျွမ်းများကို ဖတ်ပြီး အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးများကို လုပ်မည်”ဟု ပညာဂုဏ်ဖော်ကာ ငွေရင်း အစိုက်ရဲလွန်းချေက ပျက်စီးဆုံးပါးတတ်သဖြင့် ဘီအေ၊ အမ်အေ အောင် စေကာမူ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် ကြီးပွားလိုချေက အလုပ်တိုက် ကြီးများကို ဝင်ရောက်ကာ လက်တွေ့လုပ်ငန်းနည်းစနစ်များကို လုပ်ကိုင် သင်ကြားအပ်ကြလေသည်။ အလုပ်ဟူသမျှမှာ စာအုပ်များ၌ မပါသော လက်တွေ့ သီစရာ၊ မှတ်စရာ၊ နည်းလမ်းစနစ်တွေ ရှိကြလေရာ စာနှင့် မပြီး၊ လက်တွေ့သည် ပိုမို၍ အရေးကြီးလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးသည် ဘဏ်အလုပ်၊ အာမခံအလုပ်ကြီးများ၌ သာမည အသိရှိသေးလေရာ ထိုအလုပ်ကြီးများနှင့် သွင်းကုန်၊ ထုတ်ကုန်

အလုပ်များကို မတတ်ကျွမ်းသမျှ လူမျိုးကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင် လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်အတွင်း၌ ငွေကြေးရပေါက်ရလမ်းများစွာတို့ အနက် ကျွန်ုပ်တို့ မသိသေးသော လမ်းတွေ မြောက်ပြားစွာ ရှိကြလေရာ ထိုနည်းလမ်းများ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ထက် ကုလားလူမျိုး များက ပိုမို၍ သိကြလေသည်။

အခန်း(၉)

အဖိုးတန်သော မျက်စိ

စီးပွားရှာရာမှာ မျက်စိရှိပါစေ။ မျက်စိကား စီးပွားရေး မျက်စိတည်း။ စီးပွားရေးမျက်စိရှိလျှင် စီးပွားကို မြင်မည်။ စီးပွားရအောင် လုပ်နိုင်ရမည် ဖြစ်၏။

မျက်စိရှင်ခြင်း

ကြီးပွားရေးလမ်းစဉ် ဉာဏ်မျက်စိ ရှင်ခြင်းသည် လွန်စွာအရေးကြီး သည်။

“ကံမရှိ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမဲ့” ဟူသော စကားသည် လွန်စွာမှား၏။ ဉာဏ် အမြင်မစေ့ထက်သန်သူတို့မှာ မွဲလောက်အောင် မှားခဲ့လေသည်။

စီးပွားဥစ္စာရှာရာ၌ အချက်အလက် အကွက်ကောင်း မကောင်းကို သိမြင်တတ်သော ဉာဏ်ရှင်တို့သည် အများအားဖြင့် ထိုဉာဏ်ကြောင့် မမွဲနိုင်။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်သာ ပျက်စီးတတ်လေသည်။

စီးပွားပျက်ခြင်းသည် ကံကြောင့်လော

ထိုအကြောင်းများသည်ကား သတိလစ်ခြင်း၊ ရဲတင်းလွန်းခြင်း၊

ပေါ့လျော့ခြင်း၊ အသုံးများလွန်းခြင်း၊ အပျော်လွန်ခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်း၊ မမိုးသားခြင်း စသည်များ ဖြစ်တတ်လေသည်။

လူအများမှာ အလုပ်အကိုင်ပျက်သည့်အခါ ကိုယ်တိုင်အပေါ်၌ အပြစ်ပုံချလေ့မရှိ။ ကိုယ်တိုင် အပြစ်ကို ဝန်ခံရလျှင် မှက်ရာညွှန်ရာကျမည် ဟု မှတ်သင်တတ်ကြခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ဖြေရာရစိမ့်သော ငှာ လည်းကောင်း၊ တားဆီး ပိတ်ပင်ဖိဆန်၍မရသော ကံကို အစွဲပြုတတ်ကြလေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဤအစွဲသည် ကောင်း၏။

အကြောင်းမူကား ယိုအယူဖြင့် စိတ်ကိုဖြေနိုင်၏။ ကိုယ်တိုင်၏ အမှားကြောင့်ဟု ဝန်ခံရလျှင်

“ငါမှားလေခြင်း၊ ငါမိုက်လေခြင်း၊ ငါသတိလစ်လို့ ပျက်ရတာပဲ” စသည်ဖြင့် တွေးကာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ဖို့ ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း စီးပွားရှာကြံရေး အလုပ်၌ ထိုအစွဲသည်များစွာ အကျိုးယုတ်စေတတ်၏။ အကြောင်းမူကား

“ငါကံဆိုးနေသည်၊ လုပ်ကိုင်လို့ ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူသော အစွဲကြီးဖြစ်ပေါ်၍ နေတတ်လေသည်။ ထိုအစွဲဖြစ်ပေါ်၍ နေချေက အပျက်ကို ထင်မြင်ကာ “ငါလုပ်လျှင် ပျက်မှာပဲ” ဟူသောစိတ်တန်ခိုးကြောင့် ပျက်စီးနိုင်လေသည်။

ကံကို မယုံသော လူမျိုးကွဲများသည် အလုပ်တစ်ခုခုကို သား၊ မြေးမြစ်တိုင် မပျက်မစီး ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ဂျပန်ပြည်ရှိ (မစ်ဆွီ) သားချင်းပေါက်ဖော်တစ်စုတို့မှာ ကြီးပွားတိုးတက်၍သာ နေခဲ့လေသည်။

အစအဆုံး တတ်သိရမည်

မိမိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သိစရာ၊ မှတ်စရာ၊ ရှိသမျှကို ကုန်စင်အောင် သိသူတို့မှာ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးလောက်အောင်မမှားနိုင်ပေ။

တိုးတက်ချဲ့ထွင်ရန် နည်းလမ်းများကိုလည်း မြင်လွယ်လေသည်။ အပြိုင်ပေါ်ပေါက်သည့်အခါ ပြိုင်သူများကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ပြိုင်နိုင်နိုင်လေသည်။

အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်သည့်အခါ ကြာလေ အလုပ်အကြောင်းကို ပိုမိုသိလာလေလေ၊ တိုး၍ ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်လေလေဖြစ်၏။

ကြာသလောက် အသိ အမြင်တိုးချေက ပျက်ဖို့လမ်းပေါ်ပေါက်ရန် ခက်ခဲလေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ကြာလျှင် အလုပ်ပို၍ ခိုင်ခံ့ရမည်။ ကြာသောအခါ ရွေ့လျားဆုတ်ယုတ်ချေက ခေတ်ကာလ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာ သိစရာ သတိပြုစရာ အချက်အလက်တို့ကို ဂရုမစိုက်သောကြောင့် ဟု မှတ်ရမည်။

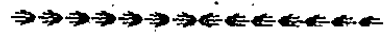
ခေတ်မီအောင်လုပ်

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၅၀) အခါက လုပ်ကိုင်ခဲ့သော နည်းများသည် ယခုခေတ်နှင့် ဆိုင်သော နည်းစနစ်များကို အသုံးပြုရလေသည်။

သူဌေးတစ်ယောက်သည် အလုပ်အကိုင်ဆုတ်ယုတ်၍ မတိုးတက်သောကြောင့် အခြား ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးအား မိမိ အလုပ်ကို ရောင်းချရ၏။

သို့ရောင်းချရာ၌ ဝယ်သူက အလုပ်ရှင် စက်ကိရိယာများကို ကြည့်ရှု စစ်ဆေးရာ ရောင်းသူက စက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုကိုပြပြီး “ဟောဒီစက်ဟာ ခင်ဗျာ... ကျုပ်အဘိုး အချောင်ရတဲ့ စက်ဗျ၊ ဝယ်တာ နှစ်ပေါင်းသုံး ဆယ်ကျော်ပြီ၊ အခုကျုပ်လက်ထက်ကျတောင် အသုံးပြုနေသေးတယ်၊ ဘာမှ မချို့ယွင်းဘူး” ဟု တစ်ကြိမ်သောအမူအရာ နှင့် ဟုတ်လှပြီဟု မှတ်ထင်ကာ ပြလေ၏။

ဝယ်သူက “အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားအလုပ်ကို ရောင်းပစ်ရတာပေါ့” ပြောပြီး ၎င်းစက်ကြီးကို ဝယ်သူသည် ပထမဦးဆုံး ဖြုတ်ပြီး အပျက်ဆိုင် ပို့လိုက်လေသည်။

အခန်း(၁၀)

အဟောင်းလော! အသစ်လော

အသစ်မှန်သမျှ သည်လည်း မကောင်း
 အဟောင်မှန်သမျှ သည်လည်း မကောင်း
 သူ့နေရာနှင့် သူသာ ကောင်း၏။

လက်ဟောင်းခေတ်နှင့် အသုံးအဆောင်

မြန်မာလူမျိုးများမှာ အထက်ဖော်ပြခဲ့သော ကုန်သည်ကြီး၏စိတ်မျိုး ရှိ၏။ အဟောင်းမှ အကောင်းထင်ကြသောကြောင့် မည်သည့်ပစ္စည်း မဆို “လက်ဟောင်း” ကိုမှ အဖိုးတန်သည် မှတ်ထင်ကြလေသည်။

ယခုခေတ်သည် လက်ဟောင်းခေတ် မဟုတ်။ လက်သစ်ခေတ် ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျံကို လက်ဟောင်းဝယ်၍ စီးလျှင် ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ ကစားလိမ့် မည်။ မော်တော်ကား လက်ဟောင်းကို ဝယ်လျှင် ဓာတ်ဆီ အပိုကုန် မည်ဟု ပုံသေမှတ်ရမည်။

စာအုပ်များလည်း ထို့အတူဖြစ်၏။ မြန်မာလူမျိုးများ၏ စိတ်၌ ခြစား

သော ပေတိုကလေးကိုမှ အကောင်းထင်၏။ ဥရောပတိုက်သားများ သည် ကား မည်သည့်ပညာမဆို နောက်ဆုံးပေါ်သော စာအုပ်ကိုမှ ဖတ်ချင်ကြ၏။ ဥရောပနိုင်ငံရေးပညာ၊ အက်ကိုနိုမီပညာ စသည်များ၌ နောက်ဆုံးပေါ်သောကျမ်းများကို မဖတ်ဘဲ လက်ဟောင်းကို ဖတ်လျှင် အသိပညာအရာ၌ သုံးနှစ်အတွင်း နှစ်ပေါင်းသုံးရာခန့်လောက် နောက်ကျ၍ နေနိုင်လေသည်။ ဇလာကဓာတ်ပညာ၌ ရှေးကျမ်းဟောင်းများကို ဖတ်၍ ကြားလျှင် “ရေခဲကို ဘယ်နည်းလုပ်မလဲ” ဟုမေးချေက “ရေခဲနှင့် လုပ်မည်” ဟု ဖြေရလိမ့်မည်။

ရှေးဟောင်းစာများကို အဖိုးမြောက်မြားစွာပေး၍ ဝယ်ကြသည်မှာ ပညာအတွက် မဟုတ်၊ အထိမ်းအမှတ်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ “အလျှင်လို လမ်းဖိုလိုက်” ဟူသော စကားများကြောင်း မီးရထားလမ်းပေါက်ပြီးမှ ရန်ကုန်သို့ ဘုရားဖူးလာကြသူများ သွားရပုံ ခြားနားခြင်းဖြင့် သိရမည်။

ရှေးအခါက လမ်းအိုဖြင့် ဥရောပကိုသွားရာ မြန်မာပြည်က ရောမအထိ သုံးနှစ်လောက် ကြာလိမ့်မည်။

ဤကား လမ်းအိုဖြစ်၏။ ယခုကား စူးအက်တူးမြောင်းလမ်း ဖြစ်သည်။ ရာဇဝင်နှင့် နိုင်ငံရေး

အတိတ်ရာဇဝင်ကို ကတ်ခြင်းကြောင့် ယခုကာလ နိုင်ငံရေးအလုပ်၌ လိမ္မာမည် မဟုတ်ပေ။ ပို၍ပင် မလိမ္မာဘဲ နေနိုင်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ယခုကာလမှာ ရှေးနည်းတွေ သုံး၍မရ၊ ရာဇဝင်၏အသွားသည် ရှေးကနှင့် မတူပေ။

ယခုခေတ်နှင့်ဆိုင်ရာ သိစရာ၊ မှတ်စရာ၊ တတ်စရာတွေ သင်၍ မကုန်နိုင်လောက်အောင် များ၍နေသည့်အထဲတွင် ယခုအခါ အသုံးမဝင်

တော့သည် ဖြစ်သော ရှေးအရေး ရှေးအရာတို့ကို ရှာဖွေနှိုက်ချွတ်မှတ်သား၍ သတင်းစာများ၌ အချေအတင်ရေးသားကြချေက အမျိုးသားများ နှစ်ဖွန်း၍ သွားဖို့သာ ရှိပေမည်။

ကြော်ငြာ တစ်ကိုယ်ကောင်းမကြုံရ

အလုပ်တစ်ခုကို ကြီးကျယ်အောင်တည်ထောင် လုပ်ကိုင်ရာ၌ “ငါတစ်ဦးတည်း၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် မဟုတ်၊ ငါတစ်ဦးတည်း ချမ်းသာဖို့မဟုတ်၊ လူ့သတ္တဝါများအတွက်” ဟု သဘောထားပြီး အသုံးဝင်သော အရာဝတ္ထု တစ်ခုခုကို ဖြစ်မြောက်လုပ်ကိုင် ရောင်းချချေက စိတ်ထားထက်သန် ဖြူစင်သလောက် ကြီးပွားနိုင်၏။

အများအကျိုးစီးပွားကို လိုလားသောစိတ်နှင့် အလုပ်ကို လုပ်လျှင် အများ၏ မေတ္တာအဟုန်ကြောင့် အလုပ်မှာ ကြီးပွားတိုးတက်အောင် အောင်မြင်ဖို့ဖြစ်သော အထောက်အပံ့ အာဏာတန်ခိုးတစ်မျိုးကို ရရှိနိုင်သည်ဟူ၍ကား သူဌေးကြီး “ဟန်နရီဖို့” က ပြောဖူးလေသည်။

တကယ်အများသုံးပြုနိုင်လောက်သော ပစ္စည်းကောင်းတစ်ခုခုကို အများဝယ်နိုင်သော အဖိုးနှင့် ရောင်းချက အမှန်တကယ် ကြီးပွားရမည်သာတည်း။

ယခုခေတ်သမယ၌ အလုပ်ကြီးပွားခြင်း၏ အရေးအကြီးဆုံးသည် “ကြော်ငြာ” ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးမှာ ကြော်ငြာကို ယခုမှ အသုံးပြုစတင်လေရာ ကြော်ငြာနည်းစနစ်ကို နေရာတကျ အသုံးမပြုကြ၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်၊ ကြော်ငြာလွင့်နေကြလေသည်။

“မသိလျှင်မေး မစင်လျှင်ဆေး” ဟူသော စကားပင် ရှိသော်လည်း

မိမိတို့မသိသည်ကို မသိကြသည့်အတွက် ကြော်ငြာအတတ်ကို လွယ်ကူသည် မှတ်ထင်ကာ ထင်သလို လုပ်၍ နေကြလေသည်။

မသိသည်ကို သိအောင်မကြိုးစားကြ၊ သိအောင်သင်ပြသော ဖာအုပ်များကိုလည်း မဖတ်ကြပေ။ ကြော်ငြာလျှင် ရောင်းရမည်ဟု မှတ်ထင်၍ နေကြလေသည်။

ကြော်ငြာသည် အရင်းအနှီးဖြစ်လေရာ အရမ်းကြော်ငြာခြင်းသည် မကုန်သင့်ဘဲ အကျိုးမဲ့ ကုန်ကျခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။ မသိသဖြင့် တစ်ဆယ်ကုန်ဖို့နေရာမှာ ငါးဆယ်၊ တစ်ရာကုန်ပြီး အကျိုးစီးပွားဖြစ်သင့်သလောက် မဖြစ်ကြပေ။

အခြားလူမျိုးများသည် ကြော်ငြာအတတ်ကို ကိုယ်တိုင်မတတ်ကြသည့်အခါ တတ်သည်ဟုမိမိကိုယ်ကို လှည့်စားခြင်းမ-ပါ တကယ်တတ်သူများကို အခ ကြီးစွာပေး၍ ခိုင်းကြလေသည်။

အမေရိကတိုင်း၌ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ် အလုပ်ကို လုပ်သော ကုမ္ပဏီကြီးများရှိရာ ၎င်းကြော်ငြာကုမ္ပဏီများ၌ အချို့သော ကြော်ငြာအတတ် တတ်သူများသည် “ယူနိုက်တက်စတိတ်နိုင်ငံ သမ္မတမင်း” လခလောက် ကြီးသော လခကို ရကြလေသည်။

မြန်မာပြည်၌ပင် ဥရောပတိုက်သားများနှင့် အချို့သော အိန္ဒိယတိုင်းသားများသည် ကြော်ငြာအလုပ်ကို တတ်သောသူများအား လွှဲထားကြရ၏။ ကိုယ်တိုင်ထင်ရာကို မလုပ်ကြပေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကြီးပွားကြလေသည်။

တာဝန်ကိုလွဲတတ်ရမည်

မြန်မာလူမျိုးများမှာ ကြော်ငြာအလုပ်ကို တတ်သိနားလည်သောသူတို့နှင့် မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြသောကြောင့် ကြော်ငြာအတတ်ကို တတ်သူတို့အား ပေးရမည့် တစ်ဖူးတန် အတွက် တစ်ရာတစ်ထောင် ဆုံးပါးနစ်နာခြင်းကို ခံ၍နေကြရလေသည်။

မြန်မာကြော်ငြာများသည် ကလေးကစားသလို ဖြစ်၍နေလေသည်။ ဤစကားကိုလည်း မယုံကြည်ကြ။ “ငါတို့တတ်သည်” ဟူ၍သာ မှတ်ထင်ကာ အဘယ်အထိ မှားလျက် ငွေများကို အလဟဿ အဘယ်မျှ ဖြုန်းတီးနေကြသိမည် မသိကြပေ။

အလုပ်၌ မိမိတို့အမှားကို သိဖို့ခက်သည်မှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ စာရေးတတ်တိုင်း ကြော်ငြာရေးတတ်သည် မဟုတ်ပေ။ ကြော်ငြာခြင်းအတတ်သည် ကျောင်းများ၊ ကောလိပ်များ၌သင်ရသော ယခုလောကအဋ္ဌာရသ အတတ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်လေရာ လူ၏ စိတ်သဘောကို သိဖို့လိုလေသည်။

မည်သူမဆို ဆေးဆိုင်တစ်ခုဖွင့်လှင် ဆေးကက်တလောက်တစ်ခုကိုဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်၏။ သို့သော်လည်း တတ်သောသူ လုပ်လျှင် စရိတ်အကုန်ချင်းပင်တူသော်လည်း ဆေးအရောင်းရခြင်းမှာ များစွာ ခြားနားပေလိမ့်မည်။ အခြားပစ္စည်းများကို ကြော်ငြာရာ၌လည်း ထိုအတူ ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ သူတစ်ပါးကို အခပေး၍ မခိုင်းလိုကြလျှင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကြော်ငြာအတတ်ကို အထူးဂရုစိုက်၍ သင်ကြားအပ်ကြလေသည်။

တို့သည် အလုပ်သည် အကြီးသော အလုပ်ကို အကြီးကြီး
အလုပ်သည် အာရှပင် ကြီးကျယ်ပြန့်လေသည်။

နိဂုံး

ဤသည်တို့ကား အများပြည်သူ အပျိုးအား နှိပ်စက် အား နှိပ်စက်မှု
လောက ရည်ရွယ်ငဝတောအားဖြင့် လေးစား ငဝတော အပျိုး
ဘဝီ ကျမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤကျမ်းပင်၏အားဖြင့် အများအကြီးအကဲအစားအား အပျိုးအား
ပျိုးရပ်အပေါင်းတို့သည် ပိတ်ပင်အားဖြင့် ပျက်စီးအားဖြင့် အစား
လ သို့ရာ အပျိုး သို့ရာ အကြီးအကဲအစား အပျိုး အပျိုး
အကြီးအကဲအစားကို ပိတ်ပင်အားဖြင့် ပျက်စီးအားဖြင့် အပျိုး
အစားအပျိုးအပျိုးအစားကို ပိတ်ပင်အားဖြင့် ပျက်စီးအားဖြင့်

အလုပ်တို့ကို ပြီးအောင်အောင်အောင် အကြီးအကဲအစား အပျိုးအား
ပျက်စီးအားဖြင့် ပျက်စီးအားဖြင့် ပျက်စီးအားဖြင့် အပျိုးအား
ပြည်သူ ပျက်စီးအားဖြင့် ပျက်စီးအားဖြင့် ပျက်စီးအားဖြင့်